

Krev a dým

První vydání v travnu roku 1077

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

OBSAH:

I.	Ohnivá síla	5
II.	Zubatá dýka	9
III.	Mýtus o Khrathachově skonu	16
IV.	Ledový sen	32
V.	Trénink	35
VI.	Periferie - Zrůdný horror pro silné povahy	37
VII.	Dnešní svět	40
VIII.	O Jokovi	42
IX.	Psi	47
X.	Urg’Huul	53
XI.	Síla lásky	63
XII.	Zastávka	90
XIII.	Zloděj růží	98
XIV.	Přiblblá pohádka o vedoucím Kokrhelovi	103
XV.	Výlet do Kokrhelova	107
XVI.	Krollí příběh	110
XVII.	Okulus - trubky kus	111
XVIII.	Naše země	132
XIX.	Zasvěcení	147

XX.	Služba	152
XXI.	Prokletí krve	164
XXII.	Meneineth	173

I. Ohnivá síla

Allen Moskyt

Světlo z pochodní se odrazilo na kluzkých kamenných dlaždicích. Těch pochodní byly stovky. Kapala z nich rozžhavená smůla, která pleskala se zasyčením na zem. Drobně mžilo. Přesto byly ulice toho podivného města plné postav. Staří i mladí. Kmeti i docela malé děti. Ženy i muži. Všichni měli protáhlé uši, bledé hubené obličeje s ostře řezanými rysy. Tlustocha by případný pozorovatel hledal těžko. Elfové! Jejich vodově modré oči s rozšířenými zorničkami sledovaly dychtivě blížící se průvod. Širokou ulicí vedoucí k centrálnímu náměstí klopýtal shluk asi stovky trpaslíků. V řetězech a doprovázeni ranami karabáčů se ubožáci sotva potáceli. Doprovázela je eskorta zamračených stráží v rudožlutých pláštích. Přes vysoké otlučené přilbice měly natažené kápě stejné barvy. Jejich ruce svíraly kromě bičů i halaparty s nezvykle tvarovaným ostřím. Stará trpasličí práce v rukou dobyvatelů! Průvod provázela ještě skupina asi tuctu mladých elfů v černých kutnách se symboly rudých plamenů. Frekventanti místní magické školy! Ti nesli v rukou smolné pochodně a monotónně prozpěvovali nezřetelnou melodii. Znělo to asi takhle: “Hmm, hmmm, hm, hmmm, hm, hmmmmmm!!!”. Někteří nesli velké otepi slámy a chraští. Jejich tváře vyzařovaly kolektivní nadšení. Průvod se pomalu blížil k náměstí. Dav začal hystericky skandovat: “Upálit, upálit. Oheň, ohééé!!!”. Jakási postarší elfka padla k zemi a s pěnou u úst ječela: “Plameny, všechny vás spálí plameny! Očistí vaše proradné duše. Ve jménu Ohně vás zaříkám!!!”. Kdosi odtáhl ženu zpět, aby nepřekážela průvodu. Matky zvedaly malé děti do výšky, aby lépe viděly. Hejno elfů vrhlo na spoutané trpaslíky kameny a hořící prskavky. Asi pětiletý hošík se vztekal a bušil do matky malými pěsti, že chce lépe vidět. Matka ho konejšila. “Neboj, příště půjdeme dříve, abys na upalování lépe viděl”. “Ale já chci teď, téééd”, ječel dále klučina. “Uvidíš, vezmeme s sebou i sestru a uvidíš nejlépe ze všech dětí. Budeš se potom před nimi moci vytáhnout”, konejšila ho dále matka a natahovala krk, aby lépe viděla. Klučina dále vzlykal a kopal kolem sebe. První zajatci se již ocitli na náměstí...

Náměstí bylo celé ozářené plameny. Uprostřed byla vybudována železná klec z masivních prutů. Celá byla pověšená za řetězy na konstrukci z dubových trámů. Pod klecí bylo připravené palivové dříví, jež další skupina frekventantů hojně skrápěla smůlou, která se tavila v měděných kotlích přímo na náměstí. Všude byl cítit zápach dehtu, kolomazi, smůly a kouře. Náměstí bylo plné přihlížejících, mezi nimiž se proplétali prodavači pečeného masa s pikantní omáčkou, pančovaného vína a chlebových placek. Dnes budou mít dobrou tržbu. Na východní straně náměstí byla postavená dřevěná tribuna pro místní honoraci. Zde tedy seděli místní šlechtici i s rodinami. Ti nejlepší z nejlepších. Když do želez zakovaní trpaslíci vkročili na náměstí, ozval se mohutný řev a jásot. Všichni mohutně skandovali, dupali a atmosféra se zdála naprosto nezvládnutelnou. Na elfích obličejích se objevovaly příšerné grimasy, směsice fanatismu a napjatého očekávání z nastávajícího divadla...

Starý bělovlasý a bělovousý trpaslík vklopýtal na náměstí jako jeden z prvních. Byl spojen řetězem s trpasličí stařenou a dvěma trpaslaty. Pohled jeho očí odrážel všechno zoufalství a beznaděj, která postihla trpaslíky v této zemi. Trpaslík se rozhlížel okolo sebe. Ano, to bylo kdysi jejich město. Město jeho národa. Město proslavené svými kovárnami, kde trpasličí mistři zhotovovali ty nejlepší zbraně a nástroje. Jejich tovar byl proslulý ve všech okolních zemích, ba i obchodníci z dalekého jihu kdysi přijížděli a platili drahým kamením a zlatem. Celé město bylo vystaveno z žuly a mramoru. I ten nejchudší dům měl bohatě zdobené římsy a chrliče, a četné sochy trpasličích velikánů krášlily zdejší ulice. Celá země i s hlavním městem byla šťastná a spokojená. Ale to bylo dávno. Ani starý trpaslík si to nepamatoval. Znal to z vyprávění svého děda. On sám zažil již pouze zoufalý boj o přežití. Útěky starými chodbami, bloudění hlubokými lesy a neustálý strach z elfích hrdlořežů. Jeho děd mu vyprávěl o tom, kterak jednoho roku přitáhly od východu tlupy divokých elfů. Bylo jich jako kobylek. Elfové zaplavili celou zemi a nakonec dobyli i hlavní město, po třech letech zoufalých bojů. Kdo se nezachránil, toho mučili a obětovali. Trpaslíci nechápali, co je to za elfy, dříve s mnohými obchodovali, ale tihle obchod neznali. Znali jen plenění, boj a oheň. Ano, oheň. Uctívali tento živel a on jim byl pomahačem. Pomahačem a průvodcem. Oheň!

Elfové se zařídili v trpasličím městě. Všechnu krásu zohavili a přizpůsobili k obrazu svému. Všude vlály jejich červenožluté prapory a fábory. Neuměli stavět nebo budovat něco nového. Jen parazitovali na tom, co kdysi trpaslíci postavili. Když se někde něco rozbilo, neuměli to spravit. Pouze improvizovali. Z kdysi hrdého města se stalo podivné šedé nocležiště elfích hord. Rozbitými okny se proháněl vítr a pohrával si s rudožlutými praporci. V celém městě páchla zanešená kanalizace a smečky krys se proháněly zcela veřejně a plenily, na co přišly. Největší domy obsadili elfí předáci, kteří se hrdě nazývali šlechtou. Ti nepracovali a jejich největší zábavou bylo pořádání honů na zbylé trpaslíky. Lovili je po lesích a pláních za pomoci psů a dravých ptáků. Nejvýše postaveným elfem byl Velmistr. Velmistr Ohně a Plamenů. Od nepaměti těmto elfům vládl Velmistr. Jeho titul byl dědičný a všichni mu byli fanaticky oddaní. Velmistr nikdy neměl konkrétní jméno. Snad i proto se zdálo, že je nesmrtelný, neboť tito elfové měli vždy svého Velmistra. Hned po obsazení trpasličího města kázal tedy Velmistr, aby se z bývalé trpasličí radnice, hrdé budovy na hlavním náměstí, zřídila magická škola. Škola Ohně! Neboť tito elfové nejenže oheň uctívali, ale zároveň do jeho podoby transformovali podobu své magie. Magie to byla primitivní a syrová. Vycházela z doby ohnivých obřadů, provozovaných na širých stepích východu, když ještě žili tito elfové ve stanech z kozí kůže a jedli syrové maso. Oheň zahříval jejich těla a svítil jim v časech, kdy vládla noc. Od těch dob se mnohé změnilo. Elfové se dali na pochod směrem na západ. Plenili a loupili, zapalovali a upalovali. Z dávné tradice se stalo náboženství. Náboženství absolutní a ničím a nikým nezpochybnitelné...

To vše starý trpaslík pochopitelně nevěděl, co však věděl bezpečně, bylo to, že za několik okamžiků bude on i ostatní pochytní nešťastníci obětován

v očouzené kleci. Obětován ohni vítězů. Okovy jej dřely do kotníků a zápěstí a kůže pod nimi byla krvavá a mokvající. Trpaslík necítil žádnou bolest, jen strašlivou hrůzu, která mu svírala útroby. Celý život se bál a věděl, že k tomu jednou dojde. Elfové postupně odhalili většinu trpasličích úkrytů. Mnoho trpaslíků již v jejich původní domovině nezbývalo. Starý trpaslík byl spolu s ostatními zajatci jeden z posledních. Přesto jej jeho zajetí překvapilo a náhle zjistil, že není vůbec připraven na krutou smrt. Chtěl volat, ale místo křiku se mu z hrdla ozvalo jen sípání. Podlomila se mu kolena, čímž strhnul i ostatní, kteří s ním byli připoutáni na jednom řetězu. Před očima se mu míhalo rozmazané světlo pochodní. Viděl jen žlutou, rudou a černou. Ucítil rány bičem na zádech, ale stále se nemohl zvednout. Náhle jej probrala ostrá bolest, tak ostrá a pronikavá, že zavyl tak hlasitě, až na malý okamžik přehlušil i fanaticky ječící dav. To mu jeden z frekventantů přetl ostromu čepelí šlachy těsně nad kotníkem. Snažil se postavit, ale zraněná noha mu to nedovolila. Trpaslík prosil a křičel, zmítal se na zemi, ostatní přes něj padali, vznikl nepopsatelný chaos. Strážci a frekventanti mlátili biči a halapartnami, přičemž se k nim přidávali i do té doby přihlížející elfové z davu. Nakonec se podařilo obnovit pořádek. Starý trpaslík však ležel na zemi a z rozbité lebky mu pomalu vyprchával život. Umíral šťasten, neboť věděl, že ušel upálení...

Ostatní takové štěstí neměli. Byli nahnáni do železné klece. Všichni. Ústa jim sevřel strach. Dav elfů skandoval a mnozí měli pěnu u úst. A pak vše zmlklo. Uprostřed tribuny se objevilo několik postav. Přicházel Velmistř. Velmistř Ohně a Plamenů. Byl celý zahalen v rudé sutaně. Na hlavě měl červenou špičatou kápi, která mu zakrývala celý obličej. Pouze dva otvory pro oči dávaly tušit, že se za kápi skrývá živá bytost. V rukou držel hůl a knihu. Okolo něj stály podobné bytosti, pouze místo rudé byli oděni v černou. Velmistř pomalu vystoupal do popředí tribuny, kde měl připravené křeslo. Velmistř si však nesedl. Pravici pokynul davu. Dav mu odpověděl také zdviženýma rukama a skandováním.

“Ve jménu Víry, ve jménu Ohně budou tito drzí nájezdníci a lupiči upálení. Neboť Oheň je mocný a chrání naši rodnou zem. Jemu obětujeme a v něj věříme. A tak jako my v něj věříme, tak i tito bezvěrci v něj nakonec uvěří a stanou se novými a lepšími. Tak jako my jej uctíváme, tak i tito jej budou ctít a ani stín pochyby neulpí na jejich zkažených duších. Budou noví a lepší. I my budeme noví a lepší. A budeme stále mocnější a náš Průvodce nám ukáže cestu. Cestu z Plamenů, cestu Naděje a cestu Víry, neboť Oheň je nejmocnější, a tak jako nám dal teplo a světlo, nám dal i Magii. Magii ohně! Nejmocnější magii, která najde a spálí všechny nehodné, neposlušné a pochybující. Proto i my se řídíme zákony Ohně a jeho Magie. Tak pravím já, Velmistř Ohně a Plamenů, nejvyšší ochránce Magie a váš učitel a rádce!“. Velmistř praštil holí o zem a okolo něj se roztančily stovky plamínků, které postupně rostly a vytvářely děsivé obrazce. A všichni elfové začali skandovat a rvát. Pochopové postupně začali zapalovat nachystané dříví a klec se postupně halila do oblaků ohně a kouře. Ozval se jakot a nárek. A ozvalo se ještě něco. Píseň! Stará trpasličí píseň, která však postupně odeznívala, jak z mučených těl vyprchával život...

Ještě dlouho vydrželi elfové na náměstí a dychtivě sledovali upalování. Vydrželi na místě až do rána, do východu slunce, kdy z klece trčela jen ohořelá těla zkroucená žářem a poslední bolestí. A pak se rozešli posílení vírou a divokou radostí.

Začal další den v zakázaném městě. V městě T...

II. Zubatá dýka

Mistr Alwynn Bílá Ruka

Byl pozdní večer. Město ožilo nočním životem. V oknech domů byly rozsvíceny lucerny. Probudili se noční tvorové. Obrátili své obličejy k uplakanému nebi. Pršelo opravdu hodně. Proudly vody stékaly ze střech a na ulicích se tvořily potůčky, které stékaly do kanalizace a unášely s sebou špínu, smetí, radost a teplo.

V ten večer bylo v hospodách plno. Vlhký vzduch smíchaný s kouřem nekvalitních doutníků a špinavého dechu osob doufajících v rychlé opití.

I v tomto počasí se po mokřích ulicích s čvachtáním pohybovala spodina, lidé žijící z jiných lidí. Bylo zajímavé, že tato spodina nebyla vidět, protože ostatní lidé ji vidět nechtěli. A dělali dobře...

Prkenná ulice, dům č.p.13, druhé patro, začouzený pokoj:

“Tak naposledy! Zopakuj plán. Jestli se zase spleteš, udělám z tebe korbel piva a ten vypiju!”, temně oděná postava muže se zašklebila a její obličej se zaleskl v mihotavém světle svíce.

“Ano, mistře Korokoši, smilování”, skrčená postavička, celá zrudlá, koktala, a nikdo by si nepomyslel, že tento zkušený nájemný vrah zná strach.

“Psst... Sakra, u všech hadů, moje jméno už nikdy nahlas nevyslovuj. A teď pokračuj!”, z očí pod kápí létaly blesky v rytmu ťukání kapek na parapet.

“Ano... Omlouvám se. No, tak tedy. Pozítří, až skončí Výroční ples čarodějů a všech magických oborů, nebo tak nějak, až se všichni opijou namol... Eh... Doufám, že vše proběhne klidně, přeji vám pěkný zážitek. Pozdravujte paní”.

“K věci! Mám tě nakopnout?”.

“To tedy ne! Mám také nějakou hrdost”.

“Na tu ti kašlu! Už jsi v tom až po uši”.

“Nezapomínejte, mistře, že jsem profesionální zabiják. Zavraždil jsem jednou šest vojáků jedním nožem. Pravda, spali, ale to už je jiná kapitola”.

“Na to ti kašlu! Proti mně jsi úplná nula! Když budu chtít, tak tě rozmáčknu, nechám zmizet, nebo zasadím do květináče”.

“Tak si tu práce udělejte sám! Já se vám do toho plést nebudu”.

“Kdyby to šlo, tak bych se o tebe nezajímal. My čarodějové máme také hrdost, narozdíl od tvojí, falešné. Já bych byl první podezřelý. My čarodějové řešíme tyto problémy pomocí vás, vrahů. Tak a teď už budeš, doufám, pokračovat”.

“Ano, už to rychle sfoukneme, chce se mi spát. Tak tedy až...”.

“Psst, nevyslovuj jména! Zdi mají uši. Pokračuj... a potichu”.

“Tak tedy až on odjede na ples, já se vloupnu do jeho domu a počkám, až se vrátí, v ložnici. Když přijde posilněn kořalkou, tak ho zaříznu jako podsvinče. A rychle zmizím. No a pak bude následovat výplata zbytku částky”, malý mužík se zachechtal, sebevědomí mu stouplo.

Viděl peníze, krev, peníze.

Oba dva se zachechtali, plamen svíčky se rozhoupal. Přitukli si korbelem kořalky.

Korokoš vytáhl zpod pláště měšec a praštil s ním o stůl. Vrahovi se očka zaleskla. "To bude moje! Prachýýý, žluťásky, lesklý plíšky, moje!", v duchu se radoval.

"Tady je záloha, celejch pět tisíc, samozřejmě v diamantech. Jestli zjistím, že jsi nesplnil slib, tak...", přejel si ukazovátkem po krku, "jsi chodící mrtvola".

"Což už seš teď", pomyslel si.

Hubená ruka rychlým hmatem ze stolu sklídila měšec. K sobě, do bezpečí.

Budu mordovat, poteče krev, jako tenkrát, když jsem zařízl ty dvě malé děti, co mě viděly při vykrádání domu. Jejich krky byly tak hebké, pokožka bílá, pak červená, nekřičely. Stejně to byli žebráci. Já budu slavný vrah. Budou se mě všichni bát. I tenhle náfuka, bude klečat a prosit.

Přitukli si znovu: "Na vítězství".

"Tak a teď vypadni zadním vchodem, ať tě nikdo nevidí. Peníze tu budou za tři dny v poledne".

"Sbohem, mistře", vrah pomalu vyšel ven a odběhl do své skrýše spočítat kořist.

'Je jako krysa', pomyslel si Korokoš, 'nevím, jestli to dokáže. Ne, je to Krysař, král krys, dokáže to. Peníze, peníze to udělají, ale jestli ne, roztrhám jeho tělo po Nurnu a začnu u královského hradu'.

Svoje pochyby zapil kořalkou a zmizel.

Výroční ples se opravdu vyvedl. Zcela zaplněný sál praskal ve švech asi jako větší drak v dětském pyžamu. K poslechu hrál proslulý kvintet bratří Zachariášů s hostem krollem, který svým altem rozechvíval stěny. Na podiu svými kejkly sklízel potlesk a závistivé pohledy kolegů z oboru čaroděj Hřidl Všeuměl. Vytvářel na stěnu dokonalé iluze zalesněných údolí a bájných potvor. Bohužel, Hřidl byl nenapravitelný ochlasta, po každém čísle mocným lokem vyprazdňoval svoji placatku. Ke konci představení již byl tak opilý, že na stěnu vytvářel iluze nahých dívek v různých pozicích.

Byl vypískán. Pískaly především ženy nebo přítelkyně pozvaných pánů, zatímco oni potleskem šileného Hřidla podporovali. Svoje vystoupení zakončil jak jinak, než proměnou sebe sama ve velmi sličnou dívku, tak spoře oděnou, že na podium se vrhlo hejno přiopilých kouzelníků. Pak následovalo trapné ticho, které přehlušil hlubokým smutným a přirozeně falešným zpěvem kroll, poté se přidali ostatní hudebníci a večírek se vrátil do normálních kolejí.

Korokoš se bavil. V hloučku kolegů se jeho hlas neztrácel. Zářil jako lampion. Kouzelníci jsou známi svou pýchou a vytahováním. Hlasitými projevy dávali najevo svůj názor na alchymisty. Maličtí hobiti i přes svoji výřečnost značně trpěli, někteří přijeli zdaleka, až z Mortalu. Krvavá Struna byla známá škola a ten, kdo jí prošel bez zmrzačení, byl uznáván jako odborník na různé výbušniny a rachejtle.

Sál se rozdělil na dvě poloviny. Na kouzelníky a ostatní, mezi nimiž pobíhaly zmatené ženy. Mezi jednotlivými tábory docházelo k narůstajícím nepokojům. Alchymisté vykřikovali cosi o tom, že všechno vyhodí do povětří,

hraničáři (lesní muži) chtěli na všechny poslat své psy a kouzelníci chtěli postavit alchymisty a hraničáře mimo zákon a zakázat, uškvařit jim ruce a nohy. Někteří se pro jistotu zneviditelnili a jiní se zmlžili do svých obrazů.

Naštěstí kdosi, jehož jméno buď pochváleno, zavolal stráž. Ty nechaly i přes značný odpor krále vyklidit sál. K tomu jim hrál kvintet: "Ej, zabili sme draka... néé toho pravýho", což přivádělo k šílenství, protože střídání vysokého hlásku a temného brčení krolla bylo odporné jako ranní meditace kouzelníků po opici.

Venku stráž oddělily pokřikující strany do různých ulic. Za dvě hodiny bude svítat. Lidé se postupně začali rozcházet, podpírání ženami či učedníky, do svých domovů, někteří zapadli do hospod v chudých čtvrtích. K tomu jim na nebi svítily hvězdy. On, oběť, šel domů sám. Bydlel u moře v bohaté čtvrti. Na křižovatce, kde byla cítit ranní vůně moře, se rozloučil s posledními kolegy. Pak šel sám. Město spalo.

Nyní se přesuneme zpátky v čase. Do doby, kdy začínal Výroční ples. Slunce již pomalu odcházelo na své pouti do věčných lovišť.

Krvavé náměstí, dům č.p.2, zvaný Krysí doupě:

Krysař se připravoval na akci. Oblékl si nový černozeleň dlouhý plášť s kapucí. Připravil si také černou masku se třemi otvory pro oči a nos. K jeho uším dolehl dětský pláč, který táhle vyzváněl v jeho uších. Zamrazilo ho v zádech. Vzpomínky. Pak se ledově pousmál a pokračoval.

Natáhl si vysoké kožené boty z jemné kůže. Do každé strčil vrhací nůž menších rozměrů se zpětnými zoubky. Pak poklekl před velkou truhlou. Pod koleny se zavlnil tlustý koberec.

Rituál.

Otevřel ji. Byla vykládaná červeným sametem.

Na dně byl položen náhrdelník. Byl z krysích ocasů. Uprostřed nejdelší, růžový.

Náhrdelník zvedl a dal si ho na krk.

"Dej mi sílu, dej mi rychlost, dej mi štěstí...", tiše zamumlal a políbil nejdelší ocas. Pak zavřel na chvíli oči. Soustředil se.

"Děkuji ti... jsem tvůj. Ty jsi já. Já jsem ty. Jsem Krysař. Pán krys", pomalu otevřel oči a zamrkal.

Pak sáhl podruhé do truhly. Vyndal nějaký předmět zamotaný do kusu látky.

Zubatá dýka. Krásná, dlouhá, celá černá až na mléčně bílé ostří.

Zkusil ostří na svém prstu. Jemně přejel dýkou po palci. Nic necítil. Pak se objevil čistý řez a krev. Usmál se. Zkontroloval ostří zubů, které se tyčily proti ostří. Vzpomněl si na jednoho muže, kterému tyto zuby otiskl do obličeje. Není na něj hezký pohled ani v noci. Dýku jemně uložil do pouzdra u pasu mezi ostatní, menší.

Pomalou zavřel truhlu a vstal.

Došel na druhou stranu zatuchlého pokoje. Něco tam v dřevěné bedně pobíhalo a škrábalo. “Tak pojď, maličká”, vytáhl z bedny za vysokého pištění obrovskou krysu. “No tak. Buď hodná, Šlapko. Psst, Šlapičko...”, jemně ji k sobě přivinul a pohladil za ušima. V hubě měla ještě kus večere, nějakou prohnitou flaksu. Vylezla mu na rameno a jako na rozkaz zapištěla k odchodu. Po cestě ke dveřím vzal ještě malou kuši s šípy a batoh s náradím a pomůckami, které přijdou vždy vhod, jako například seznam nurnských nevěstinců a hřbitovů.

Mladá noc ho přivítala a sevřela do svého náručí. Ulice byly spoře osvětlené. Po ulicích se pohybovalo čím dál tím méně chodců, sem tam přešla noční hlídka. V dálce se leskl královský hrad. Šel při stěnách domů, vyhledával stín. Procházel ulicemi, náměstími, tmou i světlem, až došel do Karafiátové ulice. Byl ve čtvrti boháčů. Všude by zářila čistota a pořádek, ale nyní byla tma.

Pomalu došel k domu číslo 29, byl temný, neosvětlený. Krysař vyloudil na tváři úsměv. Dům měl dvě patra, plno velkých oken s výhledem na moře. Zahrada plná okrasných stromů a záhonů se zeleninou a květinami.

“Nesnáším boháče. Ale doufám, že ze mě někdy bude”, pomyslel si, když lehce přeskakoval nízký plot, který byl spíše na okrasu.

Přesně podle plánu, který měl vypálen do mozku lacinou kořalkou, našel zadní vchod do domu. Přitiskl ucho ke dveřím a naslouchal.

Ticho. Vítr se prohnal korunami stromů. Ticho. V dálce zaštěkal pes. Ticho.

Opatrně zahrabal v batohu. Po chvíli s oddechnutím projel poslepu svazkem paklíčů. Vybral jeden a strčil ho do zámku. Nic se nestalo. Zaklel a zkusil další. Ozvalo se cvaknutí. Odechl si. Naslouchal. Ticho. Otevřel dveře a vpadl dovnitř. Tma. Vyndal Šlapku z kapuce a položil ji na zem. Věděla, co má dělat. Rozběhla se po místnosti a celý svět se muži zúžil na chaotické pobíhání malých nožiček a tiché pískání. Vydal se za pískáním. Po pár krocích stanul přede dveřmi. Ty tiše otevřel. Šlapka na něj nečekala, rychle proklouzla a tiše cupitala po domě. Po chvíli přiběhla a jemně zaškrábala na dveře. Otevřel je, vzal ji do ruky a odměnil podrbáním. Jemně ho kousla, pak mu vylezla na rameno.

Vyšel. Vnímal kolem sebe tmu. Jemné stíny mu hrály před očima, z velkých oken sem přicházelo světlo města a bizarně protínalo tmu. Viděl obrazy, vázy, dveře a schody. Po nich se vydal, vše probíhalo podle plánu. Stoupal po mramorových schodech potažených kobercem, jehož barvu neviděl. V dálce už v obrysech viděl dvoje dveře. Jedny vedou do obývacího pokoje a druhé do ložnice.

Náhle se zastavil. Zezdola se ozvalo cvaknutí, pak ještě jedno.

“U všech hluchejch krys... už se vrátil, bastard”, tato zpráva projela mozkem jako ohnivý šíp. Soustředil se. Ozval se ženský smích, někdo zapálil u dveří svíci. Její světlo se přibližovalo a rozráželo tmu.

Krysaři se zvedl tep a začal jednat. Rychle se přikrčil k zábradlí a tiše se rozběhl ke dveřím. “Sakra, do kterých? Já nevím... kurva, jo, vlevo, vlevo”, doběhl ke dveřím, světlo se zastavilo v hale a ozářilo schody. Dva stíny prošly po schodech. Držely se v objetí.

Zavřel za sebou potichu dveře a soustředil se. Ložnice. Trefil se. Oddechl si. Musí jednat. Letmo prověřil interiér. Jednoduchý. Rychle vykročil a zastavil se u okna. Tiše poděkoval bohům za štěstí. Schoval se za závěs, který byl roztažený.

Vytáhl dýku a položil batoh, začal se soustředit.

Otevřely se dveře. Ozval se smích. Pak klopýtavý pohyb. Pak pád do měkkého, žena vzdychla.

“Je to on, mistr Nasrenin, chcípne, svině, rozpitvám ho a tu děvku taky”, v duchu se zachechtal a pohládl dýku.

Z postele se ozývaly zvuky trhané sukně a vzdechy, milenec zasypával svou přítelkyni žhavými polibky a nikam nespěchal. Má dost času. Jemně ji zbavil šatů a šeptal jí do ucha žhavá slůvka, která ji přiváděla k šílenství. Ne tak docela, byla to profesionálka.

Když Krysař vykoukl, uviděl dvě bílá těla do sebe zapletená. Teď přijde jeho chvíle. Jemně odtáhl závěs. Milenci se topili v polibcích. Přikročil blíž, blíž. Jeho srdce prudce vyzvánělo, nesmí nic zkazit. Byl u nich. Ruka se mu třásla.

Nevšíkali si ho. Počkal na příhodnou chvíli, když dívka zvedla hlavu od svého milence. Chytl ji za vlasy. Silou jí zvedl od něj hlavu. Pak se zaleskla dýka. Zasvištěla. Vystříkla krev. Milencovy nové rty v krku se rošklebily. Vypadalo to, jako by dýchal krev, všude byla, teplá krev, chropot.

Cítil, jak mu krev ztropila tvář, nenasadil si masku.

Dívka otevřela ústa k výkřiku. Dýka se zaleskla podruhé, už byla teplá. Krysař chladnokrevně sekl. Do dívčiny rtů. Cítil, jak dýka projela masem, kostí, krví. Zastavila se až u ucha. Krev zabublala.

Dívka se naposledy vzepnula a padla.

V místnosti bylo vymalováno. Červeně.

Rozsvítil svíčku, aby prohlédl oběti. Po prvním pohledu se téměř zhroutil. Muž s dvojími ústy, žena s obrovským červeným úsměvem.

Prohlížel si těla. Krysa v kapuci to nevydržela a skočila do krve pro odměnu.

Krysař znejistěl. Tělo Nasrenina se začalo měnit.

“Proboha, to ne, nééé... To není pravda, kurva!”, Krysař se chytil za hlavu.

Z Nasrenina se stal chlapec. “To je ten jeho učedník, néé, sakra!”, vykřikl a uviděl to. Měl na ruce masivní prsten.

Zešílel.

Klepal se. Pak si otřel krev z tváře. Bylo mu špatně.

S klením mu stáhl prsten z ruky a strčil si ho do kapsy. Začal mrtvolu balit do povlečení. Krev se mu lepila mezi prsty. Těla byla po chvíli zabalena. Vypadala jako dvě kukly, jedna velká, druhá menší.

Rozklepal se znovu. Všiml si barvy pokoje v plné kráse. Místnost by mohla soutěžit s ranní směnou v nurnských jatkách.

“Tak a teď jsem chodící mrtvola, mám mezi sebou dva čaroděje, kurva, sejmou mě. Mám strach! Ne! Ne! Vyližu se z toho! Mám prsten, he. Teď je mi k ničemu, kurva! Tak ho sejmou v předsíni. Jo! Jo! Sejmou ho taky!”, jeho mozek nyní pracoval v nejvyšších obrátkách.

“Vydlabám mu z hlavy bahno! Jeho střeva budou žrát ptáci. He, hé!”, pomalu vyšel z místnosti a pečlivě zavřel, jenom Šlapka pískala, chtěla krev. Zavřel za sebou peklo. Odechl si. Má plán.

Zhasl svíčku, která ozařovala halu. Vše pohltila tma. Oddechl si. Před očima viděl krev. Krev. Zase krev. Proč?

Došel k vstupním dveřím. Zamkl je a vyndal klíč ze zámku.

Sedl si na podlahu, proti dveřím. Byla studená, tak si pod sebe dal rohožku, byly na ní zbytky bláta dvou lidí. Mrtvých lidí.

Čekal. Krysa běhala po domě, nejčastěji běhala k ložnici, ale to nevěděl.

Po hodině čekání se mu začaly zavírat oči, opřel se o stěnu a pomalu usínal.

Tma.

Nic.

Světlo!

Rychle otevřel oči a švihl dopředu dýkou. Šlapka ho kousla do nohy.

“Sakra, tohle mi už nedělej. Teda díky, mrško”, nahnátl ji a pohladil po tmavém kožíšku, dotkl se ocasu, se vzrušením ho pohladil. Pak vstal, protáhl se.

“Sakra, kde tu mají záchod. Hlídej! Za chvíli přijdu”, odbelhal se potichu hledat záchod. V kuchyni našel vědro. Ulevil si a vrátil se.

Bude svítat, upozornil ho pohled velkým oknem do dálky.

Došel před vstupní dveře a čekal, cvakl si kořalky. Zaklel.

Začínal mít strach z budoucnosti.

Zpozorněl. Zaslechl kroky. Šlapka tiše zapištěla a odběhla za něj.

“Už jde. Nebude ho to bolet”, usmál se, a pak se rozklepal.

“Klid, hlavně klid. Nebude to bolet, rychlovka”, strčil si dýku před obličej a prohlédl si její hrozivý obrys. Tmavě zářila.

Někdo potácivě zakopl a zaklel.

Nasrenin poté, co rozpoznal svůj dům (čísla mu po ránu dělala problém, viděl je nejméně čtyřikrát), rozrazil tělem vrátka, zasmál se, zvrátil hlavu a pohlédl na hvězdy, zasmál se znovu. Krok po kroku se potácivým pohybem přibližoval ke dveřím. Na posledním schodu zakopl a upadl na zem. Začal se smát. Vstal a vrazil do dveří. Byly zavřené.

Prohledal kapsy a vytáhl svazek klíčů. Zachechtal se.

Klíče zarachotily a roztřesenou rukou odemkl dveře.

Vešel. Pohltila ho temnota.

Krysař byl ve střehu. Zalezl za nejbližší roh a pozoroval. Viděl opilou postavu, jak vchází. Teď se k němu otočila zády, zavírala dveře.

Jeho chvíle!

Vyskočil zpoza rohu a sekl.

Dveře se zavřely.

Výbuch.

Hlava se lehce oddělila od trupu a s úsměvem narazila do zdi.

Stříkala krev.

Vše bylo od krve. Krysařovi krev zalepila oči, stříkla do úst, ucítil její sladkou chuť.

Tělo ještě stálo, opíralo se o dveře. Pak jako opilé spadlo na zem. Přestalo se hýbat, pouze z krku vytékaly různé tekutiny, které se mísily a páchly.

Šlapka se rychle rozeběhla s pískáním do kaluže krve, její mlaskání znělo ozvěnou.

Vrah si protřel oči a vyplivl krev z úst. Pak se mu zatočila hlava, žaludek se obrátil.

“Dostal jsem ho, hajzla! Jo!”, pak procítl.

Uviděl to.

Ne.

Zvedl s pištěním krysu z mrtvoly, odtáhl ji tak, aby mohl otevřít.

Pohlédl do tmy a uviděl obrys hlavy. Cítil, že se usmívá.

Rychle vypadl ze dveří a zamkl je.

Prudce vydechl a sklonil se. Zvracel. Protřel si oči a vykročil na ulici.

V dálce již začínalo svítat.

Nemohl tomu uvěřit.

Proč?

Proč? Uvědomil si, co udělal.

Proč?

Po tváři mu tekly slzy. Rozpouštěly krev, lehce odkapávaly z brady.

Hlava se mu točila.

Šel k moři.

Uviděl se z výšky, malého, nicotného člověka. Zničil život třem lidem.

Proč?

Můžou za to ženský.

Proč?

“Já nechtěl. Chci vrátit čas”, vykřikl do moře, které bylo temné a šumělo, od přístavu se odpojovaly blikající body plující na moře, rybáři.

Vytáhl zubatou dýku. Byla na ní zaschlá krev. Prohlédl si ji v ranním vánku a prvních paprscích slunce.

Teď pochopil. Viděl světlo. Dýka se temně zaleskla a jeho to zamrazilo v zádech. Krysa se mezitím uvelebila na rameni.

Napřáhl se a zahodil dýku. Do moře. Krysa se neudržela a spadla na zem. Rozzlobeně zapištěla. Usmál se, s láskou ji zvedl a pohladil po mokré srsti.

Otočil se. Do tváře mu vlétly první paprsky slunce.

Vykročil do města.

Po tváři mu tekly slzy. Oči se mu leskly.

Město ho vítalo.

III. Mýtus o Khrathachově skonu

*Podle vyprávění tuláka Izmaila v salienské útulně roku 1046 sepsal
Klabzej Myšilov*

I. Zpěv Větru

Z pampelišky pozdní bílé chmýří
vzhůru, pak zas dolů vzduchem víří
hned s bravurností odvážného smělce
tančí, metá kotrmelce
tak zdá se snad, že vzduchoplavcův um
je nebezpečný holý nerozum
však já jen vím, že kousky střemhlavé
jsou z mojí vůle, mým jsou rozmarem
a piruety pouhé útěky
před mými políčky a doteky
jsi jen mou hrou, houpy hou
ted' dlaně mé tě pohoupou
Jsem Vít z plání, bílých mraků pán
již před zrozením světa povolán
co strážce příběhů a zkazek starých
do konce věků v úschovu mi daných
jen v mých jsou písních, zpěvech zvonivých
v zelenavých stromů kadeřích
Tak dosti her a bezbřehého vlání
již Slunce rudé ku spánku se sklání
a já tebe, chmýrku bělavý
zas sfouknu zpátky do trávy

Hle, poutníka, jak znaven nohy vláčí
širák, šat i čelo potem smáčí
a krůpěje jak stružky prosolené
mu stékají po tváři neholené
však tulák ten, když v dálce Slunce padá
pod košatým stromem kosti skládá
ted' sedl si a opřen o svou hůl
do věchýtku jiskru vykřísнул
a plamínky jak rudý závoj víly
se po dřevěných třískách roztančily
Tu sloupec dýmu z ohně, co se vzňal
mě někde uvnitř chřípí zašimral
a já, Pán Větru, slétl k němu shůry
bych zaženal zlé černé noční můry
když muž ten rázem v půlce konu

usnul, nedivte se tomu
tak utrmácen, kráčel celý den
objal ho, když roztáh křídla sen
A co já, co bude s mojí hrou?
Mám zůstat nebo vát si oblohou?
Houpy hou, houpy hou
dnes budu tvojí peřinou
a pošeptám ti do sna zrcadlení
odlesk střípků dávných dění
kéž příběh ten, co v noci řeknu ti
nezpřetrhá nitku usnutí

II. Zpěv o Berennoru

Byly dny, co tonou hloubce času
a není, kdo by opsal jejich krásu
i smutek, který v dobách těch se skrýval
ani já už nejsem, kým jsem býval
ty časy leží kdesi u dna zapomnění
vadnou, umírají v rozkladu a tlení
a někde shůry sedá na ně popel, prach
Smrt vlastní cítit, vnímat její pach
a přitom žít v jejím objetí
je nejstrašnější ze všech zajetí
snad proto, když vím, že tam někde jsou
rád sfouknu dechem vrstvu prachovou
a převyprávím aspoň jejich obrazy
když nemohu je znovu odít do krásy
ta slova, pane, pro tvé uši jsou
ať pochopíš, než navždy zahynou
teď přenesme se zpátky do těch dní
než na východě den se rozední

Zas věčný pastýř červánky své shání
po nekonečné tmavomodré pláni
a za obzor své skvostné stádo zahání
někde v dálce zvoní klekání
to na zemi, pod nebeskými pastvinami
kraj zpívá, sladce voní malinami
a ukládá se zvolna k spánku
zahalený do červánků
ten střípek světa, krásný Berennor
konejšný v lůně Grullských hor
je nejmilejší ze všech světa potěšení

zde každý snad by našel zalíbení
Ty širé louky obsypané květy
strmé stráně pod horskými hřbety
a hlahol čiré vody burácivé
řeky, jež tu po staletí plyne
by zanedlouho snoubila se s mořem
Berennor je hrdý, nepokořen
o jeho slávě štěbetají ptáci
když zobáky si v chladné vodě smáčí
křik racků, racků bělavých
je šťastným smíchem dětí tvých
ó Berennore, chtěl bych dlít
navždy ve tvém objetí

Však co to dím, to nejsou ovčí zvonce
ten divný zvuk spíš věští špatné konce
a zprvu něžné klekání cinkání
sílí, zní snad jako zbraní kování
hlasy polnic dují jako divé
hrůzy bitvy příští halí zemi stínem
a červánky, jak bláhově se zdály být
jsou odlesk ohňů, ohňů válečných
v nichž kováři už kalí meče
kouř se valí, zvolna teče
do údolí mezi stany
co z nebe zdály se být květinami
a Grullduina, ta stará klidná řeka
pod nápojem lodic smutně heká
zlostně dme se pěnivými vlnami
břehy zkrápí hněvu slzami
plaší hejna racků chechtavých
kdo ví, kam se poděl jejich smích
vždyť krákání, to spíše podobá se
krkavcům a orlosupí rase
ti mrchožrouti černí čekají
na hostinu, tučnou snídani
a místo malin sladkých nejraděj
potěší je nebožtíků beznaděj
až sklouznou letem vcelku nevinně
ku zkrvavené tiché bažině
Ó Berennore, pro tvůj vznosný šat
dnes v noci bude se tu umírat!

III. Zpěv o Pavouku

Jak neúnavně pavouk přede síť
vlákno k předešlému vláknou lepí, byť
v osidlech svých lapil by se sám,
tvor tím jen zřídka bývá zadumán
a do úmoru v z pavučiny šat
jenž pilný krejčík rozhodl se tkát
dál snove lesklou nitku za nití
tu letmý dotek luny vysvítí
na stovky tónů barvy stříbrné
až oko sovy bázní ustrne
a v machu křídel nočních ptáků rek
z dna hrdla vydá zajímavý skřek
a v temné hrůze plaše odletí
to není pavouk, to je Prokletí!
A skutečně, když podíváš se blíž
tak vlastním očím ani nevěříš
Ó, jak hnusný je ten tvor a starý
jak kostnaté má zákázonosné spáry
a oči, oči zvířecí
čpí pohledem tak smrtícím
že nad tou hrůzou tají se až dech
V lepkavých svých řitních rodidlech
hněte další lesklou hroudu slizu
jej vypouští jak strom, když roní mízu
a jimi tmelí v síti nová oka
znát tohle dřív, tak dal bych na proroka
snad by kdos dříve zardousil tu stvůru
však netvor žije, nezná noční mŕru
Jak mistrně se síti proplétá
zlý tkalcovského stavu poeta
by dokončil dřív než se rozední
svůj další nový rubáš pohřební

IV. Zpěv o bitvě

Hle, šerí se a noci ztěžklý baldachýn
kraj přikryje a obejmě se s ním
já v třmenech odhodlaný musím pevně stát
(ač chtěl bych spíše ženské retы zulíbat)
bych nebyl otrok spoután zrady obručí
a děti mé, jsouc v cizím hnusném područí
se nemusely s nářkem v bídě ptát

proč jejich otec jal se plaše utíkat
Já, Berenhold, tu stojím v spravedlivé zlobě
že mubarrathská lúza touží po porobě
což netuší, že budou praštět kosti
a neupustí od té nebetyčné troufalosti
se angwarrskému lidu krutě vysmívat?
Těch smělců vůdce spíš je jejich kat
a sobě sám pak sprostým sebevrahem
Až ve smrtelné křeči padne na zem
pro milosrdnou ránu bude naříkat
Já budu nad ním s pohrdáním stát
Hej, muži mí, dnes v noci dojde ke krutému boji
na Beriondské pláni šiky nepřátel se rojí
jak moučné červy vyhřezla je hlína potají
ted' naposledy temná božstva vzývají
než do útoku zavelí jim polních rohů kvíl
pak krve bude vskutku málo uvnitř žíl
Už hlavy cizáků se do řad houfují
už bubny, bubny tichem temně bubnují
a já vám, věrní moji, velím Vpřed!
Než obrátit se, raděj zpráchnivět!

Den zčernal jako hrozná předtucha
co hlasem zlým ted' šeptá do ucha
že všechno, co se této noci stane
ne zdaleka je předem předvídané
a v obraz hrůzy, hrůzy války příští
už první rány seker lebky tříští
udatnost se vzdouvá v každém muži
co zásah, jízva šklebící se v kůži
jak květy plané růže v rychlém rozpuku
a spršky střel jak vpichy lačných obzuků
ty všechny sají rudé kapky rosy
po stovkách se ženci mezi sebou kosí
a v řevu mas na Beriondské pláni
není čas pro tiché umírání

Však kde je hnízdo červa nenávisti
jenž na všech stranách krvavě se vymstí
by na obětech mohl hodovat
a bubřet, sílit, rychle vyrůstat?
V kých děrách vznikla černá pijavice
co kalí rozum, hněvem barví líce
v těle jitří bolestivé rány

a šíří čisté vody zdechlinami?
Jen v člověku spí od samého zrodu
je v každém z nás a čeká na náhodu
kdy převáží se horší z misek vah
a vřelost lásky ztone v hlubinách
Zlý rádce potom tyje z hloupých sporů
když plení šiky v půtkách do úmoru
a pouze on je příčinou, jež zničí
trůny lidí, slávu trpasličí
Já, Berenhold, váš vůdce, špatný král
jsem hlasu jeho vroucně naslouchal
však o nic víc bych nebyl dobrým králem
když na kolena padl bych tu na zem
A tak jsem smířen, soud je vynesena
co má se stát, ať jen stane se

V. Zpěv o vzývání Marraiah

Ó, paní naše, paní vznešená
z přání vroucích tichou skálou vzkříšená
co ochránkyně věrných prosebníků
Zde zbylý zástup chvalců tvého vzniku
ti zpívá píseň krví zbrocenou
ty poslední jsi jejich vlídnou štěstěnou
a zpěvy rmutné pro tebe tu pěj
když propadají strašné beznaději
by dočkali se přízně tvého sluchu
a zaplašili zvůli mocných duchů
jež cizáci tu v kruté pýše vzývají
Ó, bílá vílo, vílo v závojích
procitni a vystup z lůna pod horou
slyš, modlitba se tříští ozvěnou
Dej sílu pažím, chladnou ocel těla
by kost zde v prachu snadno nezbělela
a unavená ztěžklá ramena
ať nepovolí hrubé tíže břemena
co drtí je a valem tlačí k zemi
Ó, Marraiah, jsme na smrt poražení!
Jak mouchy jaté do pavoučích sítí
když spatří obzor konce svého bytí
a z posledních sil kopou nohama
Ta bitva, paní, už je dávno prohraná!

Al-Mairros, vznosná mezi okolními horami

vyslyš smutné odsouzenců volání
hned probud', probud' sličnou Marraiah
jež dříme ve tvých tajných prostorách
už pukni, skálo, otevři svých útrob chřtán
nejtemnější sluje odhal dokořán
a vydej tu, co držíš v zajetí
sic obtěžká tě strašné viny prokletí
žes netečná zde v stála v boje ryku
a vpíjela krev skvostných bojovníků
Pak navždy budeš přes svou nelibost
ne bílá, ale rudá Al-Mairros
Až bezvěrci tě provrtají stolami
až spatří stříbro bublající žilami
pak marno bude těch, co zahynuli
než tvoji rudu raděj jinou kuli
a tobě, horo, pěli v úctě chválu
Věz, budeš žet trpasličích králů!
Tak nedopuť svých věrných umírání
vzbud' Marraiah, vzbud' naši vzácnou paní!

VI. Zpěv Marraiahiny lásky

Khrathachu, můj jediný, můj milý
jsem v rozpacích, zda vroucí láska víly
a smrtelníka není pouhé snění
zda pro ten cit jsme vůbec předurčeni
Mé zmatení však o to větší zdá se
když pomyslím, že byli bychom zase
jen přáteli, a to mě v srdci bolí
já pro tebe bych přišla o cokoli
Když opouštím tě, v časech odloučení
jsi jediným mým sluncem, světlem denním
a pro chvíli s tebou, pouhou jedinou
já stala bych se šedou horninou
bych u tvých nohou mohla tiše dlít
a samou něhou v prach se rozdrolit
Pro pouhopouhý jeden den
v tvém náručí bych návdavkem
se bytí svého klidně vzdala
a s láskou v srdci spokojeně umírala
Však, Khrathachu, můj muži milovaný
čas je pro nás zrádcem hořkoslaným
a nad ním moje vláda nestačí
i kdyby snad kdos sebevíce chytračil

jej neobloudí žádnou písni medovou
a marná snaha stala by se záhubou
smělci, jeho bláhovému snažení
čas nikdy nikde nikdo nezmění
A tak dál ti budu čechrat vlasy
a sčítat stříbro, jehož jistě asi
bude požehnaně čím dál víc
má tvář je stejná, tvoji líc
však postupně jak léta jdou
brázdí vráska za vráskou
Až zestárneš, v té nejkrušnější chvíli
já budu s tebou, Khrathachu, můj milý
a dlaní svou, až ztitěrní ti dech
tě něžně budu vískat ve vlasech
až smrti lože, byvše kolébkou
tě ukolébá, drahý, před cestou
zlou nekonečnou duchů pustinou
pak provážež tě píseň o nás dvou

Však, Khrathachu, není proč rozjímat
a v předtuše zlé příliš časně lkát
dnes silný jsi a plný života
krev v žilách tepe, rychle klokotá
Dnes chvátám k tobě v jiné podobě
jsem dvojí dívkou v jedné osobě
tot' osud můj, že jeden den tě laská
tvá Marraiah, tvá nehynoucí láska
den druhý coby al-mairroská víla
k angwarřskému lidu bývám milá
Hleď, nad kotlinou rudý obzor vřelý
to záblesky jsou jisker od čepelí
tam vzplála bitva, bitva syrová
a údy věrných jsou jak z olova
ted' mě nářkem, zařikáním vzývají
každou chvíli v tuctech muži zmírají
Proč bláhově si hlupci myslí snad
že v moci mé je učiniti zvrát?
Však jaký by byl člověk bez naděje
a bez víry, vždyť jediné, co v těžkých dobách hřeje
je vědomí, že někdo srdci blízký
dlí při tobě a není jenom slizký
úskočný a šupinatý had
a já je nesmím nechat snadno umírat!

Hej, Khrathachu, tys jediný té moci
být rozumem a silou ku pomoci
angwarrskému králi, jeho voji
ať mubarrathští žoldáci se bojí
a jmou se vojska zpátky stahovat
Kde vzali vášeň kraj můj plundrovat
a zbídačovat jeho hrdé syny?
Už nesňala bych z ramen břímě viny
bych nečinně zlé zvůli přihlížela
a místo skutku teskné písni pěla
Tys, milý můj, dnes jediný té síly
ten výběr vskutku není nahodilý
vstaň, oblékni své tělo do šupin
jež zrozeny kdys v žáru kovadlin
pod kladivy dávných mistrů oceli
se zkalily a vodou zmatněly
Zde přilbici a štít ti k nohám skládám
a čepel stříbrem popelavá
je nejcennějším z přinášených darů
má ostrý břit co nejjemnějších tvarů
a v srdci meče kouzlem spoutaná
spí síla zakletého démona
Až uzraje a přijde vhodný čas
z lůžka pochvy skvostnou čepel tas
ať roztančí se Beriondskou plání
ten meč je vskutku strašnou zbraní
Jdi, Khrathachu, jen pospěš do té vřavy
a rubej, stínej mubarrathské hlavy
já kroužit budu v těle havrana
a roztáhnu svá křídla ochranná
až krvavá ti půjde od úst pěna
Navždy budu naší lásce věrná
navždy budu při tobě jen stát
a pot ti z čela něžně utírat!

VII. Zpěv vítězné bitvy

Hej, vojvodo, náš ctěný pane
ač vojsko k smrti utahané
přesto žádný nešel spát
chcem veselit se, radovat
dnes všechny krásné markytány
jsou svým rekům odevzdány
kde chtěl bys hledat lásky víc

než u angwarrských krasavic?
Zasedni, náš mocný pane
oheň slávy jasně plane
je čas jásat, hlaholit
a do rozbřesku víno pít!
A opěvovat krásnou zemi
již nedávno, jsa odsouzeni
jsme v krvi mohli pochovat
Bud' sláva tobě tisíckrát!

Jsem šťasten, chrabrý žoldněři
vždyť, bohové, já nevěřil
a propad marné beznaději
že nepřátelé to, co chtějí
si na mém lidu budou brát
a pálit, ničit, drancovat
vše, co je mojí duši milé
Však marně tápu provinile
po chvíli, kdy přišel zvrát
a dochází mi akorát
že z poražení náhle v šoku
my přešli zpátky do útoku
ač předtím v jasné pohaně
nás zázrak vrátil do zbraně!

Tam jeden muž stál mezi všemi
v mubarrathském obležení
odkud se vzal nevím sám
a nezdál se být oka klam
já toho reka, jak se zdá
jsem nikdy předtím nepotkal
však vidno bylo od pohledu
když oddělil se z voje středu
že muž ten není jedním z nás
Pak z dálky zazněl rohu hlas
on tasil, mečem zlobně mách
a tvář mu polil vášně nach
hned do mých mužů jak když střelí
sápali se po čepelích
po příkladu bojovníka
a já si tehdy v duchu říkal
to člověk byl, vždyť vůbec ničím
se nezdál rasy trpasličí

Pak vřavou v řezích vražedných
když meč můj prot'al sokův břich
a těžkou botou trup jsem střásal
já místo abych řevem jásal
jsem pátral vůkol po tvářích
bych spatřil pohyb, pouhý mih
stín přítomnosti Neznámého
Tu tam se blýskla čepel jeho
vždy hrdobec jen jednou mách
ne jedna, ale tucty hlav
se z čepů hrdel svalily
hned ztmavlé krve gejzíry
pak stříkaly jak zřídla nenávisti
a cáry útrob, rudí hlísti
se rozlétaly do všech stran
Nic nedbal vlastních jizev, ran
či sebehubné udatnosti
která mohla spíše dosti
hraničit až, ve vši úctě
s bláhovostí myslí pusté
Ta myšlenka mne tuze souží
jak křídlo švába hlavou krouží
a jistě mi dnes nedá spát
byl vážně blázen nebo snad
co oběť skály, bílé hory
Marraiahin posel sporý
jenž měl zbylé vzburcovat?
Ať tak či onak, byl bych had
když nevděčně bych za pár chvil
těch slavných činů zapudil

Hej, vojvodo, tys našim pánem
a co je po tom Nepozvaném
který beztak, když tvé šiky
rozháněly útočníky
nejspíš zalekl se vlastní pýchy
nebo čin mu náhle přišel lichý
v náhlém břesku poznání
tam pod Al-Mairros, na pláni
pak vytratil se otřesen
jako pára nad hrncem
Co komu po tom Cizákovi
jenž líný tak, že zbraň svou složil
dávno předtím, než se, králi,

poměry sil vyrovnaly?
A kdo ho vlastně vůbec zřel
v tom burácivém roji těl?
Chceš vážně truchlit, milý pane,
je těžko hlídat tváře známé
když sám sobě si vládne stěží
každý, kdo chce v boji přežít
a přitom čest svou uhlídat?
Pojď, Berenholde, nech už spát
ten prelud, co ti duši trýzní
přijmi hold, co dnes tu v písniích
tví mužové ti chtějí vzdát
Teď čas je pít a tancovat!

VIII. Zpěv o Marraiahině nářku

Moře
jak vzniklo moře
snad z mého slzí hoře?
Snad z mého srdce žalu
co hoden je víc, nežli králů?
Ta rozbouřená vodní hladina
je mojí mysli holá pustina
a beznaději spíše podobá se
brázdí tvář stružkami vrásek
v nichž každá krůpěj štěstí vysychá
Hle, osudu ta krutá pleticha
jak příslovečně černé zrcadlení
tvář mou k nepoznání mění
a uvnitř duši břitem pŕlmesíce
krájí jako pecen na krajíce
Jsem smutná, širá, hořce bezedná
proč předtuchy má kolmá rozhledna
tak pozdní dala varování
když pod horskými štíty v stráni
já uzřela jsem svoji lásky stín
byl schoulený a hlasem prosebným
mé jméno volal, volal Marraiah
a z jeho očí číšel prostý strach

Ó, milovaný statný Khrathachu
proč oblékáš své tělo do nachu
a proč se kabátec tvůj blyští
není to snad krev, co prýští?

Proč ve tvé hrudi zeje roklina?
Ta rudá skvrna nejspíš není od vína
a třpyt ten zračí cosi zlověstného
stín osudu, já hloupá služka jeho
jsem netušíc se stala vlastní lásky vrahem
když cudnost sama v těle nahém
vstříc záhubě tě posílala
a pro jiné se tebe vzdala
Hej, pověz, nač tvá vlídná líc
žloutne barvou voskovic
a v krůpějích, jež žárem kanou
slábne dech, mne, růži planou
na troud pálí žhavé slzy
milý můj, mne tolik mrzí
že pro jiné štěstí sice
já zradila tě, nevěrnice
Odpusť, odpusť, lásko moje
trápím se a mám ten dojem
že jen já bych měla zemřít snad
a ty mé tělo něžně pochovat

Milá má, je příliš pozdě lkát
a nerozum se žalem utýrat
kdo uhlídá, co všechno kdy se stane
když sudbou už je dávno předem dané
co má se státi, drahá Marraiah
Ač mozek můj se koupe v mrákotách
já nemám vůbec ze své smrti obavy
let proměnil se na pád střemhlavý
a pod náhle ochablými perutěmi
vzduch prolíná, já váben těmi
z nejsmutnějších přízraků
teď zvolna kráčím k soumraku
své duše, duše bolavé
Však na svůj skon jsem připraven
a tobě lásko šeptám ve vší upřímnosti
že nevinen je člověk, co se zhostí
v dobré víře jiným pomáhat
v tom není třeba nic si namlouvat
A to je pravda vyřčená jen způli
vždyť já vstal k boji o své vlastní vůli
a v kruté řeži šílel nenávistí
co napekl jsem, musím do dna snísti
a v tom je pouze moje hořké prokletí

Tak vyprosti se z plytkých bludů zajetí
pohoupej mou hlavu v náručí
dívej se mi zpřímá do očí
už moji mysl obestírá mrak
jenž neúprosně zakaluje zrak
Hle, slábnu, vadnu, umírám
já nechci být v té chvíli sám

Vyhasls jak světla jelena
či laně, která šípem skolena
mdlá ukryla se v chladném stínu stromu
Jak strašně těžké uvěřit je tomu
že mrtev jsi a bez vlády
v mém srdci černé mokřady
se rozlily a tvorové z těch slatí
jsou výčitky, jež neúprosně hatí
mou radost z války vyhrané
Dnes sama jsem svým tyranem
a v opaku i žebrák odsouzený
Už bytí pro mě nemá žádné ceny
přesto je mým trestem žít
a hořký kalich pravdy do dna pít
To nejhorší je ortel mezi všemi
můj Khrathach, Khrathach milý už tu není
a já, ta bídná troska slavných dní
jsem nechtíc pletla rubáš pohřební
Mám oči pavouka a sílu spárů
a tělo hrůzně neforemných tvarů
jež porostlé je strupy bradavic
Kde kdysi zela krásná dívčí líc
je krvelačná morda plná jedu
a boláků a hnisajících vředů
Ó, Khrathachu, když sama sebe vidím
tak stvůru tu až k smrti nenávidím

IX. Zpěv Poutníka

Vítej, vítej první paprsku
slunce, které bránu rozbřesku
tvým zlatým klíčem něžně odemyká
Jsi neskonalým štěstím pro poutníka
jenž probděl jednu z nejstrašnějších nocí
cos svírá mne, ten prapodivný pocit
má v sobě pachut' tuchy dění zlého

sálá z těla stromu, z kůry jeho
snad z útrobu země skrz kořeny vzlíná
a divnou píseň vrzá meluzína
co v koruně se listím proplétá
Ta obří rostlina je nejspíš zakletá
snad skrývá jakés prapodivné taje
a se mnou jako s loutkou si tu hraje
s mými nervy, vlákny života
cuchá je a jitří, skoro ta
potměšilá ovětvená dřevina
mi připomíná tvora s očima
co v nepěkném to žertu ze všech sil
mě dnešní noci řádně vystrašil

Když padl soumrak, perutě své rozpažil
já unaven se pod tím stromem zastavil
byv úmornou a dlouhou poutí zvláčen
a v trávě jako v hnízdě divých kačen
jsem ulehl a oddával se spánku
Jak kradmý zloděj obut do topánků
se vloudil do mé hlavy divný sen
hrál barvami a rmutné děje v něm
mne naplnily úzkostí a zoufalstvím
ten sen byl živý a já jistě vím
že nebyl dán jen mými vzpomínkami
byl cizí, jako horečka když mámí
neskutečně hrůzné představy
Já byl jsem v tváři všecek bělavý
když zimnicí jat, potem zbrocený
jsem procitl a k neuvěření
tam vysoko z koruny velikána
linula se hudba, píseň známá
a tření listí, mluva šustivá
pojila nápěv ve slova!

Strom syčel, kýval se a žadonil
a kdyby někdo řízl do mých žil
tak krve by se nejspíš nedobral
já šílenstvím a samou hrůzou řval
a sípal, když mi vypověděl hlas
Pak rozfoukal jsem oheň, jeho jas
ozářil to místo plné smutku
a on nejspíš poznal, vskutku
že je mi tady na obtíž

že vyplašil mě, lidskou myš
Hned ztichl strom, zlá píseň ponurá
i vítr, který s listovím si hrál
já třásl se tu místo potlesku
až do samého jitra rozbřesku

Hej tvore, staré příběhy nech spát
hled' zpátky jejich kosti zahrabat
ať hříčky náhod z říše přeludů
jen tlejí podle vůle osudu
Ty vykradači hrobů zborcených
nech lidem, ať si píšou do svých knih
co nutno uchovat je příštím pokolením
tvá poštilost sotva něco změní
ač přál by sis to třeba tisíckrát
Když píseň jako rzivý kolovrat
do mého nitra spáry zatínala
a hudlala a krev mi sála
já proklel jsem ji, včetně tebe
Marně vraštíš kůru šklebem
marně klátíš větvemi
Jsem neodpočet, zhnusený
a ty, strome, buď si jist
že spěchat budu z těchto míst
Vítej, vítej první paprsku
kraj rozechřály reje odlesků
jsi neskonalým štěstím pro tuláka
jehož poznat nové země láká
a v klidu pojíst koláč medový
Jsem nevyspán a hladový

VI. Ledový sen

Arkuss Dettor

Ztuhlý měsíc ozářil údolí tečkované světélky.
Mortal.
Město hobitů, bezedných nor, podzemních chodeb, hospod, nevěstinců,
kanálů.
Zrak měsíce se zaměřil na jedno světélko.
Právě zhaslo.
Měsíc nic neviděl.
A byl rád.
Cítil pouze smrad.

“Ták pánové, vítám vás na našem shromáždění”, malý hobit v černém plášti s velkými tvářemi rozsvítil lucernu a zašklebil se.
“Jak jistě víte, jmenuji se Thevenin Bleskoň a budu vás provázet po celé naše setkání”.

Místnost se zatemněnými okny byla jednoduchá a prostorná.
Pokukovalo na něho pět párů očí.
“Ještě jednou vás srdečně vítám v Noře snů”, a příšerně se zachechtal.
Postavy se přikrčily.

“V dnešní moderní době naši alchymističtí mistři vynalezli dlouhým vývojem jisté esence. Jak jistě tušíte, tyto složité, drahé esence umožňují výlety do neznáma. Pod odborným dohledem je vše naprosto bezpečné”, zakýval lucernou, až se žluté stíny kolébaly po stěnách.

“Žádné otázky? Výborně. Dáme se do výletu. Upozorňuji předem, vše, co uvidíte, je jen sen...”.

Jen sen...
Nervózní hobiti na sebe pohlédli.
Bleskoň otevřel truhličku, na které stál, a poručil hobitům, aby zaujali místa na černém koberci.
Každému podal lahvičku s tmavou tekutinou; jednu si nechal pro sebe.
Hobiti nejistými ručkami otevřeli každý svou lahvičku a vypili ji do dna.
Bylo ticho.
V dálce zaštěkal pes.
Bleskoň se otočil zády k hobitům a vypil lahvinku také, poté ihned sfoukl lampu.

Nic se nedělo.
Všichni byli nervózní.
Pak to začlo.
Uprostřed místnosti bylo světlo.
Malý tajemný lesklý bod.
Zvětšoval se.
Ozval se šum.

Koule velká jako hlava člověka se dále zvětšovala.
Vybuchla.
Bílý záblesk jako tisíc sluncí spaloval oči.
Tak jako začal, tak skončil.
Rozhlédli se kolem sebe.
Byli na pláži.
Žlutý písek jim hřál chlupaté nožky.
Tyrkysové moře svými vlnami mlaskalo.
Začali se smát.
Extáze.
Svlékli se do naha.
Jako malí kluci skočili do vody a dováděli
Sříkali po sobě, potápěli se, lovíli mušle, plavali.
Pak se na pláži objevily hobití dívky.
Byly jich spousty.
Všech barev, nahé jako voňavé květy.
Hobiti si toho všimli.
Vyběhli z vody.
Šílenství nebralo konce.
Jejich pohlaví byla přeplněna.
Každý si vybral tu svoji.
Nebeský chťič.
Ostatní zmizely.
Začínaly orgie.
Dívky dělaly vše.
Každý měl tu svoji.
Milující se páry ovíval teplý vítr.
A jako vztek se blížil orgasmus.
Nakonec to nejlepší.
Těsně před vrcholem zčernalo nebe.
Písek zhnědnul a moře zežloutlo.
Dívky otevřely oči.
Byly plné krve.
Narostly jim tesáky ostré jako břitva.
Po celém těle chlupy.
Zvěř z pekel.
Drápy.
Trhaly na kusy své milence.
Extáze smrti.
Orgasmus snu.
Řevu obětí spílal ledový vítr.
Roztrhaná těla s vyžranými vnitřnostmi.
Hejno šelem.
Řev a jeho ozvěna.

Po hostině přišery odběhly do temnot.
Ledový vítr vál.

Když se ráno hobiti probudili ze sna.
Skutečného sna.
S řevem utekli do ranních ulic.
Můj bratr zůstal.
Věděl, že večer už nikdo nepřijde.
Spal...
Mortal se probouzel...

V. Trénink

Alwynn Bílá Ruka

Den spal. Šedavé mraky zlehka pokryly tmavěmodrou oblohu. Měsíc jako mlhavé kolo prosvítoval skrze vrstvu mléčné hmoty.

Domy spaly. Kamenná stavení s doškovými střechami a malými okénky hlídaly své obyvatele před zimou, strachem... ale ne před smrtí.

Z tmavého stínu domu se oddělily dva stíny. Cupitaly směrem k dalšímu domu, přes kamennou cestu. Druhý stín se uprostřed cesty zakymácel.

“Co blbneš, ty šašku!”.

“Pšššt! Vzbudíš celý město, vole”.

“Uklouz sem”.

“Tak dělej. Nesmí nás nikdo vidět. Jinak naše poselství shoří jako... jako... eh... Pamatuješ na starýho Vochmelku?”.

“Cheh... Ten dopad, neměl chlastat vů...”.

“Psst! Ticho! Někdo de”.

“Dyžtak ho sejmem, jo?”.

“Padej rychle do stínu, ty hrdlořeze”.

“Tss”.

Stíny zaskočily do stínu nejbližšího domu, právě když k nim dolehla píseň motající se postavy. Pak přišel dech. Táhl všemi druhy alkoholu a tabáku. Z písně byl pouze slyšet její refrén (kořala si zjevně šlapal i po jazyku):

Já vás všeéchný podřežů
pák vás všeéchný voběrů
na funúse sé vožerů
Za vaše prááchý
jén žádný strachý
ná to venté jed...

Postava utíkající před cestou zakopla a navštívila třetí kamennou kostku zleva (v pohledu od našich dvou stínů) svým zakyslým obličejem. Stín číslo jedna se zachechtal, druhý se mocně napil z flašky bleskově vytažené z kapsy. Pak mocně říhl.

Ted' stíny udělaly osudnou chybu. Vyběhly na cestu a začaly kopat (převážně do hlavy) ležícího kořalu. Říká se tomu trénink, nebo tak nějak. Krvavé zvratky mocným proudem olízly druhou kamennou dlažku (hned vedle té třetí). Stín číslo dva se zvrhlým usměvem, který byl skryt za maskou prasátka, ještě obral opilce o dva zlaté. Pak ho nakopl do hlavy. Kořala padl do komatu. Není nad trénink. Dvakrát měř, jednou řež. Staří učitelé měli pravdu.

“Pěkně sme ho seřezali, hajzla jednoho!”.

“Jo! Dostal co mu patří! Vyvrhel..., podříznem ho?”.

Nad stíny ve výšce okna druhého patra se ozvalo tiché zašramocení. Pak pohled z okna. Mrtvola a dva vrazi. “Pomooc!” Okno se otevřelo a mocný ženský řev a kvílení se rozneslo do ticha jako sněhová bouře na poušť.

“Vraždáááá, pomooc! Sou tu vrazíí! Mord!! Hoří! Pomooc!”

“Drž hubu, bábo!”

“Zdrháme, vole! Dou po nás, máme poslání”, zúpěl v rozběhu stín číslo dva.

Tvrdit, že ten šílený skřek by nepřilákal nikoho, je chyba. Ve skutečnosti ochránci pořádku (trošku přiopili, jako obvykle) byli nablízku. Šli po stínech.

Vběhli jim do cesty. Začala pravá jatka. Dva stíny proti dvěma strážím.

Tekla krev. Padaly údy, orgány praskaly, mozek vytékal proudy.

Nakonec z posledních sil zvítězily stíny.

Nic se jim nestalo. Utekly za svým posláním. Ranní rosa pokryla ostatky stráží. Kořala se probral a odplazil se domů. Ženská řvala dál.

Není nad TRÉNINK.

VI. Periferie - Zrůdný horror pro silné povahy

Na motivy rasově orientovaných textů Alwynna, takzvaného Velkého, a jako odpor proti jeho ubohým snahám napsal Eowen Zivril

vhodné pro

- *umělé vyvolání zvracení (např. při otravě houbami, špatně vyuzeným masem apod.)*
- *povzbuzení padlé morálky ideových blíženců cechu Bílé ruky, včetně samotných členů této zakázané organizace*
- *tzv. léčbu šokem při psychických poruchách organismu (jen na radu lékaře)*

nevhodné pro

- *děti a dospívající mládež do 11 let věku*
- *ženy v těhotenství a osoby v rekonvalescenci*

Děj tohoto horroru je smyšlený, avšak jakákoli spojitost s živými osobami se zakládá čistě na pravdě.

Mraky táhly nízko. Valily se jako burácející chuchvalce zvratků a chrchlů černého kašle. Hehé. Městská periferie byla přikryta stínem mraků, stínem zvratků a černých chrchlů. Ulice byly plné bahna. Bahno páchlo. Vzduch čpěl potem, krví a kvasem. Město hnilo. Spodina se válela po ulicích. Špína, bordel, hnus. Těžký dech opilců zářil. Ve světle tančily bacily černého kašle. Byly malé a černé. Spodina ten otravný vzduch dýchala. Lidské trosky. Krysa vyběhla z kanálu a zahryzla se do nějaké nohy. Byla to noha mutanta. Odumřelá a smrdutá. Ležela tu už několik dní. Byla vyzrálá. Červi, co s ní hýbali, se rozprchlí do všech stran. Necítily se poražení. Najdou si novou potravu. V tomhle městě ještě nikdo hladu nechcípł. Opilec pustil láhev a drapl kolemjdoucího červa. Byl slizký a tučný. Jeho masité tělo bylo prosáklé hnilobou nohy mutanta. Dobré jídlo. Opilec měl lepru a kurděje. Byli to jeho nejlepší kámoši. Nikdy ho neopustí. Přes dláždění přeběhl muž. Bosý. Kostnatý. Vrhł se na nějakou ženu a zatahl ji do průjezdu. Ženská řvala. Chlap sípal. V průjezdu byla černá tma. Nikdo si jich nevšímal. Ženská řvala dál. Starý žebrák se vymočil do kanálu. Netrefil se. Byl slepý. Oči vypálené žhavým železem. Za šmírování. Žlutý čůrek skotačil po dláždění někam dolů. V bystřině rudě svítily sraženiny krve. Žebrák krvácel do ledvin. Krysa vyjekla a vyráchala si kožíšek. Čistota. Láska. Na této periferii vládly zákony Bílé ruky.

Zchátralý barák stál uprostřed periferie. Periferie stála uprostřed světa. Barák tonul ve stínu. Pod stínem uschlého stromu. Na domovním znamení zářila bílá ruka. Krásná a čistá. Na bílé prsty sedal popel z nedaleké spalovny mrtvol. Od stínu křivého baráku se odlouply dva stíny. Potácely se mezi výmoly rozbitého dláždění. Do suchého stromu uhodil blesk. Strom se vzňal. Bledé tváře stínů ozářily plameny. Dusivý kouř.

“Hoří! Prásklo to do višně”, zaječel modrooký blondýn.

“Drž hubu, vole. Hlavně že to neprásklo do nás”, křikl mistr Alwynn a napil se z láhve.

Modrooký blondýn se přitočil k Alwynnovi a objal ho kolem ramen.

“Sem šťastnej, že můžu uklízet pro takovýho statečného chlapa, jako ste vy, Mistře”.

“Sem silnej, protože mě živí víra. Haikhtlá!”, zařval Alwynn.

Ruka se mu zlomila v mocném gestu. Řídký knír se zavlhl vzrušením. V periférii je zakořeněna Bílá ruka. Těmi kořeny by neotřásl ani sto takových blesků!

“Mám vás rád, Mistře”.

První opojení opadlo. V Alwynnově krvavém oku ze zaleskla slza. Dojetí. Shrnul si rousy do tváře.

“Taky tě mám rád, protože mě všichni nesnášej”.

Blondýn pohladil mistra po rousech.

“Mám tě rád, protože seš tak dobrej kalič”.

“Kalíme až do rána, Mistře”.

“Dopijem a nejdem, hehé”.

Alwynn se vzmužil. Je nositelem Čistoty. Vede svatou válku. Nesmí plakat. Protřel si oči rukávem a napil se na kuráž.

“Sem trochu nakalenej a čmoud mi dráždí voči”, dodal.

“Čmoud je hajzl, Mistře”.

“Hajzlové sou mutanti, Blond’o”.

“Já vim, čistota je jen jedna. Víru a lásku každému podle rasy. Mohli bysme třeba někomu rozbít držku, Mistře”.

“Jo, to by nám spravilo náladu. Máš eště loka?”.

Blondýn odkousl špunt z nové láhve. Měl vyvinuté hlodáky. Věrný žák. Opilé postavy bělorukých se dopotácely k prvnímu bezbrannému chudákovi. Dementní dítě. Oběť periferie. Slintalo si na kazajku a volalo: “Máma...”.

Blondýn se přitočil a kopl.

“Tumáš, smrade!”.

Mutant dopadl na dlažky a rozbil si nos. Dlažky pokropila krev. Pěnila a bublala. Krysí očka zářila z kanálů. Čekala na hostinu. Hlad. Krvavé stružky vytvořily zajímavou fresku. I to je umění. Podporuje divákovu fantazii. Fantazie vede věrné k čistotě ducha. Bělorucí jsou malíři krve. Dítě se snažilo odplazit z dosahu blondýnových kopanců.

“Zdrhaj jen zbabělý krysy, hovado!”, houkl Alwynn.

Prudce máchl a rozdrtil mutantovi břicho ostrou dlažkou. Vyhřezla střeva, kosti praskaly. Mutant se svíjel v křečích. Z posledních sil začal zvracet. Tělo páchlo. Oči žebrały o slitování. V Alwynnově ruce se zaleskl nůž. Poslední výkřik. Hlava se zvrátila. Krk se rozšklebil. Hleny se vyřinuly. Krev se vařila a hlava odlétla opodál. Bělorucí se shýbli a napili se dětské krve. Byla teplá. Blondýn vyhřezl játra a nabídl svému mistru. Sám také ochutnal. V játrech je síla. Síla je prostředek k vítězství. Ať žije svatá válka!

Oba si padli do náručí a začali tančit. Tančili nad mrtvým tělem. Na jeho hrobě. Hrobem byla periferie. Z té byl také zplozen. Špinavý mutant. Hajzl bez jména.

“Deme chlastat na cimru”, zašeptal Alwynn do blondýnova ucha.

“Zkalíme se a prochrápeme celej den”.

“A až vstanem, uděláme další dobrej skutek”.

“A potom se zase vožerem, Mistře”.

“Prokalíme celou noc”.

“Svatá válka! At’ žije Bílá ruka”.

“Haikhtlá!”.

Tančící pár zapadl do prvního opuštěného domu. Periferie jich byla plná. A byla plná zvratků, špíny, krve a laciného alkoholu.

Není nad PERIFERII!

VII. Dnešní svět

Alwynn Bílá Ruka

“Tvé vlasy jsou jako mlhavý větřík”.

“Oh, Džime”, krásná dívka s havraními vlasy se pomalu vymanila z objetí svalnatých rukou.

Ruce po ní něžně hmatly a uchopily ji za ramena. Stín odkryl tvář s pevnými rysy a hustou bradkou. Očka se zaleskla. Muž se pousmál.

“Ale drahá, víš že tě miluju”.

“Nejdřív zaplat!”, stáhla do vítězoslavného úsměvu rty.

Měsíc osvětlil scénu.

Hvězdy mrkly.

Les.

Kolem dokola až do tmy se rýsovaly temné kmeny. V dálce něco tiše zahoukalo.

Zatřepotání křídel.

Palouk.

Měkká tráva se vlnila a šuměla.

Muž jednou rukou zašmátral v hlubokých kapsách. Něco hledal.

Vytáhl láhev. Rum. Mocně se napil. A pak ještě.

Jeho tělo se lehce zachvělo.

“Vždyt jsi opilej, ty prase”.

Džim vyprázdnil láhev do sebe. Říhl.

“Aspoň si víc užijem, ché!”, začal se chlámát muž a pevně si ji k sobě přivinul.

Cítil vůni jejího těla. Jeho smysly se zatočily v hluboké spirále. Byl vzrušen.

“Chci tě!”.

“Nééé, budu křičet!”, dívka se snažila vymanit ze sevření.

Před očima se mu zatmělo. Co si to dovoluje. Coura!

“Pomooc!!!”.

Řev neustával.

“Chcípneš!”, drsná ruka roztrhla vrchní díl šatů. Výstřih odhalil své tajemství.

Funicí tělo povalilo dívku do trávy a zalehlo ji.

Dívka sebou zmítala. Snažila se vymanit ze železného svěráku.

Pěst ji udeřila prudce do obličeje.

Nic.

Záblesk.

Bolest.

Ruce.

Když procitla, ostrá bolest jí zkroutila tělo.

Visela uvázaná za ruce. Roubík v oteklých ústech.

Tělo bezbranné. Nohy měla roztaženy a kotníky uvázané k mladým stromkům.

Náhle ji začala pálit hlava. Ostrá bolest. Chraplavě dýchala.

Něco jí teklo po obličeji.

Krev.

Za ní se ozval hlas.

“To sis vážně myslela, že mi utečeš? Chá. Tady máš své krásné vlasy”.

Měsíc skrz mraky osvětlil nechutnou scénu.

Úpící bezmocné tělo skalpované nechutným zvrhlikem s láškou rumu a kudlou v ruce.

Krev. Maso. Život.

Dívka omdlela hrůzou, bolestí. Kopanec do břicha ji probudil z mrákot.

Zaleskla se dýka. Pálení v žaludku. Skřek. Tělo v jednom ohni.

Něco s žuchnutím vypadlo z břišní dutiny. Krev stříkala.

Teplý a zatuchlý smrad vnitřností muže rozesmál, až mu tekly slzy.

Dívka omdlela. Umírala.

Znásilněná, zneuctěná, umučená. Umírala.

Úchyl, posilněn zbytkem rumu, jí vydloval oči.

Pak to všechno pomočil.

Buch... Buch... buch... buch...

Vysvobození. Srdce vydechlo naposledy.

Takový je dnešní svět.

Džim padl zmožen na zem a usnul.

Ráno, když se probíral, nic nechápal.

Celé tělo postříkáno krví. U pravé ruky zkrvavená dýka. U levé dopitá láška rumu.

Co se stalo?

To... To... To... není možný! Já? Já!

Zvratky. Kocovina.

Rychle pryč. Pryč. Né.

Utekl a už se nevrátil. Nikdy.

Do smrti prchal. A věděl, že nemůže utéct.

Neutekl.

VIII. O Jokovi

Bibiána Šňupáková

Před dávnými časy byla na úpatí malé hory Gidary jeskyňka, v níž bydlel trpaslík Vidlil se svou ženou Edin a šestnáctiletým synem. Od rána až do samého večera kutal Vidlil hluboko v jeskyni uhlí, a když měl hodnou zásobu, tak ho rozvážel po okolních dědinách. Žena zatím doma tkala a vařila, a Jok, tak se jejich syn jmenoval, pásal celý den několik ovcí a černobílých strakatých koz.

Trpaslice Edin byla Jokovi už odmalička zlou macechou, pořád ho bila, vyprávěla mu strašidelné příběhy o lesních příšerách a k obědu na pastvu mu dala vždy jen kousek kůrky chleba s nějakým kořenem, co kde vyhrabala. V přítomnosti otce, který měl Joka velice rád, se však snažila chovat jako ta nejlepší matka na světě.

Jednou, když podle obyčeje v pravé poledne se chystal Jok po skromném obědě, který si trochu snažil vylepšit lesními plody, trochu zdřímnout, objevila se před ním krásná panna. Roucho měla bílé, tenounké jak pavučina, od hlavy až k pasu jí splývaly vlasy stříbrné barvy a na hlavě měla věneček z lesních květů. Jok strnul a pomyslel na krásné elfky, o kterých mu vyprávěl jeho otec, které dokážou člověka učarovat svou krásou a zlákat ho do černých slatin hluboko v lesích svými líbeznými hlasy. Panna se na něj však smutně usmála a povídá tichým lahodným hlasem: “Joku, pomoz mi, prosím, jsem Malwing, královna lesní říše elfů. Již několik let mne vysoko v horách vězní zlý čaroděj Vokopich, se kterým jsem odmítla spojit své síly. Má zem od té doby pomalu bledne a ztrácí sílu a radost, kterou jsem jí dříve dávala. Stromy žloutnou, listy padají, vše přestalo kvést a v jezírkách se usazuje černý kal. Místo radosti, krásy a lásky v mých lesích začíná vládnout čarodějova zloba a závist. Začínají sem pronikat čarodějovi spojenci, odporné černé bestie s krvavými očima prahnoucími po jakékoliv krvi. Mocný čaroděj mi vzal prsten vyřezávaný z ebenového dřeva, který mi dával moc a sílu, jím jsem vládla lesům, a uvázal jej na krk svého nejoblíbenějšího upíra Vratihlava. Čarodějova síla spočívá nejspíš v jeho krvavě rudě zabarveném skleněném oku, které odkládá pouze na jednu dvanáctinu dne k odpočinku, v době, kdy slunce zapadá, do posilujícího zeleného slizovatého roztoku. Pouze v této chvíli je zranitelný”.

Poté Jok procitl z krátkého snu a vedle sebe spatřil věneček z lesních květů, ve kterých byl zapleten stříbrný vlas. Tak to přeci jen nebyl sen, pomyslel si Jok, stále očarován krásou lesní elfky Malwing, a vzpomněl si na její smutné oči. Schoval věneček za košili a spěchal to vše povyprávět do dolu svému otci, který byl jedinou osobou, které mohl důvěřovat, a se kterým se musel rozloučit.

Vše mu povyprávěl otec, u kterého poprvé spatřil slzy v očích, mu podal krásnou kovanou, ne však příliš zdobenou dýku, jejíž čepel se leskla i zde, tak hluboko pod zemí. “Vezmi si ji na těžkou dlouhou cestu, je tomu už skoro sedmnáct let, kdy jsem tě našel spolu s touto krásnou zbraní uprostřed kvetoucích lesa, kam mne zavedly líbezné elfí zpěvy. Věděl jsem, že jednou přijde chvíle, kdy ti to budu muset říct, ale stále jsem to oddaloval, protože jsem tě nechtěl ztratit.

Nyní přišla ta chvíle, kdy jsem ti to už musel říci. Ať tě tato dýka ochraňuje před lesními příšerami čaroděje Vokopicha a pečlivě střež věneček od královny Malwing, možná že ti pomůže najít cestu nevypočitatelnými horami. Dej na sebe pozor, jsi jediný syn, kterého mám. Šťastnou cestu". Jok nemohl ze sebe vydat ani slůvko, se slzami v očích objal otce a vydal se na cestu.

Stoupal dlouho severním úbočím údolí stále výš do hor. Postupoval pomalu, neboť tak vysoko v horách už žádné pěšiny nevedly. Začalo se stmívat, ale Jok se rozhodl, že půjde za svitu měsíce dál. Nakonec už ale bez přestávky dál jít nemohl, proto se zastavil a posadil na kámen. Náhle uslyšel ptačí sténání. Přiblížil se k místu, odkud vycházelo, a spatřil zapletené v křovinách soví mládě, které vypadlo nejspíš z hnízda, ke kterému se dobývala ohromná myš s velkýma rudýma očima, blyštícími se špičatými zuby a odporně chlupatým ocasem. Ještě nikdy neviděl takové příšerné zvíře. Jok popadl svou dýku, jejíž čepel se rozzářila po okolí, a hrdinně se pustil do boje s odporným páchnoucím zvířetem. Byl to boj dlouhý a pro Joka, nemajícího žádné bojové zkušenosti, velmi náročný. Na Joka už padala smrtící únava, ale nakonec se mu podařilo hroznému hlodavci utnout hlavu. Poté, nevěděl co ho to popadlo, vyřízl zvířeti krvavě rudé oči a strčil si je do váčku, který nosil na krku. Vypletl soví mládě z křovin a vyšplhal s ním na strom, kde mělo hnízdo, a tam jej uložil. Když slezl dolů a chtěl se vydat na cestu, uslyšel za sebou nahoře ve větvích: "Děkuji ti, Joku, že jsi zachránil mé mládě, až budeš něco potřebovat, zahoukej a já ti přiletím potříkráte na pomoc". Jok se usmál a vydal se dále na cestu.

Asi po hodině vylezl na vrchol velikého hrbu skály. Před sebou měl v úbočí po pravici pouhou římsu s propastí, plazila se vzhůru po jižním srázu hory, až zmizela v temnotě nahoře. Protože byl Jok již po dlouhé cestě a urputném boji velmi unaven, rozhodl se, že už dál nepůjde, a našel si ve skále štěrbinu zavátou listím, kde si odpočine. Po pár hodinách spánku se však pod ním skála zachvěla, náhle se rudě zablesklo a z nízkých černých mraků se začalo sypat mnoho sněhu. Pak mocně práskl hrom a zdvihl se prudký vítr. Joka polil mrazivý chlad.

Najednou si povšiml, že stříbrný vlas, zapletený do věnečku z květin, začal světélkovat a ukazovat směrem do nitra skalní štěrbin. Jok si všiml, že štěrbina se rozšiřuje a před ním se otevířelo kamenné schodiště. Začal pomalu a obezřetně stoupat po schodech. Byl to dlouhý a únavný výstup. Jok byl schopen pouze matně rozeznávat obrysy stěn, neboť zde byla úplná tma. V hloubi skal pouze slyšel tiché netopýří pískání a šustění křídly. Netušil však, že nejde o netopýry, ale o netopýřům podobné upíry, kteří přímo prahnou po sladké krvi.

Jok náhle pocítil na svém hrdle mrazivý chlad a uslyšel tiché třepetání křídel kolem svých uší. Snažil se to od svého hrdla odtrhnout, ale nešlo to. Pocítil sladký zápach krve. Najednou si vzpomněl, jak ho zlá macecha strašila, když byl malý, svými příběhy o krvelačných upírech, kteří akorát nesnášejí světlo a zápach podivného cibulovitého kořene, který mu macecha také občas dávala ke kousku chleba k obědu. Napadlo ho zkusit, zda se i zde rozzáří jeho dýka jako v jeskyni, kde mu ji předával jeho otec. Vytáhl ji a skutečně, v chodbě se náhle rozjasnilo a zvíře na jeho hrdle povolilo svůj stisk. Jok upíra probodl a ten úplně odpadl od jeho

hrdla. S hrůzou však zjistil, že nad ním visí stovky dalších upírů a jas z jeho dýky se pomalu začal vytrácet. Upíři začali pomalu kroužit kolem jeho hlavy. Jok si vzpomněl, že má v kapse ještě od oběda odpornou cibuli, kterou nikdy nejedl a zahraboval ji někde v lese. Napadlo ho cibuli rozetřít a potřít si jí kůži. Trvalo to dlouho, protože byla velká zima a cibule byla úplně zmrzlá, ale nakonec se mu to podařilo.

Dál a výš se plazilo schodiště, až nakonec vystoupilo na plošinu a dál vedla už jen mírně stoupající chodba. Ustalo i upíří pískání, ale Jokovi se už pěkně motala hlava z odporného zápachu z rostliny, kterou se natřel. Zdálky začalo chodbou prosvítat slabé rudé světlo, které se zdálo stále silnější. Postupoval obezřetněji stále dále, až dorazil k těžkým kovaným dveřím, ze kterých se šířila rudá záře malým okýnkem uprostřed dveří. Opatrně nahlédl dovnitř a uprostřed místnosti spatřil poměrně vysokého člověka v černém plášti, který byl otočen zády a něco vařil v obrovském černém kotli, ze kterého se linulo mnoho husté páry. Podivný člověk náhle zpozorněl, prudce se otočil a pomalu se přibližoval směrem k němu, ke dveřím. Jok strnul. Uzřel hrůzostrašnou vrásčitou tvář šedavožluté barvy. Směrem ke dveřím se upřely její oči. Jok si všiml mužova prázdného dokrvava zabarveného pravého oka a ihned pomyslel na zlého čaroděje Vokopicha a jeho skleněné oko. Jok pocítil strnulost po celém těle a jeho nohy nebyly schopny pohybu. Vzpomněl si na prasklinu ve skále, kterou prosvítalo měsíční světlo, pár sáhů po cestě zpět. Věděl, že má teď poslední šanci uniknout oku čaroděje Vokopicha. Dal se na útěk. Když doběhl k prasklině, snažil se vyhoupnout na malou římsu nad sebou, ale protože nebyl příliš vysokého vzrůstu, jak už to u trpaslíků bývá, a neustále ho od skály odráželo jeho boubelaté břicho, nemohl se svými na kost zmrzlými rukama vyhoupnout na zledovatělou římsičku nad sebou. Ve chvíli, když už slyšel skřípění rezivělého klíče v zámku u dveří, vzpomněl si na poslední svou naději a tiše zahoukal. Za okamžik uslyšel nad sebou šustění křídly a tichý hlas. “Co potřebuješ, Joku?”, ozvalo se tiché zahoukání. Jok rychle povídá moudré sově: “Vezmi tady ten konec provazu a upevni ho rychle někde nahoře, abych se odtud co nejrychleji dostal”. Sova tak učinila a Jok v poslední chvíli, když už se dveře začínaly otvírat, vyhoupl pomocí lana na římsičku a vyšplhal nahoru. Polilo ho horko, když spatřil pod svými nohama žhavé problesknutí. “Mockráte ti děkuji, sovičko, zachránila jsi mne před žhavým bleskem zlého kouzelníka. A jak ti mám vůbec říkat?”. Sova povídá: “To nestálo za řeč, až budeš něco zase potřebovat, můžeš ještě podvkráté zahoukat a já ti přiletím na pomoc. Můžeš mi říkat Bubula. Jó, abych nezapomněla, když jsem sem bleskurychle letěla, srazila jsem se se smradlavým upírem, kterému se z toho udělaly pěkné mžitky před očima, protože má hlava je pořádně tvrdá, a z hlavy mu spadl tento dřevěný kroužek. Vezmi si jej, jestli se ti bude hodit”.

Jokovi úplně zajiskřily oči a z radosti zahoukal: “Tím jsi mi, Bubulo, splnila mé druhé přání, víš, co jsi mi přinesla? Kouzelný prsten z ebenového dřeva, který patří elfí královně Malwing, která je někde zde uvězněna”. Poděkoval a sova Bubula odletěla.

Pomalu začínalo svítat a Jok se pěkně třásl zimou. Opodál uviděl černou věž. Přiblížil se nenápadně kousek od věže k vysokému stromu, jehož větve sahaly skoro až k zemi, a chvíli věž pozoroval. V temné věži byla ze západní strany malá bytelná dvířka a dvě nad sebou malá okénka. Joka napadlo vyšplhat po větvích stromu, za kterým se ukrýval, jehož větve se víc a víc přibližovaly k temné věži, aby mohl nahlédnout do okna věže. V níže umístěném okně spatřil místnost, ve které bylo pouze jedno myškami prolezlé lůžko a v rohu na stolečku stála skleněná koule s odporným zeleným roztokem. To bude asi pokoj, kde Vokopich odpočívá a odkládá oko při západu slunce do roztoku, pomyslel si. Okno však bylo tak úzké a místnost tak hluboká, že se jím tam svým kulatým tělem v životě nemohl dostat. Vyšplhal ještě trochu výš, ale musel být stále opatrnější, protože větvíčky pod jeho nohama byly stále tenčí. V dalším okně uviděl v rohu místnosti velmi strhanou ženu v kdysi možná bílých šatech, které teď byly špinavé a potrhane. Když uslyšela zvenku křupání větvíček, pohlédla vzhůru do okna. Pouze podle krásných očí poznal, že je to Malwing. Potichu na ni zavola: "To jsem já, Jok, Malwing, a přišel jsem ti pomoci. Podařilo se mi získat tvůj prsten, vhodím ti ho, pečlivě si jej před čarodějem ukryj a vyčkávej západu slunce". A vhodil ho do okénka. Malwing prsten sebrala a povídá Jokovi: "Musím ti říct ještě jednu důležitou věc. Čaroděje zničíš pouze tak, když vypustíš krvavý roztok z jeho skleněného oka a donutíš Vokopicha, aby si do svého oka vsadil omylem jiný předmět". Náhle však větve pod Jokem praskla a on začal padat dolů ze slušné výšky. Naštěstí už zde bylo velké množství sněhu a Jok dopadl poměrně do měkka, sníh měl ale všude.

Byla už hrozná zima a Jok musel vyčkat západu slunce a vymyslet, jak přelstít čaroděje. Sestoupil proto několik set sáhů níž a našel malou jeskyňku, kde si rozkřesal oheň a přemýšlel, jak se dostat k oku čaroděje. Náhle si vzpomněl na sovu Bubulu, která mu slíbila ještě jednu pomoc, a která by se určitě do okna vešla a mohla by mu oko přinést. Bylo už odpoledne a Jok tiše zahoukal. Po delší chvíli, než tomu bylo naposled, přiletěla sova a hudovala, že je celá pomlácená. "To tě nenapadlo, že sovy se ve dne špatně orientují?". Pak se ale uklidnila. "Co potřebuješ, Joku? Slíbila jsem ti, že ti naposledy pomohu". Jok jí vysvětlil svůj plán. "Dokázala bys vniknout po západu slunce do okénka ve věži, ze zeleného roztoku vylovit čarodějovo rudé oko a na místo něj vhodit toto oko?", a vytáhl ze svého váčku na krku jedno z odporně již zapáchajících očí, které vyřízl ohromné kryse.

Sova vzala do zobáku hnusné oko a když slunce zapadalo, přiblížili se Jok s Bubulou k věži a Jok opět vylezl na strom. V místnosti, kterou ráno sledoval, uviděl již čaroděje, jak přistoupil k zelenému roztoku, uchopil své pravé oko a vložil jej do skleněné koule. V jeho hlavě se náhle objevila černá prohlubeň s červenými žilkami, ze které kapal zelený sliz. Potom čaroděj ulehl na své lože k odpočinku.

Jok zavola na Bubulu, že může letět. Sova přilétla až ke skleněné kouli, ale hlavu se jí do zeleného roztoku namáčet nechtělo, proto oko rychle vylovila svým pařátkem a vhodila do roztoku oko druhé. Vylétla z věže přímo k Jokovi a podala mu oko. Jok se raději na oko vůbec nedíval, vytáhl si sponu ze svého

klobouku a snažil se oko propíchnout. Oko bylo tvrdé a spona se do něj ani trochu nemohla zapíchnout. Objevil ale v oku malinký dolíček, kde se zdálo být oko měkčí. Jok přitlačil a spona náhle zajela dovnitř. Najednou se ozval strašlivý řev čaroděje, který prudce vstal a šel rychle ke kouli s okem. Jok mezitím jehlici vytáhl a nechal krvavý roztok z oka vytéci. Čaroděj nahmatal rychle oko v roztoku, oddychl si, vytáhl jej a rychle nasadil do očního důlku. Jok pozoroval, co se bude dít. Viděl, jak se čaroděj začal proměňovat v malou myšku s červenýma očima. Jak ji sova uviděla, ihned se po ní vrhla a slupla ji. Jok slezl ze stromu a šel ke dveřím. Zkoušel je otevřít, ale nešlo to. Zamířil proto k trhlíně ve skále, odkud vylezl z podzemí, sešplhal po laně a šel ke dveřím, kde předtím viděl Vokopicha vařit něco v kotli. Dveře byly stále otevřené. Vešel dovnitř a rychle se rozhlížel po schodech nebo žebříku, schodiště bylo až v zadním rohu. Rychle po něm stoupal až do posledního patra, kde se domníval, že nalezne elfí královnu Malwing. Dveře byly pootevřené. Vstoupil dovnitř a rozpoznal místnost, kde předtím vílu viděl, ale Malwing nikde nebyla. Jok posmutněl, ale věděl, že lesní královna je už určitě tam, kam patří a kde je jí nejvíc potřeba.

Začal sestupovat jižním úbočím hory a vzpomínal na vše, co se mu tak náhle přihodilo, a v kapse přitom žmoulal průsvitnou skleněnou kuličku.

IX. Psi

Alwynn Bílá Ruka

Muž s mečem otočil hlavu. Prudký závan větru mu pročísl dlouhé černé vlasy. Přivřel oči a zašklebil se. Natáhl do plic svěží vůni usínajícího lesa. Cítil ve vzduchu i něco jiného. Strach. Pronásledovatele. Vzepjal síly a rozběhl se vstříc zelenému hvozdů. Uvítal ho remízek mladých javorů. Našel stezku a pokračoval do hloubi lesa. Nad ním v dálce zašvitořil ptáček. Sevřel meč pevněji. Pokračoval. Zastavit se znamená smrt. To věděl. Doklopýtal se mezi obrovské staré duby. Vše mnohem ztmavlo.

Šero. Kořeny. Vůně masa. Výkřik.

Procítl a zahnal podivné myšlenky. V dálce zaštěkal slabě pes. To ho, jako bodnutí koně do slabin, povzbudilo. Zvýšil obratnost. V hlavě mu, jako rytmus nějaké rychlé písničky, bušilo srdce. Větve se k němu skláněly. Chtěly ho polapit. Cítil melodii srdce.

Červánky pomalu odplouvaly. Stmívalo se. Musí do tmy. Do hloubi, do lůna lesa. K bráně.

Kožený oděv byl potrháný. Obličej rozšlehaný od břitkých šlahounů.

Dál. Viděl před sebou prchající zvěř.

Obrovské duby vystřídala rozvrásněná krajina plná smrků a neprostupné kleče. Začínal hornatý terén.

Zatnul zuby. Přeskakoval polomy. Kožené boty dusaly jehličí.

Nahoru.

Dolů.

Nahoru.

Nahoru.

Skály!

Stromy začaly ustupovat. Šedavé nebe se odkrylo a vítr zakvílel. Z bolesti stromů stvořeny v jehličí se tyčily křídově bílé komíny skal.

Doběhl k první skále; nejbližší.

Padl.

Srdce mu málem vyskočilo z krku. Nemohl popadnout dech.

Psi. Pronásledovatelé. Vše se mu v hlavě mlelo. Zpoceně tělo přilákalo hejna malých mušek.

Jejich bzučení přivádělo k šílenství.

Psi! Slyším je.

Sílu! Dej mi sílu! Oskhurum!

Malátně se zvedl. Měl ztěžklé nohy. Pomohl si mečem. Rozhlédl se.

Uviděl stezku mezi skalami vedoucí nahoru. Rozběhl se.

Meč zastrčil v běhu za opasek a začal se drápat jehličím do svahu. Funěl.

Stromy pod ním ustupovaly a stahovaly se k zemi. Mezi nimi cítil smrt.

Smrt ho hnala kupředu.

Štěkání se přibližovalo.

Byl v půli svahu.

Z lesa vyběhl první pes. Černé huňaté monstrum. V šeru se leskly obrovské bílé tesáky.

Ještě kousek! Prosím.

Konec stezky se přibližoval. Přibližovala se záchrana. Kamenná plošina kamsi pokračující.

Od plošiny ho dělilo sotva pár kroků. Už se dotýkal kamene. Chybělo poslední přitažení.

Lesem zaněl strašlivý skřek. Do nohy se mu zasekly tesáky.

Ztratil rovnováhu a padal pod skály.

Právě přibíhala další černá monstra.

Řítil se do jejich chřtánu. Štěkala.

V mžiku u něj byli. Trhali mu maso. Zaživa. Lesem zněl řev.

Cítil svoji horkou krev. Omdlel.

ÁÁÁÁCH!

Zpoceně tělo se vzpřímilo a vykřiklo. Sen skončil.

Vyskočil, chňapl po meči a přeběhl zrakem po místnosti.

Uff. To byl teda sen. Kurva!

Byla tma. Viděl matné zařízení místnosti. Na oknech byly zavěšeny závěsy. Alchymistická laboratoř. Roztáhl závěsy a ranní slunce proběhlo místností.

Rychle přivřel oči a zašklebil se. V laboratoři vládl nepořádek.

Prohlédl se. Byl oblečen v koženém oděvu, u pasu měl meč. Lekl se.

Oblečení bylo rozdrásáno, na lýtku, hrudi, bocích a na přirození.

A sakra! Co to je za podivnou věc?

Rukou nahnátl na hrudi masivní stříbrný náhrdelník. Byl na něm vyobrazen obrovský, huňatý pádící pes s obrovskými tesáky.

Ale jak to, že se mi nic nestalo. Měl bych to vyhodit. Ale... ale co když je to opravdu ono? Musím vydržet... musím... Třeba projdu branou SNU. Ale jak to, že se mi nic nestalo. Ten pes. Dokážu to!

Muž si podrbal neoholenou osmahlou tvář. Dlouhé tmavé vlasy odstrčil z obličeje a protáhl se. Vyšel z království baněk a podivných přísad do kuchyně. Vzal tvrdý chleba a vykoul z domu. Viděl zaprášenou ulici, plno pobíhajících lidí a také vchod do svého příbytku s houpající se cedulí nade dveřmi. Hlásala: "Igwin Altemar - alchymie, astrologie a jiné služby". Cedula se houpala. Zdálo se mu, že se směje.

Jedl.

Ještě jednu noc. Ještě jeden SEN. Dostanu se tam na vrchol. K BRÁNĚ. Naplním svůj smysl.

Nikdo mi tě nevezme. Věnoval jsem ti celý život. Oskhurume!

Rukou přešel po hrudi a pohladil náhrdelník. Usmál se. Dojedl a odešel do pracovny.

Na stole v prachu a špíně ležela malá kniha: Abdub Nemar - Oskhurum, tajemství snu. Otevřel ji a prolistoval.

Tady to je. Dosáhnout vrcholu. Projít branou. Dostat se do Oskhurumu. Do města snů. Vidět bohy. Do města neskutečných rozkoší. Ztratit čas. Musím tam být. Budu první. Já tu knihu první pochopil. Já přišel na to, že musím spát na psí kůži. Před spaním sníst teplé psí srdce. Já to byl. Sný jsou moje. Musím všem utéct. Dokážu to!

V dálce zaštěkal pes. Muž se zasmál. Převlékl roztrhané šaty. Vyšel z domu. Zamkl. Šel na trh. Koupit psa.

V poledne se vrátil. Z jeho náruče se ozýval veselý a nesmělý štěkot. Malý hnědý voříšek hravě kousal do koženého rukávu.

No jo, maličkej. Večer to už budeš mít za sebou. Já díky tobě proniknu na druhou stranu.

Podrbal psa za ušima a nechal si ruku něžně okusovat.

Večer pečlivě upravil lože ze psích kůží. Prolistoval Knihu snů. Prošel všemi stranami. Byla psána jako deník. Pak autor pravděpodobně zešílel a po padesáti stranách text skončil. Poté na každém listu té malé kožené knihy byl barevný obrázek. Výjevy mužů. Postavy měly úsměv na tváři. Pozadí bylo rozmanité. Města, hrady, lesy, skály, pláně... a poslední, sedmnáctý obrázek měl na pozadí obrovskou bránu; zářící všemi barvami a tyčící se do nebes. Muž na ní běžel. Pak kniha skončila. Pokračovaly jen prázdné listy. Bylo jich devadesát pět.

Zavřel knihu a položil ji na postel.

V rohu pobíhal voříšek a šťastně štěkal a kňoural.

Muž ho chytl pod krkem. Vytáhl dýku. Pes ztichl.

Rychlým hmatem ho podřízl. Pod jeho rozšklebený krk přistavil již použitý dřevěný škopek.

Krev stříkala. Začal ho kuchat. Ve změti horkých vnitřností našel srdce.

Usmál se. Bylo malé a teplé. Krev mu tekla mezi prsty.

Vyřízl srdce z krvavého těla.

Zakousl se do něj. Cítil teplo a jeho zvláštní chuť. Byla sladká.

U všech bohů! Dej mi sílu. Oskhurum! Prosím. Dokážu to!

Po chvíli dožvýkal. Otřel krvavý obličej. Oblékl si bojovou zbroj. Vzal meč, výbušniny, dýku, malou kuši s toulcem, různé lektvary a jídlo. Důkladně se připravil a lehl si na postel. Napil se ještě svého výtvaru: uspávacího. Pohlídl náhrdelník se psem.

Zavřel oči. Chlupatá psí kůže ho šimrala za krkem. Zavrtěl se.

Oskhurum.

Oskhurum.

Chladný vítr pročešával nízkou trávu. Mraky dýmaly svoji šed' po obloze. Vycházející rudý kotouč se válel po nekonečné rovině. V trávě zmítané větrem ležel muž.

Ách. Kde to sakra jsem?

Náhle se zachvěl. Jeho zrak se zaměřil a on nevěřicně sevřel svůj meč.

U všech bohů... To není možné. Já to dokázal.
 Rychle se zvedl, jeho zrak to pořád sledoval.
 To je krása. Božská krása. Oskhurum.
 Slunce se zvedlo a prozářilo svými rudými paprsky mohutný oblouk.
 Oskhurum. Brána snů. Vytesána z bílého mramoru, tyčící se do nekonečných výšek. Mohutné dva bílé, zářivé sloupy; symbolizující božskou čistotu. Neobjalo by je ani tisíc mužů. Na jejich konec by nedohlédl ani nejbystřejší. Mezi sloupy vzdálenými několik sáhů se zářilo bílé světlo. Vše bylo čisté. Nekonečná rovina. Nekonečné sloupy. Nekonečné světlo.
 Dílo Bohů. Za ní je Město. Počkat...
 Vítr ševalil.
 Psi. Bože! Psi! Psi! Nééééé...
 Rozhlédl se. Až k obzoru se táhla rovina zarostlá kypře zelenou trávou.
 Zbystřil. K bráně mu odhadem zbývala míle.
 Náhle je v dálce uviděl. Ne, nebyli vidět. Cítil je.
 Sakra.
 Zkontroloval zbraně. Připravil si výbušniny; malé kovové koule s doutnákem. Měl tři. Nabil kuši.
 Kolik jich tak může být? Dnes mě zabijí. Vím to.
 Na obzoru rozeznal černý bod. Zvětšoval se. Vítr přinesl první štěkot.
 Rozběhl se.
 Musím to dokázat.
 Bod se již změnil ve smečku psů, zběsile pádící a štěkající.
 Skákali, za sebou rudě zářící slunce, jako poslové čistoty.
 Doháněli ho.
 K bráně mu zbývala třetina cesty. Když se ohlédl, uviděl jejich černá těla na místě, kde procítl. Jejich štěkot byl kvílivě monotónní. Bylo jich pět.
 Nedokážu to. Dostanou mě.
 Vítr skučel. Viděl světlo v bráně. Zářilo a dodávalo mu síly.
 Sevřel výbušninu v ruce a otočil se. Byl již blízko. Psi také.
 První byl od něho necelých dvacet sáhů. Zapálil krátký doutnák, rychle zaměřil a hodil. Ozval se ohlušující výbuch. Dým. Skučení. Pach spáleného masa.
 Dostal jsem ho!
 Psi zpomalili.
 Zapálil další. Přitom pomalu ustupoval k bráně. Hodil.
 Výbuch. Psa ošklivě poranil, ale ten z posledních sil se ploužil. Strašlivě štěkal.
 Vytáhl kuši.
 Zbylí tři byli tak blízko, že viděl jejich lesklé tmavé oči.
 Vystřelil. Jeden z nich padl a kňučel.
 Zbylí dva po něm skočili.
 Po jednom hodil kuši a uhnul. Zasáhla ho a zkrátila jeho skok.
 Druhý na něho dopadl plnou vahou a zahryzl se mu do ruky.
 Áááááá!

Tekla mu krev. Pes ho srazil k zemi.
 Vytáhl dýku. Bodal jak šílený. Do hrudi, hlavy, nohou. Stříkala krev.
 Druhý pes skočil do zmítajícího se klubka.
 První černé monstrum ochablo a pustilo rozdrásanou ruku.
 Nezraněný pes se mu strašlivě zahryzl do ruky s dýkou.
 Strašlivý řev a štěkot zněl plání.
 Muž pustil dýku. Dopadla do trávy zbrocené krví.
 Druhou, rozdrásanou rukou ho mlátil do hlavy, na oči.
 Pes ho pustil a skočil po krku.
 Rychle si zakryl zkříženýma rukama krk. Pes se zahryzl do krvavé rány
 na ruce.
 Vší silou psa nakopl okovanou špičkou boty do slabin.
 Pes zakňučel a pustil ruku.
 Muž se překulil. Trásly se mu ruce; byly celé rozdrásané a od krve.
 Jednu ruku nastavil šílenému zvířeti. To se mu do ní zahryzlo a trhlo mu
 ji.
 Druhou rychle sáhl do kapsy u opasku a vytáhl se strašnými bolestmi
 lahvinku se žlutou tekutinou. Lahvinka byla obtažena několikrát drátem.
 Pes hryzal; trhal maso.
 Chladnokrevně mu lahvinku rozmlátil o hlavu. Do všech stran vystříkla
 žlutá tekutina.
 Pes trhaně zavyl. Měl politou celou hlavu. Kouřilo se zní. Žlutá tekutina
 mu ji začala rozežírat. Muž řval. Tekutina mu postříkala zkrvavenou ruku. Pes ho
 pustil. Strašlivý smrad byl smíchán s neskutečnou bolestí. Tekutina muži rozežrala
 celou ruku až k zápěstí.
 Pes měl rozežranou celou hlavu.
 Muž se namáhavě zvedl.
 Potácivě se rozběhl. Necítil bolest. Z ruky mu stříkala krev.
 Musím to dokázat. Za chvíli skončí bolest.
 Běžel, klopýtal.
 Po chvíli doběhl k bráně.
 Za ním se váleli psi. Několik se jich hýbalo a slabě kňučelo.
 Usmál se a polkl krev. Byla sladká.
 Vykřikl. Oskhurum! Oskhurum. Poklekl na kolena a začal plakat. Slzy mu
 omývaly obličej a vracely bolest.
 Vstoupím.
 Otočil se k slunci a podíval na prázdnou pláň.
 Pohlédl do výše, na šedivé mraky. Cítil bolest.
 Otočil se a vkročil.
 Bílé světlo ho pohltilo.
 Pokračoval.
 Bolest již necítil.

Když o týden později vyrazili dveře alchymistické laboratoře, tak je překvapilo rozkládající se vykuchané štěně, prolezlé červy. Na posteli ze psích kůží ležela kniha. Byla plná obrázků.

Na posledním byl muž, který ztratil ruku. V pozadí bylo nádherné náměstí neznámého mramorového města.

Muž se usmíval.

Vedle knihy ležel stříbrný náhrdelník.

X. Urg'Huul

*Sepsal Sergen z Mubarrathu (832-896), na světlo čisté vytáhl z Univerzity
Cecil Neviditelný (1009-1043), do obecné řeči přeložil Alwynn Bílá ruka.*

Z temnoty věků, z mrazu času
šklebí se síla
Pán času
bůh smrti
nesmrtelný, věčný
Urg'Huul
temný

Příběh, jenž vám chci, ač s nechutí, vyprávět, se skutečně stal. Ovšem nelze vše vyložit ve hrůznosti reality. I tak slova, která vám vypovím, jsou pouze obrazem, ba povrchním popsáním skutečnosti. Strach, strach mě každou chvíli při pomýšlení na tento příběh svírá a tahá mě po nekonečných, pustých a temných pláních, pláních plných smíchu z temnot.

Psal se rok 889. Byl to špatný rok. V Gwendarronu byla malá úroda, narodilo se málo dětí; byla chudoba. V hlavním městě Nurnu bylo draho a nevlídno. Bledý podzimní měsíc se na to usmíval nad tichým městem.

Univerzita. Zde studovali mladí muži s vrozeným nadáním pro magii. Byly to dlouhé uzavřené roky hledání a ztrát. Studenti cvičili svoji mysl, četli staré (mnohdy i zapovězené) knihy kouzel a magie.

Tu noc, poslední podzimní den i hodinu, započínal rituál. Rituál změn. Kouzelníci od svých mistrů přebírali poslední zbytky síly. Zítra z nich budou noví lidé. Čarodějové. Tento titul je velmi uznávaný a ctěný. Zvlášť také proto, že jeho vlastníci si dovedou svoji čest uchránit velmi často sami.

Ve velké podzemní místnosti osvětlené hnědavou září byl zástup žáků. Klečeli mezi obrovskými sloupy, hlavy skloněné k zemi. Cítili vůni kadidla. Před nimi stál Velký mág, zvaný též Mistr. Vedle něho byl učitel těchto kouzelníků. Tento tichý rituál byl rozechvíván temným pomalým zpěvem mnoha skrytých hrdel. Mistr přiložil prvnímu žákovi ruku na skloněnou hlavu a odříkal tajné mantry a uklonil se. Při každém úklonu se ozval gong. Pak přešel k dalšímu. Za ním stála socha v životní velikosti zakladatele Univerzity s holí a knihou v ruce.

Třetí od konce klečel Eleborn, hrdina příběhu. Rituál byl pro něho vyvrcholením tužeb. Prožíval ho. Cítil, když se ho dotkla ruka Mistra, jak jeho celým tělem proudí energie. Byl probuzen.

Rituál skončil. Světlo pohaslo. Všichni se mlčky odebrali do svých pokojů. Jejich tváře zářily úsměvy všech barev. Na pokojích došlo k podzvížení.

Opustila je tichá, klidná nálada. Vytáhli kořalku, pivo, víno a začali slavit. Zde byla znát zkaženost studentů; tradice umíraly. Za starých časů se slavilo až druhý večer (pravda, oslavy trvaly celý týden).

Uplynul rok. Eleborn se po opuštění Univerzity stal osobním strážcem známého lapky a vraha Mughara Bezcitného, který v nejhorší čtvrti v Nurnu, v Šedově, prováděl své nechutné a zvrhlé činy, o kterých mi není a doufám, že nebude nikdy nic známo (později byl chycen, souzen a popraven).

Eleborn se musel zajisté naučit strašné věci. Ovšem poté, co mu byl doručen dopis od bratra, nevinně znějící, odjel z Nurnu. Již nikdy se nevrátil. Třeba toužil po změně nebo byl znechucen městským životem. To se již nikdy nedozvím.

Nicméně jeho dopis se zachoval v plném znění. Byl nalezen v jeho rukou. Když... Ne, ještě to nemohu vyslovit. Při pomyšlení na to, co se mu stalo, leze po mně chlad, hrůza... mrtvice.

Dopis zněl:

*“Drahý Eleborne,
přijmi náš vřelý pozdrav. Máme se skvěle. Nechybí nám téměř nic. Před
týdnem se Dianě narodil chlapeček! Dali jsme mu jméno Eda. Byli bysme moc
rádi, kdybys nás přijel navštívit. Budeš očekáván. Všichni se na tebe moc těšíme.
Děti jsou již nedočkavé. Měj se dobře.*

Edimbor, Diana, Ema, Den a Eda

P.S.: Určitě přijed!”

Psal mu bratr Edimbor, prvorozený. Jeho písmo bylo roztřesené a dopis byl potrhán. Byl ze země Mubarrath, která leží na severu týden cesty na koni. Rodina Edimborova bydlela (možná, že už ne) u velkého hvozdu, zvaného Verien. Lesa hrůz nemyslitelných. Ve vesnici Keregh, kde lidé na pláních pásli dobytek, v lese lovili zvěř a přátelili se s elfy. Ale tyto časy skončily.

Nyní již roztřesenou rukou otáčím první stranu Elebornova deníku a jímá mě šílenství a strach. Běhá mi mráz po zádech.

3. světen 890

*Uff. Vyrážím za bratrem. Přestal jsem pracovat pro Mughara a téměř bez
rozloučení odcházím. Věřím, že to pochopí. Ty svinstva už nechci vidět. Sbalil jsem
si věci a koupil na trhu dobrého koně. Byl drahý. Ten překupník si koledoval
o okradení. Nejsem přeci žádný začátečník. Musím si ještě zajít k Mrtvé koze na
oběd, jsem hladový; a také koupit zásoby.*

*Vyrážím. Je to nádhera, sedět na koni a cválat městem. Už, už vidím
bránu. Cesta z vězení; z prázdnoty. Projel jsem jí. Kdyby se po ní nepletli kramáři
s vozy a dobytkem, tak by to bylo skvělé.*

*Jsem pryč z toho Města. Je to krása, vidět ho z dálky. Cítil jsem jeho
neviditelnou záři, která mě tak přitahovala. Jsem svobodný! Zrychlují do cvalu.
Svěží větřík ve vlasech. Mám skvělou náladu. Vyrázil jsem na sever do
Mubarrathu. Jsem zvědavý na bratra a rodinu. Ještě, že je mám.*

*Minul jsem s větrem v zádech Rugornské skály. Jejich kopce se zlověstně
tyčily a ptáci kolem nich kroužili. Cesta mě vede krásnou přírodou. Utábořím se
kus od cesty. Stmívá se. Našel jsem pěkné místo. Nikde ani živáčka. Rozdělal jsem*

oheň a navečeřel se. Bručoun dostane oves. Pojmenoval jsem ho podle jeho bručení, ale je mi s ním skvěle. Jsem tak rád sám po dlouhé době. Piju víno a jím maso s chlebem. Je mi skvěle. Ulehám. Je čistá obloha a slabý větrík. Budu pozorovat nebeskou prázdnotu...

4. světlen 890

Ráno. Je zataženo. Možná bude pršet. Po snídani vyjždím.

Po chvíli cesty jsem potkal kšeftáře. Půlčíky. Veselí mrňousové; vyprávěli, že po cestách není bezpečno. Ale když viděli moji hůl, tak se mě začali vyptávat na Nurn. Pořád byli veselí. Jejich hašteření mi zvedlo náladu v šedém dni. Rozloučil jsem se a byl jsem rád, že na světě jsou takoví lidičkové.

Začalo pršet. Takhle promočený jsem už hodně dlouho nebyl.

Zde je několik rozmočených, nečitelných stránek, pravděpodobně popisujících cestu. Nevyzařuje z nich hrůza.

9. světlen 890

Před polednem jsem překročil hranici. Jsem v Mubarrathu! V neútluném městečku jsem se optal na cestu. Lidi jsou tu úplně jiní, ale na druhou stranu s opilci si rozumím vždy. V hospodě U nohy měli hnusné jídlo a pivo. Tfu! Alespoň že vím, kam jedu. Zítرا budu již u bratra. Začíná přituhovat. Mrznou mi ruce.

10. světlen 890

Noc byla hrozná! Nenašel jsem nocleh. Tma mě překvapila v pláních. Skoro jsem zmrznul. Bručoun přestal bručet; nedělalo mu to také dobře. Žít na severu není žádná slast. Vzpomněl jsem si na svůj teplý pokoj.

Poledne. Snad jsem nezabloudil. Míjím širé travnaté pláne a plaším hejna ptáků. Jsem jistě blízko. Cítím to!

Večer. Vidím v dálce hvozd! To je určitě Verrien! Sláva. Ve světle zapadajícího slunce a vichru od moře zrychlují. Ztratil jsem únavu.

No konečně. Keregh! Jsem doma. Projíždím vesnicí. Nikde ani živáčka. Co se děje? Zavřené okenice, ticho. Pravda, je tma, ale to ticho. Jen hvozd šumí. Konečně jsem poznal Edimborovu chalupu. Byla tichá; předzvěst smrti, strachu. Brrr. Dojel jsem k ní. Ve tmě jsem viděl pouze obrysy z pevných dřevěných trámů; okenice zavřeny. Je mi dusno. S lucernou v ruce jsem došel ke dveřím. Bručouna jsem uvázal ke stromu, který vytvářel předzvěstí hvozdu. Všude ticho. Mám strach.

Buším na dveře. Nic. Ticho. Znovu buším. Přejel mi mráz po zádech. Zavolal jsem bratra. Něco se pohnulo. Tiché šoupavé zvuky se přiblížily ke mně.

Se zavrznutím se otevřely dveře. Sevřel jsem pevně hůl v ruce. Ve dveřích stála postava. Její ustrašený výraz mě vyděsil. Byl to bratr; v ruce držel sekýru. Odychl jsem si. Objali jsme se. Uff. Téměř nemluvil. Cítil jsem z něj strach.

Něco se stalo. Pozval mě dál. Uviděl jsem zbytek rodiny. Ustaraný obličej Diany, malou hlavu třesoucí se Emy a z druhé strany pokoje pláč malého Eda. Otřásl jsem se.

Potichu jsem se zeptal: "Co je nového?". Diana se rozplakala a třesoucí se malá Ema ji objala kolem boků. Edimbor tiše a smutně promluvil: "Začlo to před dvěma týdny. Něco je v lese. Začal se ztrácet dobytek. Starý Cing říkal, že viděl po setmění černé stíny obcházet vesnici. Začali jsme se bát. Nikdo nevycházel po setmění".

"Ale vždyť v hvozdu žijí elfové a ti jsou přátelští", oponoval jsem, ale odpověď mnou otřásla: "Ona...", ukázal na Emu, "to viděla..."

"Na pasece míli odtud. U dubu. Byli pověšeni za nohy ve větvích. Byli čerstvě vykucháni, krev jim tekla po zelených šatech a jejich vnitřnosti byly pod nimi. Děsný pohled. Je tu něco Zlého. Máme strach".

Tato děsná slova mnou doslova projela jako dýka zády.

Viděl jsem už něco, ale pomyšlení na tuhle nechutnou, zvrhlou a zvířecí scénu mi zacloumalo vnitřnostmi. Ale to nebylo vše.

"Pojďme se posadit", pronesl bratr a naše chvějící se těla si ulevila. "To ještě není to nejhorší. Mezi mrtvými... nebyly ženy a děti". Matka s dcerou se rozplakaly. Nebylo mi dobře.

"Jistě sis všiml, že tu není Den", jeho skelný pohled říkal něco, co bych nechtěl slyšet ani v nejhorších snech. "Včera, jsem ho poslal v poledne na kraj hvozdu pro otep dřeva a...", zajíkl se bolestí a já už tušil, "...a už se ne... nevrátil", vybuchl v hrozný nářek a i já cítil, jak se mi zalévají oči.

U všech bohů, co se tu děje?

"Hledali jsme ho až do večera. Nic. Nic. Ani stopa".

"Byl silný. Uměl se o sebe postarat. Nevěřím tomu..."

Slušně jsem vyjádřil lítost, klepal jsem se již při každém slově. Pohled na zuboženou rodinu ve mně vyvolával skličující pocit. Báł jsem se.

To jsem si tedy našel dobu na příjezd; čekal jsem veselí, radost, a teď? Ted' co? Smutek, strach, tušení.

Doufám, že po mně nebudou chtít, abych ho šel hledat. Je mi ho skutečně líto, ale mám taky strach. A kromě toho jsem ho do lesa neposlal. Brrr. Vykuchaní elfové. Tfu!

Konečně úvodní scéna skončila. Odychl jsem si. Dostal jsem smutnou večeři a podíval se na Edu. Je pěkný, nevinňoučký. Těším se do pořádné postele. Dostal jsem samostatný jednoduše zařízený pokoj vedle kuchyně. Nářky už téměř utichly a já si potřebuju odpočinout. Ted' ležím v posteli a chce se mi spát, jsem utahaný a není mi dobře.

Noc. Něco mě probudilo. Něco nezvyklého, něco, co tiše obchází chalupu. Tiše to šustí. Sevřel se mi žaludek. Po chvíli bylo ticho. Ticho.

Pak z dálky zazněl dlouhý, táhlý, vysoký skřek. Nemohl být lidský. Bylo to něco šíleného, přejel mi mráz po zádech. Nemohl jsem se samou hrůzou pohnout. U všech bohů a mrtvejch krys, mám strach.

11. světen 890

Probudil jsem se až před polednem. Najedl jsem se; ostatní tiše zírali. Nemluvili. Bratr odešel k sousedovi na poradu. Po obědě se vrátil a začal mě, jak jsem již očekával, přemlouvat k záchranné výpravě. Otřásl jsem se. Byl jsem zásadně proti, ale bohužel mě dostaly ty jeho špinavé argumenty. Prý, že když jsem čaroděj, tak neznám přeci strach, a že bych jim přeci nepomohl a tak dále... Tfu! Klasická špína.

Mně je ten spratek vlastně ukradenej. Prolezu les a rychle se vrátím.

Tak už skončily přípravy na moji sebevražednou výpravu. Dostal jsem alespoň čerstvé zásoby; taky lano. Meč jsem si nevzal, mám raději hůl a magii. Do měchu mi dali nějaké dryáky na nemoci a zranění. Každý mě objal a s klením jsem odešel do lesa.

Odpoledne. Jsem v lese. Tyčí se proti mně svými hrozivými pařáty. Spolknul mě. Za prvním stromem jsem se zastavil a pronesl tu nádhernou formuli. Zmizel jsem! Jak jsem se na to těšil.

Mé tělo je nyní průsvitné. Získal jsem volnost; zlepšilo mi to náladu. Vzhůru do hvozdů.

Půjdu se podívat na zdechlíny elfů; jestli tam trefím.

Postupoval jsem po věky vyšlapané stezce. Šumění lesa a občasný pohyb v houštinách kolem stezky, nad kterou stromy vzpínaly své větve, říkal, že les žije (a já zatím také). Mé oči si začínaly zvykat na zeleň všech barev, mé smysly vnímaly tu živoucí bytost.

Mýtiny. Aby to vzal d'as, to co teď vidím, je vrchol všeho... hnusu. Na mýtině obrostlé hustým porostem stál velký dub. Asi svatý dub. V jeho větvích se pohupují... ty mrtvoly. Těla elfů uvázaných za nohy, oblečených v zelených, lesních šatech. Když jsem k nim po mýtině zarostlé travou došel, vyplašil jsem hejno ptáků. Vylétli z jejich prázdných těl. Můj žaludek se otočil. Brrr... Všichni mají neskutečně zohavená těla, pořezané ušlechtilé obličejy, uřezané uši, vydloubané oči a... a hlavně rozpáraná břicha s visícími vnitřnostmi. Při pohledu zblízka se mi roztráslly nohy a projela mnou nová vlna hnusu a ponížení; v těch tělech se něco hýbalo!

Utekl jsem. Nevím kam. Stmívá se. Les temně hučí. Mám prázdný žaludek a před očima pořád vidím ty elfy. Klepu se. Takovou odpornou práci muselo udělat něco nečistého, temného. Dnes přespím v lese. Ty vysoké stromy na mě působí skličujícím dojmem, svírá mě temnota v náručích. Musím zjistit, co se stalo. Kdo za to může. Ulehám na zem. Pokusím se usnout.

12. světen 890

Celou noc jsem nezamhouřil oči. Kolem mne se vše hýbalo, snad i stromy. Jsem promrzlý. Jestli dnes něco nezjistím, tak jdu domů. Už nikdy, nikdy nechci snístat to proklaté jídlo. Suchary a sušené maso. Tfu! Nejsem přeci žádný chudák.

Všude jsou samé stromy, jejich nažloutlé listy tiše ševlí ve vzduchu. Slunce je skryto pod šedou polevou z mraků. Půjdu se podívat k moři, doufám, že

najdu Šedé skály; tam by mohlo něco být (ale nedoufám, že najdu to dítě, tedy živé).

Vzpomínám na Univerzitu. Na hodiny Přírodních věd a Přežití. Směr severní jsem určil podle staré poučky, podle lišejníku na stromech. Šlo mi to dobře. Vyrázil jsem tedy směrem na západ.

Jdu hlouběji do lesa. Prodírám se nízkými remízky a proplétám mezi kořeny staletých dubů. Chodím velmi opatrně, aby někdo neprokoukl mou neviditelnost. Je to můj jediný trumf. Před chvílí jsem narazil na vyšlapanou stezku. Terén se začíná vlnit. Překročil jsem vesele bublající potůček, jeho čistá voda mě nasýtila. Můj pohled do stráně mě ujistil, že budu za chvíli ve skalách.

Uff. To jsem se zadýchal při výstupu do prudké stráně. Nebyl jsem moc tichý, ale snad si mě nikdo nevšiml.

Přede mnou se rozšířila nádherná, panenská scenérie: skály vysoké kolem padesáti sáhů a mezi nimi a v nich stromy. Kámen opředený zelení; nádhera. Prošel jsem mezi prvými skalami. Pečlivě jsem se rozhlížel po okolí a zkoumal skalnaté výstupky a prolákliny. Nelíbí se mi tu. Je to tu takové křečovitě, šedé, ošklivé.

Zalpal jsem po dechu. Něco přeběhlo asi deset sáhů ode mne. Zahlédl jsem to na okamžik, a to mi stačilo. Bylo to černé. Mohla to být postava nebo také vysoká zvěř; nevím. Uff. Mé srdce bije jako zvon. Otáčím se kolem sebe. Padl na mě skličující pocit z velikosti a strmosti skal. Jsem tu jako ve vězení. Bojím se, že už dál nevydržím.

Večer. Celý strnulý jsem zůstal stát před vysoko se tyčící skálou. Našel jsem lidské stopy! Otřásl jsem se, když jsem zjistil, že končí před skálou. Vycházely z ní a vcházely do ní. Co je to za prasárnu? Čekám. Nade mnou se tyčily skály posázené zajímavě vzrostlou klečí. Skály měly šedavou, až temnou barvu. Pohled mezi ně mi svazuje ruce a nohy. Ještě že mám víno. Bolí mě hlava, když jsem nervózní. Připadal jsem si jako v rozoraném poli posázeném obrovskými balvany, uzavřeném stromy zakrývajícíchmi navždy slunce.

Tyto řádky píšu pod pochodní zlatě osvětlující tmavou chodbu. Třese se mi ruka. Mé myšlenky se v hlavě krouží a rozrývají ve mně nejistotu. Viděl jsem je! Ty temné, černě zahalené postavy s kápí na hlavě. V obličejích musely mít masku. Přišly po soumraku, bylo jich osm. První měla v ruce pochodeň, ostatní nesly mrtvolu kance a u skály zamumlaly ta nečistá slova. Při vzpomínce na ně mě mrazí v zádech; zněly asi takhle: "Ur`G-H`Jek-Dí-Mí-Ečk`Tek". Tfu. Pročítal jsem nejružnější knihy kouzel, ale něco takového jsem nikdy neslyšel. Jako by ten zvuk nebyl ani lidský. Část skály zmizela, objevila se díra; temná jako jejich pláště. Tato kouzla nejsou dosti dobře posána. Někdo říká, že zmizelá část je vržena do jiného prostoru, jiní melou něco o čtvrtém rozměru. Časoprostorová závislost magie a prostoru. Ať jdou kecalové k čertu! Prostě to zmizelo.

Postavy rychle vešly; tak jsem nečekal a vkročil za nimi do temnoty. Asi jsem to neměl dělat, stejně mi bylo hned jasné, že toho spratka už nenajdu. Dlouhá chodba pokračovala pár sáhů a potom prudce zabočila dolů... ve světle pochodní

jsem se přesvědčil, že štola není ražená žádným známým prostředkem. Cítil jsem magii. Všechno je tu magické. Jaká síla to vyrobila? Kdo to udržuje? Musím se to dozvědět, ale bojím se toho.

Ty postavy mluví takovým divným jazykem, zní to jako mručení. Bludiště je asi obrovské; musí obsahovat spoustu chodeb a pater. Pochodně, co je osvětlují, nejspíš nikdy nezhasnou. Prostě nemohu pochopit tu sílu.

Uslyšel jsem temné dunění. Chodby zejí prázdnotou. Jdu za zvukem. Dostal jsem se po změti odboček, které jsem si zakreslil, na nějakou hlavní chodbu; je dvojnásobně široká a vysoká. Ucítil jsem vůni štiplavého kadidla; zvuk se přibližuje. Po tmavých stěnách plápolá světlo pochodní a vytváří strašidelné odrazy.

Je zajímavé, že jsem zatím nezahlédl nějakou obytnou místnost. Asi jsou v nižších podlažích, i když jsem už dvě zdolal.

Naskytl se mi šílený pohled na rudě osvětlený obrovský kruhový sál. Byl plný klečících černě oděných přízraků. Uprostřed na plochem stropě, ve výšce pěti sáhů, byl nakreslen bílý obrys kruhu o průměru sedmi sáhů. Pod ním stál asi velmistr (protože jako jediný měl na sobě zlatý náhrdelník ve tvaru kruhu a knihu v ruce). Okolo něho v kruhu klečelo asi dvacet těch černých d'áblů a kol dokola jich bylo nepočítaně.

Moje tělo rozkmital silný, pomalý, dunivý vokál, který se opakoval: "Urg`Huul".

Mrazí mě v zádech. Čeho jsem to svědkem? Náhle mistr s knihou pokleká a otvírá knihu. Ostatní se dotkli čelem země. Chorál neustal, pořád se monotónně opakuje a rozechvívá mi tělo. Leze na mne podivný pocit; tušení. Tohle nebude nic čistého. Mistr, vůdce té prohnilé smečky, pomalu rozpažil ruce k obrovskému kruhu a z otevřené knihy za znění chorálu nahlas vyslovil ta nečistá slova, jež si stěží pamatuji:

"Urg`Huul Yr`Hew A`Wel I`Smu Dr`R`G Hel`We".

"Urg`Huul - Ith`Her - Urg`Huul!".

Po vyslovení této špíny se chvíli nic nedělo, ale za okamžik celým sálem projel ledový mráz nekonečných dálek. V kruhu na stropě se něco stalo. Z původní tmavě šedé barvy se vytvořila nicota, prázdnota. Viděl jsem nekonečno! Pak se v kruhu objevily zářící body, vypadalo to jako pohled na nebeskou oblohu. Zářící body se náhle protáhly do nepřirozených zakřivených čar. Zněl chorál, ve stejném rytmu. Čáry se střetly v jednom bodu; uprostřed a začaly měnit barvu. Neskutečné odstíny a směsi barev mě naprosto ohromily tak, že nejsem schopný je popsat roztřesenou rukou.

Ustrnul jsem; z hry barev náhle vylétl svítivý bod, který měnil barvu a přibližoval se obrovskou rychlostí, jakoby padal z ohromné výšky. Následoval bílý záblesk, který polil celou místnost špinavým světlem nekonečných tvarů.

"Urg`Huul - Ith`Her - Urg`Huul!", mistr pronesl temnou mantru, křečovitě vztyčil ruce ke kruhu a prudce obrátil hlavu vzůru.

Vykřikl jsem! Děs mi podlomil nohy a zmačkal orgány. Tam... tam v tom kruhu na stropě. Bylo to tam! Obličej se mi musel zkřivit do hrozných grimas. Zešílel

jsem! To. To slizké, šedavě průsvitné. Co to bylo? Vypadalo to jako vrchol všeho nečistého a zkaženého, přitaženého z temnot věků a časů. Nevím, jak to popsat. Vypadá to jako obrovská chobotnice s desítkami dlouhých chapadel. Obrovská tlama cenící paseku ostrých tesáků, očka pokukující po sále a rozdávající hrůzu a děs. Je to něco nepojmenovatelného, zavěšeného v bílém obrysu kruhu a vztahujícího své chapadlovité spáry do... našeho prostoru.

Mistr s knihou se odklidil stranou a já jen tiše sleduji, jak čtyři černé postavy táhnou dvě živé spanilé elfky. Tfu! Bude hostina! Jejich sličná těla sebou házela; vypadaly velmi mladě. Když byly dotaženy pod kruh, pod to monstrum, jejich nářek přešel v démonicky hrůzný skřek. Chapadla té bezbožné příšery, té bezduché prázdnoty vtělené do strachu, je omotala a pomalu za zvuku chorálu vyzvedla k obrovské slizké tlamě. Těla jedno po druhém byla pohlcena tou strašlivou, svinskou tlamou, za kvílivého a přece tichého mlaskání. Po hostině ta potvora, ta slizká chobotnice udělala něco, co mne znovu roztřásl, její jedovatá tlama se zašklebila v nechutném úsměvu; úsměvu z temnot. Uvědomil jsem si, že malého bratrova synka už nikdy nespátřím, protože je s největší pravděpodobností pohlcen tím hnusem do nedozírné prázdnoty zašlých věků.

Už jsem se uklidnil, ale při pohledu na tu obrovitou, prošedlou hrůzu se mi třesou nohy a běhá mráz po zádech. Obřad pokračuje. Mistr, temný jako nicota, si stoupl nebezpečně pod monstrum a nechal si ovinout tělo těmi slizkými pařáty. Zmítali se tam jako milenci vychutnávající poslední chvíli. Brrr. Pak vykřikl: "Urg`Huul - Ith`Her - Urg`Huul!", a monstrum ho pustilo. Malá očka netrpělivě okukovala sál, jako by vychutnávala tu nádhernou moc a sílu.

Ztratil jsem představu o čase. Ani se nedivím, protože pohled na věci, které vidím, mnou zmítá v strašlivém příboji hnusu. Přišlo vyvrcholení. Tušil jsem to. Asi dvacet černě oděných zrud klečících pod obrysem kruhu sklonilo hlavu k zemi. Bože! Ta... Ta stvůra jim za zvuku chorálu postupně přikládala největší chapadlo na temnou hlavu. Cítil jsem sílu, magii. Ten rituál, ten... jsem zažil. Né! Tím se předávala síla z mistra na žáka! Nikdy jsem netušil, že tento rituál bude mít takové strašné, temné počátky. Z jaké temnoty a času to pocházelo? Ne, to není možné. Moje tělo se rozklepalo, takže sotva mohu psát. Když to skončilo zadíval jsem se do očí té prohnílé stvůry. Naše pohledy se setkaly! Viděl jsem prázdnotu nebeských dálek, mrazivý chlad času. Dávaly se mi ty... ty kulaté šedé bulvy velké jako pěst přímo... přímo do očí. Ono mě to vidělo! Ví to o mně!

Skřek ďábelský, kvílivý, ječivý skřek to vydalo. Poznalo mě to! Musím prchnout.

Utíkám.

Nahoru! Podle mapky.

Něco mi leze do hlavy.

Néé! Vypaluje mi mozek...

Urg`Huul. Né!

Konec...

Urg`Hu...

Zde deník končí. Eleborn byl nalezen 15. světna 890 poblíž moře několika rybáři. Byl celý potrháný, od krve a v ruce držel deník. Ležel na zemi v nepřírozené poloze a házel sebou. Pořád vykřikoval ta podivná slova: "Urg`Huul". Nic jiného. Byl šílený. Rybáři jej vzali s sebou, pořád sebou házel a strašlivě kvílel. Druhého dne za strašlivých bolestí zemřel. Řval pořád jedno a to samé, kašlal krev, tekly mu slzy. Na konci zvracel vnitřnosti...

17. světén 890

Jeho tělo i s deníkem bylo převezeno do Merrithu v jižním Mubarrathu, kde jsem provedl pitvu. Jeho vnitřnosti byly pochroumány a jaksi scvrklé a nejstrašnější byl mozek, byl z neznámého důvodu celý černý, prolezlý podivnou plísní. Můj asistent se z toho pozvracel. Po pitvě byl spálen.

Deník jsem pečlivě přečetl a uvědomil jsem si strašnost vyprávění, tedy jestli je pravdivé, a já věřím, že je. Ihned jsem zašel do knihovny v Cechu magických oborů. Vyhledal jsem nejstarší knihu. Knihu knih. Knihu zvanou po staletí Diminia Cosma, sepsanou šíleným krysařem Abzaškem asi roku 25. Prolistoval jsem její opis a skutečně nalezl jakýsi strašný náznak:

*Urg`Huul
Je pánem smrti, to On vše stvořil.
Před nekonečnem Času. Odešel, ale vrátí se.
Přijde a bude vládnout.
Ih Cosma Ethew nutred oskam Urg`Huul.
Nastolí nový řád, až povstane Čas!
Urg`Huul - Ith`Her - Urg`Huul !
Moc a síla v něm hřímá.*

Po přečtení této nechutné poznámky mě zamrazilo v zádech.

13. hodovan 891

Na vlastní pěst jsem zorganizoval výpravu do Kereghu. Vzal jsem s sebou deset žoldáků. Ve vesnici bylo vše v pořádku. Vyhledali jsme Edimbora a seznámili jej s osudem bratra. Plakal; raději jsem neřikal nic o deníku. Prý už měsíc je vše v pořádku a ve vesnici je normální život.

Vešli jsme tedy do hvozdů a hledali. Ve skalách nic nebylo. Čekali jsme přes noc. Nikde nic. Třeba je to vše skutečně strašlivý výmysl opilého čaroděje. Třeba se upil k smrti. Nevím. Vrátili jsme se domů. Je to vše podivné.

Jarn 891

Dlouhé noci jsem hloubal nad deníkem a teď již pevně věřím, že Eleborn si nic nevymyslel. Podle všeho je možné, aby se ten komplex mohl přemísťovat, nedejte bohové, že v čase. Mohl zmizet a objevit se jinde. Kdo ví, kde.

Nejstrašnější je souvislost s rituálním předáváním síly.

Nechť je toto varování všem.

Ta špína, ten prašivý Urg`Huul nesmí nikdy povstat!
Musíme za to bojovat ve svých srdcích!
Nebo jinak nás pohltí temnota a všichni umřeme v strašlivých křečích.
Nesmí padnout všehomír a čas!

18. dešten 891
Sergen

XI. Síla lásky

Podle zápisků básníka a dobrodruha Rallwiga z Walkenu sepsal Getd z Ruindoru

Nebe bylo čisté, bez jediného mráčku. Ptáci křížující oblohu vesele zpívali. Lehký větřík se proháněl v korunách stromů a šustil jejich listy. Řeka volně plynula, jakoby nikam nespěchala. Na jejím břehu seděl muž a provizorní udicí chytal ryby, ale dalo by se říct, že spíš jen čeká, nechytí-li se něco samo. Na první pohled bylo zřejmé, že nepatří mezi zemědělce, kteří pracují na okolních polích. Měl na sobě lehkou drátěnou košili, kožené kalhoty a vysoké jezdecké boty. Pás s mečem, těžký pancíř a helma ležely opodál, spolu s mužovými vaky. Na šťavnaté trávě u řeky se pásli dva koně, veselící se z toho, že byli na chvíli osvobozeni od těžkého nákladu.

Muž však byl nápadný už svým zjevem. Jeho pleť byla znatelně světlejší než pleť opálených zemědělců. Měl kaštanově hnědé vlasy a krátké vousy, které však svědčily spíš o tom, že se dlouho neholil, než že by si je pěstoval. Jeho oči byly nezvykle úzké a pronikavé, ale nejneobvyklejší na něm bylo rituální tetování na levé tváři až k oku.

Muž seděl dlouho bez hnutí a pozoroval plynoucí vodní hladinu, až se konečně jakási ryba dala zlákat na jeho návnadu. Poté konečně vstal a vytáhl z vody prut, na jehož konci se houpal nevelký úlovek, rozdělal oheň a šupinatce si upekl. To už se i slabý vítr docela utišil a vzduch začínal houstnout. Přes bezvětří se ale rychle blížil velký černý mrak. Muž si ho nevšiml, v klidu si dojedl rybu, a až když obloha zcela ztmavla, vstal, naložil svá zavazadla na koně, sám si vylezl na druhého a rozjel se přes pole neznámým směrem.

Začaly padat první kapky, když před sebou uviděl nějakou vísku. Chvilí se rozhlížel, až spatřil o kousek dál osamělý seník. Neváhal a vyrazil k němu. Pod jeho střechu dojel právě v okamžiku, kdy se Aluthor, bůh počasí, definitivně rozhodl poškádlit lidičky hromovým krupobitím. Seník byl docela útulný, na seník, a skýtal hromady vonícího sena. Muž odsedlal koně, pořádně je vyhrebelcoval, našel si pohodlné místo na seně a klidně usnul.

* * *

Po cestě jeli dva muži. První, na pěkném jezdeckém koni, byl vysoký, krátkých světlých vlasů, z jeho tváře číselo sebevědomí a pohrával si na ní nenucený úsměv. Na sobě měl velmi pěkné a drahé šaty, a přestože nesly známky dlouhé cesty, vypadaly ještě pořád hezky. U pasu se mu houpal dlouhý meč. Druhý muž seděl na statném mezku a sám nebyl statný o nic méně. Byl oděn v zelenou umaštěnou tuniku, vybledle žluté kalhoty a boty, na nichž podrážky držely jen z pouhého milosrdenství. V jeho obličejí se odrážely četné starosti, i když první dojem z jeho baculatých tváří by mohl být opačný. Měl husté černé vlasy a velké hluboké oči. Kromě něj vezl mezek ještě dvě torny obsahující věci a zásoby obou mužů.

“Bouře se blíží”, prohlásil pojednou tlustší muž.

“Támhle za tím pahorkem by se už měla objevit vesnice”, odpověděl druhý. “Za chvíli tam sme. Doufám, že tam maj dobrou hospodu a neškodila by ani pěkná děvčečka”, dodal a zasmál se.

Netrvalo dlouho a skutečně se objevila vesnice, kterou tvořilo několik roztroušených budov. Přibližně uprostřed, hned u cesty, stál patrový dům i se stájí, o jehož účelu nebylo pochyb.

“V polích”, přečetl vyšší z dvojice vývěsní štít. “Jak příznačný název”, prohodil a rozhlédl se kolem. “Postarej se o koně, Lodgene. Mají za sebou dlouhou cestu a stále nejsme u cíle. Já se zatím podívám dovnitř”.

“Samozřejmě, pane”, odpověděl sluha a odvedl koně do stáje, kde je odstrojil a zajistil jim veškeré pohodlí.

Druhý muž zatím vstoupil do hostince. S uspokojením si prohlédl pěkné děvče roznášející pivo, a pak usedl ke stolu. Pohledy všech v lokále byly obráceny k němu, ale jakmile zvedl hlavu, okamžitě se odvrátily. Hospoda byla plná nepříliš majetně vyhlížejících zemědělců, mezi kterými by se muž rozhodně nemohl ztratit.

“Co si pán ráčí přát?”, zeptal se tlustý, lysý hostinský s hlubokou úklonou.

“Jídlo a pití pro mě a mého sluhu, seno pro koně a dva pokoje na noc”.

“Samozřejmě, samozřejmě”, odpovídal hostinský a doprovázel svá slova úklonami. “Budete si přát vepřové nebo slepičí, a k pití pivo nebo víno?”.

“Vepřové a pivo. A to pivo rychle”, poručil muž. Hostinský zmizel v kuchyni, dáváje děvčeti rychlé instrukce.

“Vaše pivo, pane”, řekla děvčečka a postavila před muže pěnící korbel. Poté chtěla pokračovat ve své práci, ale muž ji rychle chytil za ruku a zadržel ji. Pak se vyzyvavě rozhlédl po lokále, čímž donutil všechny přítomné hledět si pouze svého piva.

“Jak se jmenuješ, děvče?”, obrátil se zpět k děvčence s úsměvem.

“Jara”, špitlo děvče a bylo znát, že se malinko chvěje.

“A už ti, Jaro, někdo řekl, že máš krásné oči a příjemnou hebkou plet?” , prohlásil muž milým hlasem a pohladil děvče po dlani. Ta celá zrůžověla a sklopila oči. “Šťastný bude muž, který tě dostane za ženu”, pokračoval pak, příjemně se usmíval a neustále laskal dívčinu ruku. “Krása tvého těla a ladnost pohybů musí každého okouzlit. Kéž bych tě potkal dřív, než jsem slíbil službu králi, abych mohl strávit život po tvém boku”. Dívka byla už červená jako malina a její hrud' se mocně dmula, hrozíc roztrhnout těsnou košilku. Nakonec do lokálu vstoupil Lodgen, a tak muž povolil lehké sevření. “Nyní skoč pro další pivo, Jaro. Ještě budeme mít možnost pořádně se poznat”, zakončil, alespoň prozatím, rozhovor.

“Pěkná”, prohodil Lodgen a posadil se. “O koně sem se postaral, teď maj plnej žlab a odpočívaj”.

“Brzo si odpočinou dosytosti”, prohlásil jeho pán. “Zítra večer bysme měli být v Atrinu”.

Oba muži se pak začali věnovat přinesené pečení, zapíjejíce hojně pivem. Když si řádně nacpali svá břicha, otázal se Lodgen: “Co se vlastně stalo v Gathenu, městě to královském, že sme votamtad' zmizeli jak vystřelený prakem? Né, že by sme to nedělali často, ale počítal sem s tím, že se tam chvíli zdržíme”.

“Máš pravdu, ještě jsem ti o tom nestačil vyprávět”, zamyslel se muž, pohodlně se uvelebil na dubové lavici a řádně si přihrnul z korbele, načež se pustil do vyprávění: “Důvodem všeho byla ta maličká od Hauberovců, koťátko milé. Annien. Seznámil jsem se s ní na plese, druhý den po našem příjezdu, a udělala na mě dobrý dojem. Vždyť jí teprve nedávno bylo patnáct. Jejím otcem je Drufus z Hauberu, s kterýmžto nemám zrovna nejlepší vztahy, ale nikoho z jeho rodu jsem doposud nezabil, takže zas tak hrozné to nebylo”. Lodgen se vědoucne zašklebil, zatímco jeho pán pokračoval: “Dlouho jsem s ní tančil, ale pak se na mě začali podezřele dívat její bratři, tak jsem toho na chvíli zanechal. Potom jsem si všim, že jí otec cosi říká, a když se na mě pak podívala, měla v očích zvláštní lesk. Dovedu si představit, co jí o mně povídal, a řek bych, že tatínkova slova měla přesně opačný účinek”.

“Myslim, že s člověkem jako vy se nesetkávala každý den”, uchechtl se Lodgen. “Méno Rawinn z Irkienu se pomalu stává pojmem”.

“Spíš nikdy”, odtušil muž. “Bohužel jsem se brzo dozvěděl, že se má za týden vdávat, a to neuhádneš za koho. Za toho vypelichance Horgdena z Ofry, co se líčí jako děvka, aby zakryl vrásky. Pán Drufus se zřejmě zhlédl v ofrském panství, když Horgden nemá dědice, a myslim že doufá, že Annien už žádnýho neudělá. Nicméně já měl teď týden a musel sem ho plně využít. A taky sem ho využil”. Rawinn mrkl na svého sluha a napil se, aby mu od dlouhého povídání nevyschla ústa. “Podrobnosti si jistě domyslíš. Ale Horgden, když o svatební noci zjistil, že Annien není panna, řádl jako černá ruka. Ani bych neřek, že v jeho věku bude ještě něčeho schopnej, i když vedle takový krasotinky, kdo by nebyl. Tak si mě našel a já ho zabil”, konstatoval suše Rawinn. “Čestný souboj. Naštěstí si nepřived na pomoc Annieniny bratry. Ty po mě začali jít až potom, když už sem byl na odchodu. Blbý bylo, že nebyl ve městě princ Corard. Kdybych moh vystupovat jako jeho host, nikdo by si nic nedovolil, jenže von byl někde na západním pobřeží. Ke králi sem se uchýlovat nechtěl, protože ten mě vidí v dobrém světle ještě od bitvy na Grinhelldských polích, a nechtěl jsem si to kazit. Tak jsem rači zmizel z města co nejdál”.

“A proč zrovna do Atrinu?”, nechápavě se zeptal Lodgen.

“Poněvadž tady mě těžko budou hledat”, usmál se Rawinn. “Spíš si budou myslet, že jsem jel na západ na své zbylé statky, nebo za princem. Mimoto je tam spousta měst plných společenských příležitostí. Těžko je napadne, že jsem vodjel do takovýchle díry, za kterou jsou pouze hory a hvozdy”.

“Zdá se mi, že máte před těmi muži neobvyklý respekt”, prohodil Lodgen.

“V Hauberu umí každý malý kluk zacházet s nožem líp než leckterej šlechtic. Navíc nemyslim, že by mi dali možnost zvolit si podmínky souboje. Tak za rok se trochu uklidní, a když se nejdřív spojím s Corardem, nedovolí si mě zabít jen tak, a v souboji mě neporazí, leda by hodně trénovali”, zakončil Rawinn a zasmál se.

Pán Rawinn a jeho sluha si ještě chvíli povídali u korbelů pěnícího moku, ale čas už se navršil, a tak se Lodgen odebral na kutě. Stoupaje do svého pokoje, spatřil ještě, jak jeho pán gestem přivolává děvečku Jaru.

* * *

“Jaká byla noc?”, zeptal se Lodgen u snídaně, když jeho rozespalý pán konečně dorazil k jídlu.

“Únavná, znáš to”, odvětil tázaný a zašklebil se. Dále to nerozvíjel a raději se pustil do chleba se sýrem a slaninou.

“Je čas vyrazit”, prohlásil Rawinn, když řádně posnídal. “Jsou koně připraveni?”.

“Samosebou”, děl na to Lodgen, “stačí nasednout”.

“Dobrá, běž naložit vaky. Hned přijdu za tebou”, přikázal Rawinn, načež pokynul Jaře, aby přišla blíž.

“Přejete si?”, zeptala se, tvářičky roztomile červené.

“Chtěl jsem se s tebou rozloučit, jelikož mne volají jisté povinnosti. Chtěl bych ti alespoň dát na památku malý dárek”, řekl, stáhl si krásný prsten s rubínem a podal ho dívce. Dívala se na dárek neschopna slova, neboť takovou krásu v životě neviděla.

“Přeji ti štěstí. Buď s bohy”, rozloučil se muž a rázným krokem odešel.

“Ten prsten byl dost cenný, ne?”, zeptal se Lodgen, když už jeli vedle sebe a hostinec V polích zanechali za sebou.

“Dost možná”, odvětil Rawinn bezstarostně. “Dala mi ho Annien”.

“Nechci vám do toho mluvit, ale nemám pocit, že bysme měli dost peněz na rozhazování. Dyk už celou cestu do Gathenu sme jeli bez placení”.

“Klid”, odpověděl s úsměvem Rawinn. “Když mě přepad Horgden, měl u sebe docela slušnou hotovost. Půlku sem u něj nechal, aby se nezdálo, že jsem ho okrad. Jsme na tom dobře”.

Lodgen zúčastněně pokýval hlavou a usmál se, neboť měl zase o starost méně. Pak jeli oba muži mlčky až do večera.

Začalo se stmívat, když oba muži spatřili městské hradby. “Tak to je Atrin”, prohlásil Rawinn.

“Myslel sem, že je menší. Todle vypadá jako velkoměsto”, zíral Lodgen směrem k seskupení nejrůznějších staveb.

“Neřek bych, že na místních společenských událostech by ses často setkával s novými tvářemi. Doufám, že tu bude aspoň tolik zábavy, aby mi tak na rok vydržela”, zasmál se Rawinn. Pak pobídl koně a rozjel se k městské bráně. Lodgen za ním.

* * *

Pán Rawinn a jeho sluha se právě procházeli po rušných atrinských ulicích. Rawinn se rozhodl, že se zatím nebude zúčastňovat společenských akcí vyšší společnosti a stráví nějaký čas zábavou v nižších vrstvách inkognito. Nehodlal guvernéra zpravit hned o své přítomnosti ve městě, neboť pak by měl mnohem méně šanci na zábavu a rvačky v zaplivaných putykách. Každá společenská třída se baví jinak a Rawinn měl rád veškerou zábavu, kterou mohl mít.

Tak se procházel s Lodgenem, sem tam se zastavil u nějakého krámků, bez zájmu si prohlížel zboží a poslouchal kupčikovo vychvalování toho či onoho.

Lodgen si dobře vycvičenou rukou ukradl šťavnaté jablko a začal si pochutnávat. Náhle dav zhoustl, až se téměř nedalo projít, poněvadž se přiblížili k náměstí, kde se právě chystala poprava jakéhosi zloděje. Rawinn se o podobné věci moc nezajímal, a tak se chystal k odchodu, když se ulicí přiblížil kočár. Kvůli hustému davu byl nucen zastavit a dále se prodírat jen pomalu, čímž se Rawinnovi naskytla příležitost podívat se dovnitř. Náhle zůstal jako opařen a němě zíral na dívku sedící uvnitř, uchvácen jejími černými vlasy, velkýma hnědýma očima a dokonalostí jejího obličej. Naneštěstí pod cestovním pláštěm nebylo vidět magické křivky jejího těla, ale to, co Rawinn zahlédl, mu dokonale stačilo.

Brzo se ale kočár prodral davem a rychle se dostal z dohledu. Poté se Rawinn konečně vzpamatoval.

“Komu patřil ten kočár, co tu právě projel?”, pevně chytil za rameno jakéhosi náhodného chodce.

“Ech. Guvernérovi, pane”, vykoktal ten a stále si nebyl jistý, nejde-li o lupiče. “Esli si ráčili všimnout erbu, to jako rudý růže na zlatě, tak to je jako jeho”.

“Díky”, zabručel Rawinn na půl úst a zamířil ke svému sluhovi, jenž právě pozoroval mrsakajícího se oběsence. “Jdeme domu”, přikázal, “zítra se pudem ukázat guvernérovi do paláce, tak se připravíme”.

Lodgen jen pokrčil rameny, neboť byl na podobné náhlé změny za své dlouhé služby u pána z Irkienu zvyklý. Ze stánku zelináře, který byl příliš zaujatý popravou, sebral další dvě jablka, jedno podal pánovi a do druhého se s chutí pustil sám.

Ani jeden z nich si nevšiml postavy zahalené do pláště, která dosud bez hnutí sledovala místo, kde zmizel kočár.

V hostinci si Rawinn nechal vyprat a vyžehlit šaty a vyleštit boty a nařídil připravit horkou koupel. Ani večer pak nešel někam si povyrazit, ale zůstal v hostinci U zlatého hrozu, kde bydlel, a popíjel pivo se svým sluhou, přemýšleje, že vědět o takové kráse, dávno by zdejší kraje navštívil.

* * *

Hned po ránu zamířil Rawinn k lazebníkovi, kde se nechal oholit a ostříhat. Oblečen byl v krásných šatech, ale ne v nejlepších, nechtěl budit dojem, že by se na návštěvu u guvernéra nějak zvlášť připravoval. Měl v plánu předstírat, že právě dorazil. Guvernérův palác se rozkládal až na kraji města. Vzhledem k obrovským zahradám, které byly podstatně větší, než centrum Atrinu, to bylo rozumné. Bylo krátce po poledni, když se svým sluhou projeli hlavní branou paláce Drimura z Akellu, guvernéra atrinského, neboť Rawinn předpokládal, že v tuto dobu by mohl být guvernér najedený a tudíž v dobrém rozmaru. To mohlo být důležité, poněvadž Rawinn nevěděl, kolik toho o něm pan Drimur ví.

Guvernér Rawinna přijal ve své pracovně. “Vítejte v Atrinu”, přivítal hosta vcelku srdečně. “Prosím, posadte se”.

Rawinn poděkoval, usadil se do pohodlného křesla a rozhlédl se po místnosti. Byla nevelká, poměrně útulná s výhledem do zahrady. Na zemi ležel hustý vysoký koberec se složitým vzorem, kolem stěn byly umístěny skříně,

vesměs plné knih, a zeď zdobilo několik obrazů. Uprostřed všeho byl pracovní stůl, na němž leželo několik pergamenů, lahvička s inkoustem a zlatá soška jednorožce sloužící jako těžítka. Guvernér byl muž ve věku kolem padesáti let. Měl černé, místy prošedivělé vlasy, krátkou bradku a jasné oči, ze kterých číselo moudrost nastřádaná léty.

“Jsem rád”, pokračoval guvernér, “že poznávám muže, o kterém jsem tolik slyšel v souvislosti s válkou v jižních provinciích”. Rawinn se lehce uklonil a přemýšlel, co o něm Drimur ještě slyšel. “Co vás přivádí do těchto končin?”

“Rád cestuji a poznávám nové kraje, lidi a zvyky. Doufám, že zde najdu něco, co probudí můj zájem”, odpověděl Rawinn, aniž by dával najevo, že jeho zájem byl dávno probuzen.

“No, nevím”, opáčil guvernér. “Zdejší kraj není příliš vyhledávaný a zábavy si také moc neužijeme, tak daleko od hlavního města. Žijeme tu v dost úzkém kruhu lidí. Záleží také na tom, jak dlouho se hodláte zdržet?”

“Nějaký ten měsíc, pokud se nezačnu nudit, a pevně doufám, že nezačnu”, usmál se Rawinn.

“Pak jistě nepohrdnete mým pohostinstvím, pakliže samozřejmě nemáte ubytování již zajištěno. Zdá se, že jste se před návštěvou zde byl upravit”.

“Samozřejmě mi bude ctí”, uklonil se Rawinn lehce. “Cestou jsem se stavil pouze u lazebníka, protože pokládám za slušné přijít na návštěvu upraven a dlouhá cesta na kráse nepřidá. Pak jsem pospíchal sem, abych se setkal s mužem, který tak dobře spravuje zdejší kraj a který je známý svým uctíváním tradic”.

“Děkuji. Teď si jistě chcete odpočinout, sluha vás dovede do vašich komnat”, řekl Drimur a zazvonil na malý, ale dobře znějící zvonek. “Večeře bude v pět hodin, pošlu pro vás”, zakončil rozhovor a dal několik pokynů sluhovi, který Rawinna vyprovodil.

Rawinn se ve svých komnatách dlouho neohřál, jelikož po cestě si už dávno odpočinul, a vyrazil na průzkum paláce. Zatím se nechtěl příliš ukazovat, ale měl ve zvyku seznámit se řádně s prostředím a zmapovat si všechny chodby a cesty, v minulosti se mu to nejednou vyplatilo. Lodgen byl zatím pověřen znovu přečistit boty a připravit šaty. Pak se měl jít seznámit se služebnictvem a zvědět od nich všechny zajímavé informace, neboť od sluhy se dá nejvíc zjistit o jeho pánovi, v tomto případě měly přednost informace o paní.

Před pátou hodinou se pro Rawinna zastavil sloužící a dovedl ho do jídelny. Když tam vstoupil, byla tam už většina lidí. Drimur se bavil se dvěma staršími muži a další tři mladíci spolu diskutovali opodál. Guvernér si však hned zjednal ticho a představil ostatním pána z Irkienu. Tak se Rawinn seznámil s Larredem z Vallu a Finghenem z Borožu, guvernérovými poradci, a s mladíky Jewellem z Arkonu, Dergem z Vallu a Runnem z Polgotu. O důvodu jejich přítomnosti nevěděl Rawinn vůbec nic. Muži si stačili vyměnit je několik zdvořilostních frází, když vstoupily dvě dívky. Když je Rawinn uviděl, padl na něj pocit, že se pod ním propadla podlaha. Tedy, když uviděl tu první, druhá sloužila pouze jako dekorace. Znovu ho uchvátily černé kadeře, velké oči, jemnost tváře a navíc teď viděl dokonalost jejího těla. Byl však dostatečně zkušený v podobných

situacích, že se rychle ovládl, poklekl na jedno koleno a políbil dívce ruku. “Allene z Akellu”, zaslechl odněkud zdálky guvernéřův hlas, zatímco vychutnával dotek její hebké ruky. Dívka ho obdařila milým úsměvem, ale hned sklopila oči a lehounce zrůžověla. Pak zamířil ke druhé dívce a rovněž jí políbil ruku, jen aby se neřeklo, a zaslechl guvernéřův hlas, který oznamoval, že se jedná o Gabriellu z Moggolu. Rawinna drobet vyvedlo z rovnováhy, že se na něj dívka široce usmála a koketně mrkla. Za normálních okolností by ho to potěšilo, ba co víc, hned by se pustil do obléhání, které by pravděpodobně skončilo úspěchem, ale nyní se cítil v úplně cizí kůži. Měl pocit, že dívka, kterou ani pořádně neznal, pro něj znamená víc, než všechny ostatní, které kdy poznal, a neměl chuť začínat si teď něco s jinou. Myšlenky mu na chvíli přerušil Drimur, který pokynul přítomným, aby se usadili ke stolu.

Při jídle Rawinn lehce konverzoval s pánem Larredem, ale většinu své pozornosti, nepočítaje bažantí stehna, věnoval pozorování Allene. Ta se bavila s Gabriellou, i když by se spíš dalo říct, že Gabriella vedla monolog s Allene. Jejich pohledy občas zamířily k němu, z čehož Rawinn usoudil, že je tématem rozhovoru. Také to ovšem způsobilo, že se jeho a Alleniny pohledy několikrát setkaly, přičemž mu vždy celým tělem proběhlo lehké mravenčení. Jeho pozornosti však neuniklo, že dívky nejsou jedinými přítomnými, v jejichž konverzaci figuruje on. Také tři mladíci ho občas obdařili pohledy, z nichž usoudil, že se asi nestanou jeho přáteli.

Po večeři absolvoval Rawinn kurz společenské konverzace, ale protože obě dívky brzo odešly, vymluvil se na únavu a zmizel také. Vyhledal však Lodgena a nechal se podrobně informovat o situaci v paláci. Sloužící se totiž může přeptat na všechno, o čem se předpokládá, že jeho pán ví. Lodgen tedy začal vyprávět, že Allene je Drimurovým prvorozeným a jediným dítětem. Její matka zemřela při porodu. Gabriella je její přítelkyně, která tu žije, aby jí dělala společnost. Jewell je Drimurovým schovancem od té doby, co mu zemřeli rodiče, což je asi pět let, a všeobecně se předpokládá, že se s Allene ožení. Příští týden bude prý nějaká hostina, při níž má požádat o její ruku. Také ten tu má dva přátele, z nichž jeden je synem guvernéřova pobočníka. O Allene Lodgen zjistil, že se ráda prochází po velkých zahradách patřících k paláci, případně jezdí na koni ve volné přírodě. Ráda také vyšívá, kreslí a čte.

Když Lodgen skončil, odebral se Rawinn do svého pokoje. Hlavu měl plnou plánů na získání Allene, ale nevěděl, který by byl nejvhodnější. Přemýšlel a přemýšlel, až nakonec usnul.

* * *

Ráno vstal Rawinn poměrně časně, aspoň pro něj, a vydal se něco posnídat. Že si nevybral nejvhodnější dobu, poznal ve chvíli, kdy se k němu přidala Gabriella. Netrvalo dlouho a bylo mu jasné, že v tomto rozhovoru nebude dominantním řečníkem on. Gabriella toho moc neposnídala, neboť měla pusou otevřenou z jiného důvodu, zatímco si Rawinn hleděl raději vajíček a slaniny. Bylo mu jasné, že se dívky do oběda nezbaví, a tak se od ní nechal alespoň provést

palácem, prohlédl si důkladně místní obrazárnu a projevil přání zavítat do knihovny.

“Já příliš nečtu, ale Allene je tu každou chvíli”, prohlásila Gabriella, čímž dala Rawinnovi možnost přenést rozhovor do pro něj zajímavé dimenze. Nedržel se tam však příliš dlouhou dobu, aby nevyvolal dívčino podezření zvýšeným zájmem o Allene, takže konverzace se po chvíli opět změnila ve společenskou, a tudíž nezajímavou, a takto setrvala až do oběda.

Rawinn pak celé odpoledne želel toho, že když si nacpal břich, pustil na chvíli všechno z hlavy, a zpátky do reality ho uvedla až věta: “Nyní bychom mohli pokračovat v zajímavém rozhovoru”, kterou pronesla příjemně se usmívající Gabriella, zatímco Allene právě mizela ve dveřích.

Tentokrát dvojice zamířila do parku, kde se procházeli za stálého tlachání Gabrielly. Rawinn se téměř zděsil, když se do něj dívka zavěsila. Byl si jist, že je to poprvé, co se v podobné situaci nepřiblížil k dívce ještě víc, ale naopak se jemně odtáhl, a to Gabriella nebyla žádná šereda, naopak. Nějaký čas se procházeli, když Rawinn spatřil Allene, již právě Jewell učil používat loveckého sokola. Rawinnovi se nezdálo, že by tím byla nějak zvlášť nadšena, a od chvíle, kdy sama spatřila procházející se pár, věnovala mu zjevně víc pozornosti než sokolovi. Rawinn to ihned zpozoroval, a tak pod záminkou úpravy obuvi pustil Gabriellu. Pak nedovolil, aby se k němu přiblížila až do doby, než zmizeli Allene z dohledu, a kdy mu už jiná možnost vyhnutí, kromě násilí, nezbývala.

Rawinn měl toto odpoledne možnost poznat rozlehlost guvernérových zahrad a k večeru už byl trochu utahaný. Zahrady byly opravdu krásné a našlo by se v nich opravdu hodně útulných míst, která by se dala využít i k jiným činnostem, než je procházení. Když se s Gabriellou vrátil na večeři, zjistili, že tento den bude poněkud slavnostnější, neboť přijeli komedianti. Díky tomu se tu sešlo více lidí, vesměs šlechta, která sídlila v blízkosti paláce. Večeře byla tentokrát doprovázena zvukem loutny, klapotem střevíčků tanečnic, funěním artistů a hučením plamenů na pochodních polykačů ohně. Rawinn se zběžně seznámil s několika novými lidmi a chvíli s každým konverzoval, aby získal větší přehled o místních poměrech. Nakonec však jeho pozornost upoutalo něco jiného.

Mladíci Derg a Runn totiž spolu začali šermovat. Hned bylo jasné, že se chtějí pouze předvést, tak jim nebylo nijak bráněno a Rawinn si tak mohl prohlédnout jejich styl. Už dříve si všiml, že všichni, včetně Jewella, nosí rapír, což bylo v poslední době moderní. U většiny mladíků však zbraň sloužila převážně jako dekorace a tak také vypadala, nehledě k tomu, že tak s ní uměli taky zacházet. Rawinn znal muže, kteří měli i několik zbraní, jež se podle zdobení pochvy a rukověti hodily každá k jiným šatům. On sám rapíry neuznával, stejně jako většina lidí, kteří souboj na život a na smrt neznají jen z vyprávění předků. V soubojích se rapíry navíc nepoužívaly, pokud se ovšem nebila dvě princátka, která jakoukoli zbraň držela jako vidličku. Rawinn sám nosil dlouhý úzký meč s oboustranným ostřím, který se mu v soubojích osvědčil. Po kratším pozorování bojujících mladíků věděl o jejich stylu prakticky všechno. Patřili sice k lepšímu průměru, ale byl si jistý, že by je porazil, i kdyby proti němu stáli oba. Rád by si však prohlédl

zejména Jewella, a ten mu k tomu dal záhy příležitost, když se k šermířům přidal. Jak Rawinn předpokládal, používal stejnou techniku jako jeho dva kolegové, danou tím, že všichni chodili do stejné školy.

Nakonec, když se chlapci dostatečně unavili, ukončili souboj, a poté zmizeli v obležení několika dívek. Rawinn v té době už pozoroval Allene, kterou souboj očividně nezajímal.

“Nepříliš dobrá zábava, není-liž pravda”, prohodil, když se mu podařilo nenápadně se k ní přiblížit.

“Že to říkáte zrovna vy, o kterém se říká, že již absolvoval mnoho soubojů”, prohlásila s vážnou tváří, dívajíc se Rawinnovi přímo do očí.

“To ovšem neznamená, že mi to činí kdovíjaké potěšení”, odvětil Rawinn a s úklonou zmizel, neboť si všiml blížícího se Jewella s jasným úmyslem vzít Allene k tanci po příkladu svých přátel, kteří už za zvuku loutny hopsali v kole.

Rawinn si chtěl ještě promluvit s Lodgenem, kterého předtím zahlédl, když sledoval komedianty, ale nemohl ho najít, až ho spatřil, kterak mizí směrem k parku s děvečkou, již objímal v místech, kde záda už dávno nejsou zády, a tak si řekl, že to stejně nespěchá.

* * *

Ráno Rawinn, hned jak vstal, odchytil Lodgena a nakázal mu sledovat Gabriellu a varovat ho, kdyby se blížila. U snídaně se dozvěděl, že Jewell s přáteli si odjeli zalovit a Allene je v knihovně. V porovnání s včerejším dnem nestála dnešní Rawinnova snídaně za mnoho. Hned, jak se u Lodgena ujistil, že knihovna je prostá přítomnosti Gabrielly, neprodleně se do ní vydal.

Pomalou otevřel dveře. Ani nezavrzaly, a tak opatrně nahlédl dovnitř a spatřil ji. Seděla zády k němu a pro něj se na chvíli zastavil čas, jak pozoroval její vlnící se vlasy a jemná ramena, která se hýbala v rytmu jejího dechu, ostatní bylo bohužel skryto za opěradlem židle. Nakonec trochu zatřásl klikou, aby si myslela, že právě vchází, a vstoupil dovnitř.

“Dobré ráno”, pozdravil a uklonil se. Dívka mu odpověděla kývnutím hlavy. “Vidím, že se věnujete zušlechťování ducha. Mohu se optat, co to čtete?”, zeptal se a pohodlně se usadil v další židli.

“Studuji dějepisu, toto je podrobný přehled důležitých událostí z doby těsně před válkou”, ukázala Rawinnovi knihu. Ta ho však příliš nezajímala.

“Zajímavé. Většina dívek ve vašem věku raději vzdychá nad dílky těch mladých básníků či romanopisců a neváží si klasického umění, tím méně historie. Těší mě, že to neplatí všeobecně”.

“Překvapujete mě”, podívala se dívka Rawinnovi do očí. “Něco jsem o vás slyšela, ale netušila jsem, že se zajímáte také o četbu”.

Rawinn pokrčil rameny: “Je málo zdrojů, ve kterých se dozvíte skutečně pravdivé informace”. Raději nedodával, že při svém způsobu života potřeboval všeobecné vzdělání, jinak by ze sebe udělal absolutního blbce.

“Myslíte, že by mi lhali? Vždyť Jew...”, dívka se zarazila a zakryla si ústa, přičemž zčervenala. Rawin to však přešel.

“Nemusel to být úmysl”, prohlásil, aniž by tomu věřil. “Může tomu sám věřit. Nevzpomínám si, že bych ho kdy viděl, a tak asi nemluvil z vlastní zkušenosti”. Zdálo se, že se nad tím dívka zamýšlí.

Za dveřmi kdosi prošel, pískaje si jakousi písničku. Rawinn tu písničku znal a věděl hned, kdo si ji hvízdá. Ta písnička pojednávala o muži, ženě a kupce sena, podle čehož se dalo soudit, že nikdo jiný v okolí ji znát nebude.

“Mohl byste mi toho o sobě povědět víc?”, usmála se na něj dívka. “Doufám, že je pravdou aspoň to, že jste prožil mnoho zajímavého, a já bych si to ráda poslechla”.

“Samozřejmě, bude mi potěšením vás pobavit, a pokud vás zaujme můj život, jsem připraven vám o něm povídat. Přesto bych navrhl jednu změnu. Jelikož je dnes krásný den, bylo by škoda nestrávit ho pod širým nebem, proto bychom si mohli vyjet na koních. Stejně jsem měl v úmyslu se dřív nebo později podívat do okolí města, a v tak příjemné společnosti bych to provedl mnohem raději”.

“Souhlasím”, zvolala dívka dost rychle na to, aby se Rawinnovo tělo naplnilo prudkým žářem.

“Dobrá, sejdeme se za půl hodiny u koní. Vzkážu ještě, že dnes nebudeme obědvat tady, a vezmu v kuchyni nějaké jídlo”. Allene přikývla na souhlas a potom se rozešli každý do svých komnat.

Rawinn nařídil Lodgenovi, aby připravil koně, rychle se převlékl do jezdeckého a vypravil se do kuchyně, kde získal nějaký chléb, sýr, šunku a pár dalších drobností, stavil se ve sklepe pro láhev vína a nechal jednomu ze sloužících vzkaz, že odjel se slečnou na projížďku. Ve stáji našel Allene ve slušivém jezdeckém oblečku, vlasy sepnuté zlatou sponkou. Pomohl jí na Lodgenem přivedeného koně, vyšvihl se na svého a bok po boku vyrazili ven z paláce a Atrinu.

To odpoledne si Rawinn připadal jako v kraji bohů. Projížděli se s Allene po lukách a ona mu ukazovala svá oblíbená místa. Pak se na jednom z nich zastavili, najedli se a začali si povídat. Rawinn jí povídal o sobě, i když, pravda, zamlčel značnou část vesměs nejzajímavějších historek. Pak si nechal vyprávět o ní a mluvili tam dlouho, až skoro zapomněli na čas. Ale Rawinn se nakonec vzpamatoval z příjemného poblouznění a odebral se s dívkou zpět do paláce, kam dojeli těsně před soumrakem. Měli štěstí, že tři mladíci se z lovu vrátili krátce po nich a guvernér byl celý den zaneprázdněn, takže nepřítomnosti své dcery si ani nepovšiml a jestli, tak jí nevěnoval pozornost.

Večer proběhl bez zvláštních příhod, pouze Gabriella se tvářila poněkud zasmušile. Rawinn si šel brzo lehnout a dlouho ležel a pozoroval hvězdy, přičemž přemítal o událostech dnešního dne. Rozebíral každý okamžik, který dnes prožil, všechno, co mu Allene řekla, myslel na to, jak mu pohladily obličej její hebké vlasy, když jí pomáhal na koně, jak se dotkl jejích měkkých boků, pomáhaje jí z koně, a jak se setkaly jejich prsty, když jí podával jídlo. 'Skutečně krásný den', pomyslel si, a pak ho napadlo, jak je mu s Allene dobře, aniž by s ní musel sdílet lože, což byl doposud vždy jeho hlavní cíl při setkání s ženou. Rád by strávil nekonečnou dobu pouhým namlouváním a rozprávěním s dívkou, ale čas byl,

bohům žel, jiného názoru. Nakonec Rawinn přece jen usnul s tváří Allene před sebou a s jejím jménem na rtech.

* * *

Následující den dopoledne strávil Rawinn v guvernérově kanceláři, protože ten dychtil zvědět nové informace z hlavního města a ze západu vůbec, z jiného zdroje, než byli královští poslové. Rawinn by sice raději byl v jiné společnosti, ale rozhovor probíhal v poměrně přátelském duchu a on potřeboval v Drimurovi vzbudit dojem, že je čestný a důvěryhodný a navíc přítel prince. Když byla jejich rozmluva ukončena s příchodem oběda, nabyl Rawinn dojem, že se mu to podařilo. Věděl, že by bylo taktičtější v rozmluvě pokračovat a nadchnout Drimura svými znalostmi vnitrostátní politiky, ale jeho touha sejít se s Allene byla silnější, proto se hned po obědě nenápadně vytratil a posléze dívku vyhledal.

Odpoledne strávené po boku Allene procházením v palácových zahradách bylo krásné. Její příjemný hlas se jevil na pozadí zpěvu ptáků a šumění větru v korunách stromů jako úchvatný zpěv sirén, kterému nikdo nemůže odolat. Rawinn žehnal guvernérově zálibě v zahradničení, díky které vystavěl tak obrovský park, že bylo snadné zmizet v něm před zraky nevítaných pozorovatelů.

Rovněž druhý den strávil Rawinn po boku Allene v guvernérových zahradách a při menší projížďce. Věděl, že by měl ještě promluvit s guvernérem a zajistit si důvěru tohoto muže, na jehož tváři bylo těžké přečíst, co si myslí. Měl by si také zajistit pár dalších lidí z blízkého okolí, aby se všichni nepostavili proti němu, až provede to, co zamýšlel. Přesto byl raději v přítomnosti dívky, kde rázem zapomněl na všechno ostatní a jeho mysl se soustředila jen na ni. Ale myslel na ni, i když byl sám, a přiměl-li se přemýšlet o něčem jiném, zakrátko mu stejně vytanul na mysl její obraz.

Další den však došlo ke změně. Allene se hned po snídani ztratila s Jewellem a byla s ním celý den. Rawinn se sice snažil přilákat ji k sobě, ale vždy, když se jejich pohledy setkaly, dívka rychle pohlédla jinam. Po večeri pak hned odešla spát doprovázená Gabriellou, takže opět nebyla šance osamoceně si s ní promluvit. Rovněž druhý den si Allene dávala dobrý pozor, aby nezůstala ani chvíli sama, a když Rawinn jevil přílišný zájem o její sledování, zmizela někam, kam ji nemohl bezdůvodně následovat.

Rawinn začínal být zoufalý. Netušil, co se stalo, že se chování dívky k němu tak náhle změnilo. Vždyť ještě nedávno měl pocit, že se v jeho přítomnosti cítí dobře. Ani si nebyl vědom něčeho, co by udělal špatně. Rozhodl se, že s ní musí za každou cenu promluvit a zjistit, co za tím stojí.

Příští den Allene vyšla do parku s Gabriellou a dlouho se procházely, sledovány Rawinnem, o němž však neměly ani tušení. Rawinn dlouho sledoval dívky, jak mezi sebou rozmlouvají, sedíce na lavičce. Gabriella pojednou vstala a opustila Allene, dávajíc tak nevědomky příležitost Rawinnovi. Ten, jakmile dívka zmizela z dohledu, vyrazil.

Když Allene spatřila blížícího se Rawinna, sklopila oči a on zaslechl, jako by tlumeně vykřikla.

“Bud’ zdráva”, pozdravil Rawinn, načež dívka v odpověď cosi zamručela.

“Nemohl jsem si nevšimnout, že se cosi stalo”, prohlásil. “Jakoby moje přítomnost byla nepříjemná”.

Dívka mu na to pohlédla do očí a on spatřil, že ty její jsou mírně navlhle. “Za dva dny požádá Jewell o moji ruku, která mu byla dávno slíbena”, odvětila. “Nemohu trávit dny ve vaší přítomnosti, pokud chci, aby ten den dopadl tak, jak jsem si představovala”.

“Chcete si Jewella vzít?”, zeptal se Rawinn.

“Dala jsem slovo”.

“Na tom nesejde. Já se ptal, jestli si ho chcete vzít”, naléhal Rawinn.

“Dala jsem slovo a to stačí. Když požádá o mou ruku, dostane ji”, odpověděla dívka šeptem se sklopenou hlavou a Rawinn spatřil lesknoucí se kapičky na jejích tvářích. Z ničeho nic uchopil její ruku do svých a přitiskl na její dlaň své rty. Snažila se sice vytrhnout, ale nijak zvlášť silně.

“Miluji vás, Allene”, zvolal. “Miluji vás a chci si vás vzít”.

“Ne!”, vykřikla dívka zoufale.

“Nemohu už bez vás žít, Allene, miluji vás a vy milujete mne”, cítil, jak se dívka zachvěla. “Řekněte, že je to tak, Allene”.

“Nee!”, zašeptala nepříteli přesvědčivě.

“Řekněte, že mě milujete, prosím”, promlouval Rawinn a zahrnoval její ruku polibky.

“Ano, miluji vás”, vysoukala ze sebe nakonec dívka přeskakujícím hlasem, přičemž se třásla jako v horečce. Rawinn ji k sobě prudce přitáhl a objal. Položila mu ruce na ramena, jako by ho chtěla odstrčit, ale nevydala na to žádnou sílu.

“To ale na věci nic nemění”, prohlásila po chvíli, rezolutně se od Rawinna odtáhla a běžela pryč.

Rawinn se za ní ještě chvíli díval a v očích se mu lesklo. Podobných scén absolvoval spoustu, protože věděl, co na dívky platí. Tentokrát ale poprvé cítil, že ani příliš nelhal. Ted' věděl, že Allene za ním bude stát, ať udělá cokoliv. Začal tedy přemýšlet o svém plánu. Věděl, že dokud ho nedokončí, nebudou se šťastné chvíle po boku Allene opakovat, proto ještě chvíli seděl a promýšlel postup, a nakonec vyrazil popovídat si s guvernérem.

* * *

Rawinn seděl zhruba uprostřed stolu. Rozhlížel se kolem a pozoroval ostatní šlechtice. Některé znal, s některými si už příjemně popovídal, s některými si popovídal, a o některých nevěděl vůbec nic. Všichni věděli, čím je tato hostina výjimečná, ale nikdo o tom oficiálně nemluvil. Drimur seděl v čele stolu, Allene po jeho pravici a Jewell po jeho levici. Allene byla oblečena v krásných zelených šatech bez přílišných ozdob. Na krku měla stříbrný náhrdelník s medailónkem a černé vlasy sepnuté zlatou sponou. Netvářila se však příliš šťastně, ale zdálo se, že to nikdo v okolí nevnímá. Hlavu měla skloněnou a pohled upřen do prázdného talíře. Gabriella, sedící vedle ní, naopak rozdávala úsměvy na všechny strany a sem tam něco prohodila s několika nejbližšími mladíky, kterých se tu pár sešlo.

Nakonec dal Drimur pokyn sloužícím, aby začali nosit na stůl, ale Jewell je gestem zadržel a povstal. Celý sál se ztišil, aby všichni slyšeli jeho slova.

“Můj pane”, promluvil mladík, “chtěl bych vám tady přede všemi poděkovat za všechno, co jste pro mne udělal. Když mi zemřeli oba rodiče, přijal jste mě k sobě a choval jste se ke mně jako ke vlastnímu. Díky vám jsem vyrostl v muže, kterým jsem teď”. Rawinn při jeho slovech nevyprskl, i když by to rád udělal. Pod pojmem muž si představoval něco trochu jiného, a přestože slabými pohrdal, těch, kteří něco dokázali, si vážil. “Navíc”, pokračoval Jewell, “Jsem se u vás setkal vaší dcerou Allene. Vyrůstali jsme spolu a jsme si blízcí. Teď, když jsme dorostli v muže a ženu, bych chtěl, abych mohl sdílet život po jejím boku. Žádám vás proto o ruku vaší dcery Allene”.

Když skončil, začalo to v sále bzučet jako ve včelím úle. Rawinn si všiml, že se Drimur lehce usmívá, ale nebylo mu líto, že mu úsměv za chvíli zmizí. Vstal. Sál se opět ztišil a oči všech se s překvapením upíraly na Rawinna.

“Když dovolíte”, začal, “rád bych také něco řekl. Jsem tady jen krátce a hluboce lituji, že jsem tento kraj nenavštívil dříve. Byl jsem už na hodně zajímavých místech a prožil jsem leccos”. Po těchto slovech se ozvalo mírné zašumění, zřejmě o Rawinnovi leccos slyšeli. “Tady jsem však našel něco, o čem jsem myslel, že to nikdy nenaleznu. Našel jsem to nejkrásnější, co na celém širém světě je, lásku. Poznal jsem, co je to milovat a je to skutečně povznášející pocit. Je to pocit neskutečného štěstí”. Rawinn viděl, jak se mnozí lidé u stolu dostávají myšlenkami do svého mládí, kdy nabírali podobné zkušenosti. “A proto žádám o ruku vaší dcery Allene”.

V sále náhle nastalo hrobové ticho, kdy by byl slyšet spadnout špendlík na hustý assuaenský koberec. Všichni si uvědomili rozsah těchto slov. Podle prastarého zvyku totiž, pokud se o dívku zajímá více mužů, musí mezi nimi rozhodnout souboj a jen vítěz se o ni smí ucházet. Rawinn se ani tentokrát neusmál. Cítil na sobě zděšené pohledy všech, včetně vyjeveně, s otevřenou pusou zírajícího Jewella.

“To myslíte vážně?”, zeptal se nakonec zděšeným hlasem Drimur.

“Smrtelně”, prohlásil s kamennou tváří Rawinn.

“Ale ten chlapec byl přece první”, ozval se kdosi a několik dalších souhlasně zamručelo.

“Zákon mluví jasně”, odvětil Rawinn.

“Ale ten zákon už nikdo nepoužil, kam až sahá paměť”, vykřikl Derg z Vallu.

“To ale neznamená, že by přestal platit, nebo ano?”, obrátil se Rawinn na Drimura.

“Ne”, zašeptal guvernér zdrceně, “neznamená”. Následovalo dlouhé ticho, které nakonec přerušil Drimur, téměř šeptaje: “Pokud nikdo svou žádost neodvolá, utkají se oba sokové pozítří za úsvitu”.

* * *

Následující den strávil Rawinn ve svém pokoji, kde ho občas navštívil Lodgen, aby mu přinesl jídlo nebo informace, co se děje v paláci. Rawinn raději

pokoj neopustil, poněvadž přestože věřil, že Drimur je čestný muž, který by proti němu nic nepodnikl, domníval se, že pokud by ho potkala nehoda, nevedl by nijak tvrdé vyšetřování. Od Lodgena se Rawinn dozvěděl, že Jewell a jeho kumpáni trénují šerm doprovázeni Gabriellou. Drimur ani Allene se od rána neukázali a zůstávají o samotě ve svých pokojích. Rawinn si večer ještě naolejoval meč, aby na něm nebyla ani stopa po rzi, zkontroloval, zda je dostatečně nabroušen, a šel si brzo lehnout, neboť musel ráno časně vstávat.

* * *

Ráno Rawinn vstal velmi brzo, ještě za tmy, kdy většina lidí ještě spí, i když v paláci spících asi moc nebylo, a menší rozcvíčkou si protáhl ztuhlé kosti. Ještě před úsvitem kdosi zaklepal na dveře a na Rawinnovu výzvu vstoupil Drimur.

“Už je čas”, prohlásil a Rawinn kývl na souhlas. “Nechcete svou žádost ještě odvolat?”, otázal se guvernér, i když velkou nadějí v hlase znát nebylo.

Rawinn se usmál. “Nikoli. Ale mohl by to udělat pán z Arkonu”.

“To nikdy neudělá. Má svou hrdost”.

“To já taky”, odvětil suše Rawinn, načež vyrazili chodbou ven, k zahradám.

“Jestli zvítězíte”, přerušil ticho Drimur, “budete mě muset zabít, abyste dostal mou dceru”. Rawinn kývl na důkaz, že s něčím podobným počítal.

Na dvoře už čekali všichni, kdož se rozhodli souboji přihlížet, včetně Rawinnova soka. Allene tu nebyla. Jelikož všichni znali pravidla souboje, zůstala skupina v ponurém mlčení. Rawinn si připravil zbraň a stejně učinil i Jewell. Tentokrát neměl svůj ozdobný rapír, ale klasický meč s širokým ostřím. Rawinn usoudil, že je to patrně dědictví, neboť rukověť byla úplně obyčejná a ne zdobená, jako většina mečů používaných k dekoracím účelům. Oba soupeři si stoupli proti sobě a na guvernéřův pokyn zkřížili zbraně.

Od začátku byl souboj jednoznačnou záležitostí. Rawinn bojoval s přehledem a bylo na něm vidět, že podobných soubojů už absolvoval mnoho. Naopak Jewell byl klasickým příkladem mladých mužů své generace, kteří si žili naprosto bezstarostně a šermovat se učili jen proto, aby se neřeklo. Rawinn tlačil svého soupeře, ale stále se nemohl odhodlat k rozhodujícímu úderu. Chtěl mít jistotu. Chtěl, aby jeho rána byla skutečně rozhodující. Nechtěl svého soupeře jen zranit a vyřadit. Chtěl ho zabít. S jistotou. Proto na chvíli povolil a přešel do defenzivy, načež Jewellovi náhle stouplo sebevědomí. Začal útočit a útočil odhodlaně a prudce. Příliš prudce. Rawinn souboj úmyslně protahoval. Chtěl způsobit zdání vyrovnanosti, ne jednoznačné vraždy. Poznal už, že ho soupeř nemůže ohrozit. Neznal žádné finty, které by neuměl pohodlně odvrátit, nic s čím by nepočítal. Příliš mnoho šlechticů dnes neumí šermovat.

Nakonec souboj dospěl do stádia, kdy se Rawinn rozhodl dále ho neprotahovat. Několikrát si odkryl pravou stranu a připraven očekával útok. A ten přišel. Přesně, jak Rawinn předpokládal. Opět byl příliš prudký. A přesto příliš pomalý. Rawinn uhnul až v poslední chvíli a okamžitě sekl.

Jewell uviděl nekrytou část v obraně soupeře. Napravo. 'Není tam sice srdce, ale když bude úder dost silný, může být smrtelný. Hlavně rychle, než se stačí krýt. Ještě kus... uhnul. To není možné'. To bylo poslední, co mu prolétlo hlavou.

Ostří meče sice prolétlo těsně vedle Rawinnovy hrudi, ale ne blíž, než mu sám dovolil. Útočník to nečekal, ztratil rovnováhu a převážil se dopředu. Za normálních okolností by ho Rawinn nechal naběhnout na meč, ale naběhnutí na meč nemuselo být smrtelné. Rawinn proto zvolil těžší a riskantnější manévr. Uhnul a sekl. Viděl Jewellův překvapený výraz, který v jeho obličejí zůstal, ještě když tělo dopadlo na zem s hlavou kývající se na zbytku krku. Rawinn trochu zalitoval, že si nemohl dopřát větší náprah, pak by možná hlavu oddělil od těla úplně. Mezi přihlížejícími to zděšeně zašumělo. Dobojoováno.

* * *

Než ale někdo stačil protrhnout tísňivé ticho, ozval se od paláce srdcervoucí výkřik. Všichni pohlédli k paláci, kde právě z několika oken vyšlehly plameny.

“To jsou pokoje Allene”, vykřikl Drimur. V tu chvíli by se v Rawinnovi krve nadořezal, a v Drimurovi zrovna tak. Celá skupina se rozběhla k paláci, ale Rawinn, ač byl znaven soubojem, byl jednoznačně první.

Když vrazil do Alleniných komnat, našel je značně zničené ohněm, který ještě na několika místech hořel. Uprostřed toho všeho ležela na podlaze jedna z Alleniných osobních služebných, hystericky vzlykajíc. Rawinn k ní přiskočil a pohlédl jí do plačící tváře, v níž se zračil zděšený výraz.

“Co se stalo?”, vykřikl Drimur, který se právě objevil ve dveřích. Dívka však ze sebe nevypravila ani slovo, přestože k ní hned přiskočilo několik lidí a snažili se jí k tomu přimět nejrůznějšími způsoby. Rawinn viděl, že nic z toho nikam nevede, a tak prohodil cosi k Lodgenovi, načež sluha odběhl a za chvíli se vrátil, podávaje pánovi lahev. Ten přistoupil k služebné a nalil jí část obsahu do krku. Poté se dívka trochu vzpamatovala a chvíli se kolem sebe zděšeně rozhlížela, ignorujíc zmatené dotazy. Nakonec z ní však nedávné události vypadly.

Z ničeho nic se v místnosti zjevil muž a okolo něj vyšlehly plameny. Muž se slušně uklonil a představil se jako čaroděj Krank. Poté prohlásil, že si Allene pro její krásu vybral za ženu a hodlá si ji odvést. Panna Allene vykřikla, ale muž na ni ukázal, cosi šeptaje, a ona padla na postel, jakoby usnula. Pak zmizel, načež vyšlehly mohutné plameny. Jak vypadal, si dívka nepamatuje, poněvadž byla příliš vystrašená. Uvědomila si pouze, že byl vysoký, hubený a celý v černém a měl hrozně oči, kterými se na ni díval.

Rawinn pohlédl na Drimura, který seděl v křesle, hlavu v dlaních. Ten, jako by vycítil jeho pohled, vzhlédl.

“Zabils mi syna”, pronesl šeptem, “a teď jsem přišel i o dceru. Nejdřív se musím vypořádat s tebou, který jsi zradil mou pohostinnost a přinesl smutek do mého domu”.

“Nepřijímám vaši výzvu”, odvětil Rawinn. “Ne dřív, než přivedu zpátky Allene”. Pak se uklonil a odešel. Zanedlouho už na svém koni opouštěl brány paláce, zatímco Lodgen, dle jeho příkazů, balil věci.

* * *

Lazebník Bartej byl mírně vyděšený. Takového zákazníka ještě nikdy neměl, ba co víc, nikdy podobného člověka neviděl. Jeho tělo zdobila řada jizev. Tolik jich skutečně ještě neviděl, a že toho za dobu, co se věnuje své práci, viděl dost. Ale především to tetování na obličejí, to tady nenosil nikdo, a Bartej nikdy o ničem podobném ani neslyšel. Muž měl v tváři lhostejný výraz, jakoby ani nevnímal břitvu na svém krku, ale Bartej si dal dobrý pozor, aby ho ani trochu neřízl. A ten meč, který ležel vedle kádě, právě tak daleko, aby na něj necákala voda, ale přesto po ruce. Mnoho lidí sem chodilo se zbraněmi, i šlechtici s moderními rapíry či strážní s halapartnami, ale podobnou zbraň tu neměl nikdo.

Když byl muž oholen, nechal si ještě zastříhnout vlasy, které si dělaly co chtěly, neboť se už o ně dlouho nikdo nestaral. Pak se oblékl a štědře Bartejovi zaplatil za jeho služby v cizích mincích. Bartej ho ještě chvíli pozoroval, jak kráčí směrem ke guvernéřskému paláci, a přestože ulice byla plná lidí, zálo se, že se nemusí pracně prodírat, poněvadž většina z nich raději uhýbala, jen co ho spatřila. Nakonec zmizel z dohledu a Bartej se vrátil ke své práci.

Muž vešel do paláce. Tam panoval neobvyklý shon, jako ostatně několik posledních dní. Nakonec se muž doptal na cestu do guvernéřovy pracovny a vstoupil. Guvernér právě stál u stolu a studoval mapu krajiny. Chvíli trvalo, než si přichozího všiml.

“A vy jste kdo?”, zeptal se, když se tak stalo, pozorně si nezvykle vypadajícího muže prohlížeje.

“Wyrred Anryff”, představil se tázaný. “Slyšel jsem, že vás postihlo menší neštěstí, tak jsem se přišel zeptat, zda je vypsána nějaká odměna”.

Drimur se na muže pozorně podíval. Jemu krvácelo srdce a on se tady ptá, zda je nějaká odměna způsobem, jako by se handlíře ptal, jestli má na prodej dobrého koně. Samozřejmě ihned poznal, že ten muž není místní, ale pochází nejspíš z barbarského severu. Tím menší měl k němu důvěru.

“Odměna činí sto zlatých za jakoukoli informaci o panně Allene či jejím únosci”, odvětil.

“To mě zas tak moc nezajímá”, děl na to muž. “Zajímá mě, kolik je za přivedení slečny zpět?”.

Drimur nadzdvihl obočí. “Pátrací akce organizuji já. Jestli se chcete přidat, budeme vám zavázáni”.

“Takže, když někdo najde slečnu, tak nic nedostane?”, naznačil Wyrred, že se pátrací akce zúčastnit nehodlá.

“Bude mít samozřejmě naši nehynoucí vděčnost”.

“Vaše vděčnost je jistě hezká věc, ale mě spíš zajímá nějaké hmotnější vyjádření”, pousmál se Wyrred.

“A kolik byste jako chtěl?”, zeptal se guvernér už trochu popuzeně.

“Deset tisíc zlatých”, odpověděl Wyrred s ledovým klidem.

Drimur bezmála vytřeštil oči, a jen letitá zkušenost s udržováním kamenné tváře mu v tom zabránila. “Za takovou drzost bych vás měl nechat vsadit do žaláře”.

“Kolik tady máte vojáků?”, zeptal se na to Wyrred.

“Asi dvě stě”, odvětil nechápavě guvernér.

“Tak to zkuste, jestli jich můžete polovinu postrádat”, řekl klidně Wyrred, a když viděl udivený pohled guvernérův, pokračoval: “Jsem bojovník z Laurigennu, z družiny krále Theodera, která dokáže čelit mnohonásobné přesile. Naše tetování pozná téměř každý v zemích na sever odtud. Vy ovšem považujete tyto země za barbarské a nestaráte se o ně, ale válka v horách po padesáti letech skončila a nepotrvá dlouho a na starých cestách se opět objeví kupecké vozy a bude jich víc a víc a nakonec se vaše země bude muset starat, co se děje na severu. Zatím bohové s vámi”, uklonil se a měl se k odchodu.

“Počkat”, přikázal Drimur. Napadlo ho, že muž nevypadá jako někdo, kdo by mluvil do větru, ale i kdyby, pokud se mu podaří najít jeho dceru, tak mu ty peníze klidně dá, a pokud ne, jeho to nic stát nebude. “Dobrá, když pannu Allene přivedete, dostanete ty peníze. Jinak se tady neukazujte”.

Wyrred se uklonil a vyšel ze dveří.

* * *

Večer Wyrred seděl v hospodě U vyraženého zubu a popíjel pivo, zakusuje slanečky. Hospoda byla plná, ale u jeho stolu neseseděl nikdo. Podnik byl hoden svého jména, neboť se sem tam strhla nějaká šarvátka, která posléze zase utichla. Jedenapůlruční meč na stole před Wyrredem byl však dostatečným varováním, aby se kdokoli přiblížil. Nakonec se však našel člověk, který si přisedl. Byl pomešší, ale statné postavy, vlasy, které pokrývaly tu část hlavy, kde ještě nedominovala pleš, byly velmi krátké. Oči měl malé a úzké, tvář mu zdobila jizva a ústa měl neustále roztažená do nehezkého úsměvu. Na sobě měl drátěnou košili a u pasu dlouhý jednoruční meč.

“Ahoj”, pozdravil. Wyrred se na něj nezúčastněně podíval a kývl na pozdrav. “Já sem Greg. Viděl sem tě v paláci. Znamená to, že pojedáš s náma hledat tu holku?”, pokračoval příchozí.

“Ne”, odpověděl Wyrred.

“Ale. Myslel sem, že všichni v okolí schopný zacházet s mečem jedou hledat guvernérovu cerku”. Wyrred pokrčil rameny. “Ty si určitě ze severu, co? Válka skončila, tak ses jel podívat, jak to tady vypadá”.

“Může být”, řekl Wyrred a napil se.

“Já sem přijel jenom vyfídit nějaký věci vod krále, ale když už sem tady, tak pomůžu. Normálně žiju na jihu a trávím čas bojem v provinciích. Sou tam docela pěkný holky. Většinou člověku nechtěj dát, ale pak je aspoň věci legrace. To by se ti určitě líbilo”.

“Ani ne. Neberu si od žen, co mi nechtěj dát. Jeden má pak nehtama rozedřený záda, a když mi někdo přitom metá do tváře exorcismy, tak mi to nedělá dobře”, promluvil konečně Wyrred.

“Ale zabíjíš rád, co?”, usmál se Greg.

“A kdo ne?”, ušklíbl se Wyrred.

“No jo. Když se někdo baví, tak za to musí jinej platit”.

Greg si ještě dlouho vedl rozhovor, ale Wyrred mu příliš pozornosti nevěnoval. Aspoň se dozvěděl, co guvernér plánuje v nejbližších dnech provést. Když měl pocit, že mu několik litrů piva, jež vypil, stouplo příliš do hlavy, odebral se na kutě. Ráno přece hodlal vyrazit zasloužit si nějaké peníze.

* * *

Večer Wyrred seděl u ohně a přemýšlel. Věděl, že guvernérovi zvědové nezjistili ve městě absolutně nic o čaroději, jehož chabý popis měli. Menší vojenské oddíly se pak rozjely do všech stran, aby se pokusily něco zjistit v atrinském okolí. On sám se domníval, že únosce se bude chtít ukrýt buď v horách na severu, nebo ve hvozdech na východě, popřípadě jimi bude chtít přejít dál do jiných zemí. Věděl, že hory jsou tady prakticky neprostupné, ale únosce prý byl čaroděj, a ten by mohl dokázat leccos. Lesy jsou husté a delší, ale cesta jimi pohodlnější, pomine-li místní báchorky, že tam straší. Na západ nebo na jih patrně nejel, poněvadž tam byl hustě osídlený kraj, kterým by těžko pronikl nepozorovaně. Naopak tady mnoho obyvatel nežije, a kdo by chtěl neviděn proklouznout z Atrinu do hvozdů, neměl by s tím mít vážnější potíže, aniž by přitom byl čarodějem. Při hledání se musel rovněž spoléhat na štěstí, ale to při jeho způsobu obživy musel vždycky.

Byla hluboká noc a on stále seděl u dýmajícího ohniště, když uslyšel zafřkat své koně, neklamně znamení, že se v okolí někdo pohybuje. Protože jeho oheň vydával dost světla na to, aby byl zdálky vidět, přihodil ještě pár větví, aby lépe viděl sám. Za chvíli vběhl do světla čmuchající pes a vzápětí za ním pěší muž. Byl středně vysoký, hnědých vlasů zastřížených nad ušima a stejně zbarvených očí. Na sobě kroužkovou košili, u pasu široký meč, přes záda luk, toulec se šípy a vak.

“Zdravím laurigennského bojovníka”, pozdravil příchozí, když přišel blíž a pohlédl Wyrredovi do tváře, a usmál se.

Wyrred byl poněkud překvapen, neboť v těchto krajích nečekal nikoho, kdo by jeho tetování poznal, ale rovněž se usmál a lehce se uklonil na pozdrav.

“Jsem Rallwig z Walkenu. Mohu přisednout?”

Wyrred se rovněž představil a lehce mu pokynul vedle sebe. Muž se usadil.

“Co tě přivádí do těchto končin?”, otázal se příchozí.

“Zvědavost. Kvůli válce byly padesát let prakticky přerušeny všechny styky, tak jsem se jel podívat, jak to tady vypadá. Nedá se to srovnat s žádnou zemí, v nichž jsem kdy byl. Lidi si tu žijou strašně bezstarostně, jako by se jich ostatní svět netýkal. Od té doby, co otec dnešního krále sjednotil zemi a tvrdě se vypořádal se všemi protivníky, to znamená, že je dal popraviti, prakticky se tu neválčí, vyjma zabírání nových území na jihu. Válka v horách pouze odřízla spojení se severem, ale sem zavlčena nebyla. Myslím, že kvůli tomu považují všechny cizí národy za barbary. Ten život má něco do sebe, zvlášť pro normální obyvatelstvo, který je zbavený strachu ze změn, ale žít bych tu nechtěl. Je to takový... nezajímavý”.

“Z toho bych soudil, že tu nemáš moc naději sehnat práci”, promluvil Rallwig.

“Máš pravdu”, odpověděl Wyrred, “ale momentálně jednu mám. Nějaký čaroděj unesl dcerku místního guvernéra, tak jsem se vypravil jí hledat. Guvernér původně ani nevypsal odměnu za její přivedení, pokládal to za věc rytířské cti, či co, ale slíbil mi, že když jí přivedu, tak peníze dostanu”.

“A co potom?”.

“Potom? Pojedu zase zpátky na sever. Mám chuť zapojit se zase do nějaký války. A co sem přivádí tebe?”, optal se Wyrred.

“Utíkám”, odpověděl Rallwig a viditelně posmutněl.

“Je snad něco za tvoji hlavu?”, usmál se Wyrred.

“Ale ne. Utíkám před láskou”. Wyrred se na něj tázavě podíval a Rallwig, vida to, pokračoval: “Miluji, aniž bych byl milován, a tak prchám, abych nebyl blízko té, jejíž přítomnost mi činí největší potěšení”.

“Myslím, že to dost dobře nechápu”.

“Ani já”, pousmál se Rallwig. “Nevím, proč pořád musím myslet na ni. Strávil jsem s ní dlouhý čas, a přece ne dost dlouho. Příliš jsem se věnoval svým věcem a pozdě jsem poznal, že žádná z nich pro mě neměla žádný význam. Často jsem dával přednost vlastnímu pohodlí před ní a teď nemám ani pohodlí, ani ji. Měl jsem zrovna nějakou práci u krále, která mě dost unavovala, ale dnes bych raději několik dní nespal, abych mohl být po jejím boku”.

“A ona tě milovala?”, zeptal se Wyrred, který byl podobných starostí prozatím ušetřen.

“Ano. Snad. Jenže jednou řekla, že nechce strávit zbytek života se mnou. Nic horšího mě nikdy v životě nepotkalo a snad ani potkat nemůže. Teprv tehdy jsem pochopil, že všechno, co jsem udělal, byla jedna chyba na druhou. Měl jsem zapomenout, jenže to nešlo, a já si uvědomil, že rozum a cit jsou odlišné věci. Rozum mi říkal, že už nikdy nebudeme spolu a že musím jít dál, ale cit tvrdil, že ona je jediná, s níž chci opravdu žít”.

“Myslím, že cit by neměl zamlžít rozum”, zamyslel se Wyrred.

“Taky jsem si to myslel”, děl na to Rallwig.

“Asi ti nezbyvá nic jiného, než zapomenout”.

“To vím, ale nemůžu. Nemůžu zapomenout na někoho, jehož obraz mám stále před sebou, a na další cestu mě žene jen to, že se k ní jednou vrátím, a ona mezitím pozná, že já jsem ten nejlepší pro ní”.

“Myslíš si, že to pozná?”, optal se Wyrred pochybovačně.

“Kdybych tomu nevěřil, tak bych mohl rovnou jet do Kriegwartennu bojovat se skřety”.

“Sebevražda není moc dobrý řešení”.

“Někdo tam musí umírat, aby se invaze nerozšířila”.

“Ale i Kriegwartenn lze přežít”.

“To máš pravdu. Znal jsem asi padesát lidí, kteří tam šli bojovat. Podle posledních zpráv žijou tři, z toho dva můžou chodit a jeden ještě udrží meč”.

Oba muži hodnou chvíli mlčeli. Nakonec ticho protřhl Wyrred: “Stejně to nechápu. Svět je plný žen a všechny ti můžou dát chvíle společného štěstí,

zrovna jako ty jim, tak proč někteří lidé chtějí jenom jednu. Vždyť to už musí bejt nuda”.

“Taky nevim proč, ale nechci nic jinýho. Dlouho jsem přemýšlel, jak by bylo hezký mít několik žen a promilovat s nima celý dny. Jenže ještě hezčí by bylo jí jednou za rok pohladit po vlasech a políbit na tvář”. Podle Rallwigova výrazu Wyrred usoudil, že to, o čem mluví, vidí před sebou.

“To by ti snad mohla splnit, kdybys jí o to požádal”.

Rallwig se ušklíbl. “Ne, tak to nechci. Chci její lásku a ne lítost. Se svou bolestí se dokážu vyrovnat sám. Když mě dovolí hladit jí, musí to udělat, protože chce, ne proto, že je to jediná věc, co chci já”.

“A co hodláš dělat teď?”, zeptal se Wyrred, poněvadž ani v nejmenším netušil, co by v takovém případě udělal on.

“Nic. Budu cestovat a jednoho dne možná najdu odvahu vrátit se a setkat se opět s ní”.

“Na to nepotřebuješ moc odvahy, zajet za ní a zeptat se jí, když stejně víš, co ti odpoví”.

Rallwig se smutně pousmál. “Vím. Jenže nechci slyšet tu odpověď. Už jednou jsem se rozhodl zeptat se na realitu a neutápět se ve vlastních nadějích, a tehdy jsem poznal, že je lepší se utápět”.

Wyrred o tom chvíli přemýšlel. “Já radši vždycky vim, na čem jsem”, prohlásil nakonec. “Měl jsem spoustu žen a s žádnou jsem se nikdy nerozešel. Je pravda, že s mnohýma jsem se ani nerozloučil. Když mě holka nechtěla, šel jsem hledat jinou, nebo jsem se aspoň opil, popřípadě někoho zabil, ale že bych si z toho něco dělal...”, Wyrred mávl rukou.

“Krásný život”, děl Rallwig, zíraje do ohně. “Taky jsem tak chtěl žít a posléze si najít ženu podobného ražení a mít s ní pár dětí, jenže ona je úplně jiná, a právě to na ní miluji”.

Pak bylo dlouho ticho. Rallwig upadl do svých myšlenek, které ho posledních několik měsíců neopouštěly. Wyrred zase přemýšlel o svém životě. Žil tak, aby si co nejvíc užil. Nikdy se moc nestaral o své okolí. Když měl zodpovědnost, tak se choval zodpovědně, ale nikdy víc, než musel. Měl mnoho žen, ale nestaral se o to, co budou dělat, až on bude pryč. Napadlo ho, že ač si vždycky myslel, že láska by mu mohla přinést víc štěstí, mohlo by tomu být i naopak. Někdy myslel na to, že by bylo hezké se vracet k někomu, kdo by na něj čekal, ale nepociťoval zármutek nad tím, že tomu tak není. Vcelku se cítil dost šťastný, a rozhodně byl šťastnější než jeho společník, který lásku poznal. Možná je bojovat lepší než milovat. Krev sice člověka uspokojí jinak než žena, ale příjemné je to taky. Aspoň dokud je ta krev cizí.

“Co hodláš podniknout ráno?”, zeptal se pojednou Rallwig.

“Pojedu se podívat na východ do hvozdů. Ten čaroděj musel někam zmizet a připadá mi pravděpodobnější, že šel tam, než do hor. Na východ odsud už nikdo nežije, tak je možné, že se tam ukryl. Ty jsi náhodou neviděl cestou sem nic podezřelého?”.

“Řikáš, že na východě už nikdo nežije?”, zamyslel se Rallwig. “V tom případě bych možná o něčem věděl”.

Wyrred se na něj tázavě podíval a Rallwig pokračoval: “Včera ráno jsem narazil na louce na stopy vozu vedoucí na východ. Podle hloubky stop mi přišel dost lehký a táhli ho čtyři koně. Vůbec jsem nechápal, jak se tam moh dostat, protože cesta byla dobrá tak na to, aby tam zapad nebo si zlomil kola. Ty jsi ale mluvil o čaroději, tak je docela možné, že to byl on. Myslím, že tím by se to vysvětlilo”.

Wyrredovi se rozzářily oči: “Kde to je?”.

Rallwig mu tedy popsal cestu.

“Hned ráno to půjdu prozkoumat”, prohlásil Wyrred.

“Potom ti popřeji mnoho štěstí”, vstal Rallwig. “Já vyrazím na další cestu. Už jsem si odpočinul dost”.

“Bud’ s bohy. A díky. Doufám, že se ještě setkáme”, rozloučil se Wyrred.

“I já”, pokynul mu Rallwig a odkráčel do tmy, následován svým psem.

* * *

Ráno se Wyrred vypravil na místo, které mu jeho noční společník popsal. Našel ho celkem snadno, a ač nebyl nijak zlášť dobrý stopař, podařilo se mu objevit i dobře zřetelné stopy povozu. Ty se daly snadno sledovat, a tak se po nich vydal. Ještě ten den dojel na okraj hvozdů a vjel do stínu staletých stromů. Ani ho nepřekvapilo, že lesem vede cesta, právě tak široká, aby po ní mohl projet vůz, jehož stopa tu vedla. Tu Wyrred sledoval až do večera, kdy se utábořil.

V noci les ožil mnohými zvuky, ale Wyrred si z nich příliš nedělal. Nevyznal se sice příliš v lesním životě a tvorech, měl raději města, ale přesto se za svůj život naučil rozpoznat přirozené přírodní zvuky od nepřirozeného vytí či chrčení nestvůr, a proto klidně usnul.

Nespal dlouho, za východu slunce už vyrážel na další cestu. K večeru Wyrred spatřil záři ohně. Přivázal tedy koně ke stromu a potichu se přiblížil blíž. Spatřil dva muže, kterak mlčky sedí kolem malého plamene. Nevypadali jako lupiči, tím méně jako čaroděj s unesenou dívkou, ale jeden si nemůže být nikdy jistý. Wyrred se rozhodl ukázat se jim a připraven vyčkat jejich reakce.

Když vešel do světla, sáhl vyšší z mužů po meči, ale vida, že se Wyrred nechystá zaútočit, nevytasil ho. Ruku na jílcí však nechal. Druhý muž se jen příkrčil a rozhlížel se po něčem ke své obraně.

“Kdo jsi?”, zeptal se Rawinn.

Wyrred se představil.

“A co tu hledáš?”.

“Mám tu práci”.

“Jakou?”.

“Kdo jste vy, že vás to zajímá?”.

“Jsem Rawinn z Irkienu a hledám tu svou snoubenku”.

“Tak to máme stejnou cestu”, usmál se Wyrred.

“Ty jsi od guvernéra?”, zeptal se Rawinn nedůvěřivě.

“Dá se to tak říct. Slíbil mi odměnu, když ji přivedu”.

“Drimur vypsál odměnu na přivedení Allene?”
 “Ne. Řekl jsem si o ní”, pokrčil Wyrred rameny.
 “Takže ty to děláš pro peníze?”, odfrkl si Rawinn.
 “Jistě, pro co jiného?”, ušklíbl se Wyrred.
 “Zřejmě jsi neslyšel o rytířské cti”.
 “Slyšel, ale není to nic pro mě”.
 “Nechcete se radši místo zbytečnejch dohadů spojit?”, nadhodil Lodgen.
 Rawinn se na něj otočil. “Jak můžu vědět, že mu můžu věřit. Změní stranu, jen co mu někdo nabídne víc”.
 “Tak to zas né”, prohlásil Wyrred trochu dotčeně. “Taky mám svou čest. Když mi někdo nabídne práci, tak jí udělám a až po jejím konci беру další. Uplácet se nenechám”.
 “Jen aby”, zavrčel Rawinn.
 “Nemusíš mi věřit, ani jít se mnou, ale já jdu ráno touhle cestou”, Wyrred ukázal hlouběji do lesa směrem, jímž se ubírala cesta, z jejíhož opačného konce dorazil sem.
 “To se tedy mylíš. Tou cestou jdu ráno já”, opáčil Rawinn.
 “Chceš mi v tom zabránit?”, usmál se nehezky Wyrred.
 “Pokud to bude nutné”, Rawinn pokrčil rameny.
 “Tato cesta je tady buď náhodou nebo je na jejím konci to, co hledáme”, prohlásil Wyrred. “A jestli ano, já se svých peněz nevzdám”.
 “Svou snoubenku si osvobodím sám. Nepotřebuji k tomu nájemné žoldáky”, na to Rawinn.
 “Ale pánové”, vložil se do hovoru Lodgen. “Ten člověk je přece čaroděj. Co když na něj nestačíte každý sám? Ale když ho porazíte společně, dostanete vy svou nevěstu a vy svou odměnu”.
 Rawinn a Wyrred se na sebe podívali. Oba věděli, že Lodgen má pravdu, ale neměli chuť strávit zbytek putování bok po boku.
 “Dobře”, prohlásil nakonec Rawinn. “Podíváme se, co leží na konci této cesty. Pak se rozejdeme”.
 Wyrred přikývl. Každá pomoc se může hodit, zvláště, když pomáhá z jiných pohnutek, než je tučná odměna, a on se nebude muset dělit. Došel tedy pro své koně, a pak ulehl vedle ohniště.

* * *

Ráno bylo nevlídné a občas pršelo. Tři muži jeli tiše, ani spolu nepromluvili. Každý se zabýval svými myšlenkami, jež nepatřily k nejveselejším. Les byl stále hustší, ale cesta, kterou sledovali, byla stále dobře viditelná. Občas se ozvalo vytí vlků nebo řev nějakých jiných šelem, jež nikdo z nich neznal, ale vše se zdálo dostatečně daleko.

Z ničeho nic se stromy obklopující skupinku rozestoupily, a ta se octla na mýtině. Už to by bývalo stačilo, aby se všichni zaraženě zastavili, ale to, co uviděli před sebou... Asi sto sáhů od nich stál palác. Nádherná stavba, celá bílá, jakoby z mramoru se spoustou oken, a z ní vybíhaly k nebesům tři vysoké, špičaté, bílé věže, jako labutí krky. Ani na bližší pohled nebyly vidět žádné dveře.

“Jak tohle mohl někdo postavit?”, kroutil hlavou Rawinn.

“Je to přece čaroděj”, připoměl Lodgen.

“Pak musí být hodně mocný”.

“Je to všechno jenom iluze”, prohlásil Wyrred a přitom přemýšlel, jak dlouho čaroději asi trvalo palác vytvořit. Měl určité zkušenosti, aby věděl, že i málo zkušený iluzionista by něco takového dokázal, pokud by dílo každý den zvětšoval a zvětšoval. Jestli však tento palác postavil jedním mrknutím oka, pak toto není nejbezpečnější místo na zeměplacce.

“Iluze?”, podivil se Rawinn.

“Tak jest”, potvrdil Wyrred. “Vypadá to ovšem na kvalitní práci. Dobře využil té skály jako podkladu”.

Všichni se pozorněji zadívali na asi třicet sáhů vysokou skálu, na níž stálo úpatí palácových zdí.

“Musíme to prozkoumat blíž, abysme zjistili, jak se tam dostat”, řekl Wyrred. “Počkal bych s tím ale, až se setmí”.

* * *

Večer, pod rouškou tmy, se Rawinn a Wyrred vypravili blíž k paláci. Lodgen raději zůstal, aby hlídal koně. Dva odvážlivci se potichu přiblížili až ke skále a začali ji obcházet. Na opačné straně, než z které přišli, objevili vchod. Díra do skály byla pravděpodobně přírodní, ale byla zahrazena padací mříží.

“Pokusíme se to vytáhnout”, zašeptal Wyrred a Rawinn přikývl.

Oba muži uchopili chladnou mříž a ze všech sil se ji snažili zdvihnout. Nakonec se jim podařilo ji trochu nadzdvihnout a udržet ve vzduchu tak dlouho, aby se pod ní mohli protáhnout. Pak dopadli na tvrdou zem a dlouho odpočívali.

Když se Wyrred trochu vzpamatoval, rozhlédl se kolem. Jeho oči už si zvykly na okolní temnotu a on rozeznal obrys kočáru. Nedaleko zaslechl odfrknutí koně.

Šťouchl loktem do Rawinna: “Je čas jít”.

“Mhm”, zamumlal Rawinn, jenž stále těžce dýchal, ale zvedl se a společně se jali prozkoumávat místnost. Na stěnách bylo připevněno několik pochodní a Wyrred jednu z nich rozsvítil. Místnost byla pouze trochu upravená přírodní jeskyně. Kočár, který tu byl ukryt, byl prostý, nenápadný. Majitel nechtěl zřejmě budit pozornost. Uvnitř byl však zařízen luxusně, sedadla byla měkká potažená nejjemnější látkou. Z místnosti vedly dva východy. Jeden byl přirozený a vedl do další jeskyně, kde byli ustájeni koně. Druhý zakrývaly masivní dveře.

“Budeme je muset vyrazit”, prohlásil Wyrred poté, co zjistil, že jsou zamčené.

“Tím ale naděláme dost hluku”, oponoval Rawinn. “Nevíme, jak daleko je někdo, kdo nás může slyšet. Podíváme se raději po nějakém páčidlu”.

Po chvíli hledání se jim podařilo najít cejchovadlo koní a dvojce vidle. Tyto nástroje byly spolu s Rawinnovou dýkou o dveře zlomeny, popřípadě ohnuty, ale i dveře byly značně povoleny a Wyrredovi se je nakonec podařilo bez velkého hluku vyvrátit. Před oběma hrdiny se teď otvírala temná chodba. První do ní vstoupil Wyrred s pochodní v jedné a s připraveným mečem v druhé ruce. Rawinn

s taseným mečem krácel těsně za ním. Chodba byla vysekaná ve skále, nepříliš upravená a plná pavučin.

Wyrred našlapoval opatrně, potichu, když tu ucítil, jak mu pod nohou povolila dlaždice, přičemž zaslechl cvaknutí. Vzápětí uslyšel zvuk železa třícího se o skálu - otvírají se mříže. Pak bylo slyšet zvuk běžících nohou, načež do světla pochodně vběhlo několik odporných, rozkládajících se těl.

“Co to je?”, vykřikl zděšeně Rawinn. Absolvoval již sice mnoho soubojů, ale vesměs s lidmi, popřípadě s lovnou zvěří.

“Nemrtví”, konstatoval Wyrred a vyrazil vpřed. Zasazoval netvorům tvrdé rány mečem nebo je zaháněl hořící pochodní. Naštěstí se boj odehrával v úzké chodbě, a tak nestvůry nemohly uplatnit svou početní převahu, protože proti Wyrredovi stál vždy jen jeden. Ten měl příliš velké zkušenosti, aby z takového souboje nevyšel vítězně, a tak po chvíli došla mrtvá těla konečně pokoje.

“Uf”, vydechl Wyrred.

“To byli oživení mrtví?”, zeptal se, nevěřicně zíraje na ležící těla, Rawinn.

“Jo”, odpověděl Wyrred. “Dalo se čekat, že ten kouzelník asi nebude nějaký velkej dobrák, a tohle jsou nejvěrnější a nejspolehlivější služebníci”.

“Takovýchle služebníky...”, Rawinn nedopověděl a vydal se za Wyrredem na další cestu. Po stranách hlavní cesty bylo několik zamřížovaných kobek, ovšem mříže byly momentálně otevřené.

Po chvíli došli oba muži do větší místnosti, jejíž velikost nebylo možné odhadnout. Nebyl však vidět žádný pohyb, a tak vstoupili dovnitř. Když se ocitli asi uprostřed místnosti, zaslechl podezřelý šramot, který přešel v přibližující se dupot.

“Do prdele”, vykřikl Wyrred a zaujal obranné postavení, Rawinn zrovna tak. Objevil se asi tucet nemrtvých stvůr, který se bez váhání vrhl na dva odvážlivce. Wyrred však hned srazil dvě stvůry a výpad jim oplatil. Rawinn se ocitl v podstatně horší situaci, poněvadž nevěděl přesně, jak s netvory bojovat. Nakonec byl nucen zavolat o pomoc ve chvíli, kdy mu odporný pařát vyrval z paže kus masa. Wyrred zatím poznal, že jejich nepřátelé jsou sice nelítostní a odhodlaní, nicméně nepříliš nebezpeční a poměrně slabí. Rawinn byl sice jiného názoru, ale když Wyrred eliminoval nepřátelskou přesilu, podařilo se i jemu zlikvidovat několik stvůr.

Boj nakonec skončil jasným vítězstvím, i když oba hrdinové byli notně pošramoceni, a nějakou chvíli trvalo, než si ošetřili své rány. Nakonec však byli schopni pokračovat v cestě. Když obešli místnost dokola, zjistili, že z ní vede několik cest, a tak nakonec namátkou jednu vybrali. Šli poměrně dlouhou cestou plnou odboček, až nakonec došli zpět do velké místnosti.

“Nikdy bych neřek, že je ta skála tak velká”, prohlásil Rawinn.

“Je dost možný, že to bylo vytvořený iluzorně”, děl na to Wyrred. “Už jsem se s podobnejma podivnostma setkal”.

“Co teda budem dělat?”.

“Musíme všechno prozkoumat, vchod někde být musí”.

Jelikož jiná šance tu nebyla, nebo aspoň nikoho nenapadla, dali se oba hrdinové do podrobného prozkoumávání chodeb, a jejich snaha byla nakonec

korunována úspěchem. Kolik hodin uplynulo od jejich vstupu do jeskyně, nevěděli, nicméně byli uspokojeni objevením masivních, umělecky kovaných dveří, a plní nové síly nabyté pocitem blízkého ukončení výpravy, pustili se do jejich otvírání, respektive vylamování.

* * *

Dveře po nějaké době námahy obou mužů s křusnutím povolily, a oni se octli v chodbě obložené bílým mramorem s podlahou pokrytou měkkým kobercem, hodícím se spíš do ložnice. Na stěnách byly zavěšeny jasné světlo vydávající pochodně a několik ozdobných koberečků. Dva hrdinové se vydali dovnitř. Díky koberci nebyly slyšet kroky jejich vojenských bot a jen sem tam se ozvalo zachřestění Wyrredovy silnými pařáty mírně pokroucené zbroje.

Po chvíli došli do míst, kde nebylo třeba svítit pochodněmi, neboť světlo sem proudilo velkými okny vyplněnými barevným sklem sestaveným do pestrých mozajek. Na stěnách tu visely krásné obrazy a vzduch byl naplněn vůní květin, vystavených tu v četných vázách. Muži minuli několik dveří, ale nikde nezaslechli nic podzřelého. Nakonec stanuli před velkými dvoukřídlými dveřmi.

Když je otevřeli, stanuli na prahu velké jídelní místnosti. Uprostřed stál ohromný stůl, k němuž by se vešlo dobrých čtyřicet lidí. Stěny zdobilo množství obrazů a strop tvořila mozaika s mytologickými motivy. Dále stálo v místnosti množství ozdobných brnění a soch. A kromě toho všeho seděl na vzdálenějším konci jakýsi člověk a překvapeně na dva, od zaschlé krve a pavučin špinavé muže, zíral od snídaně. Muž byl oblečen v temně fialové roucho a černé stříbrem prošíváné kalhoty. Jeho krátké havraní vlasy byly pečlivě učesány a zdobila je zlatá korunka. Jeho ruce zdobilo několik prstenů a na krku se mu houpal zlatý náhrdelník.

“To je on”, zvolal Rawinn a vrhl se kupředu.

Muž za stolem zvedl ruku a chtěl cosi dodat, ale zaskočila mu kůstka z bažantího stehýnka, které právě pojídal, a zakuckal se. Zpod stolu však vyrazila černá kočka a v jejích očích se zlověstně zablesklo. Rawinn byl neznámou silou vržen na zeď, přičemž srazil jedno brnění a roztrhl veliký obraz, představující lesní mýtinu s potůčkem a jelenem.

Wyrred rovněž vyrazil, ale když viděl jak vzpomínatovaný čaroděj mumlá zaříkadlo, vrhl se za stolek s květinami. Nestihl to dost rychle, ale krvavě rudý blesk se odrazil od amuletu, který nosil na krku, a sežehl obraz zlatého draka letícího nad krajinou. Wyrred získal amulet kdysi na Skalnatém pahorku, kam se ještě ve službách krále Theodera vydal se svými kolegy zničit lupičskou bandu. Královský kouzelník tehdy skoro všechny lupiče zabil mocným kouzlem, přežil jen jeden, jemuž Wyrred usekl hlavu ručně. Nebožtík měl u sebe amulet, který bojovník ihned zabavil, a časem objevil jeho schopnost odvracet působení magie. Nefungoval sice stoprocentně, ale dokázal Wyrreda v mnoha případech ochránit.

Druhý blesk zničil několik květin nad Wyrredovou hlavou a naplnil jeho vlasy hlinou a vodou. Navíc mu nohu přiskřípla spadlá socha smějícího se satyra. Wyrred zpoza stolku spatřil blížící se tlakovou vlnu přicházející od kouzelníka, odkopl sochu a snažil se uniknout. Nestačil se však krýt před dalším bleskem, jenž

přilétl od kočky a šeredně ho spálil na stehně. Wyrred se hbitě odrazil druhou nohou a ťal po kočce mečem. Ta nečekala tak rychlou reakci a vzápětí dvě části jejího těla protínal jen úzký pruh krve.

Jenže Wyrred upadl a nestačil se krýt před dalším čarodějovým útokem. Cítil, jak se medailon na jeho hrudi rozpaluje, snaže se čelit magické moci kouzelníkově. Po chvíli přestal sálat a Wyrred zaslechl žuchnutí na druhé straně sálu. Opatrně se zvedl, s uspokojením zaznamenal, že Rawinn, ležící pod kusy brnění, pravidelně oddechuje, a opíraje se o židli, přemístil se ke kouzelníkovi. Ten ležel bez hnutí na zemi pevně spoután vlastním kouzlem. Wyrred se mu zadíval do očí, které žhnuly nenávistí a strachem.

“Tak mě zab”, vypravil ze sebe s námahou čaroděj, ale bylo znát, že touží po opaku.

“Proč?”, pronesl Wyrred po dramatické pauze. “Peníze dostanu za unesenou, ne za úsoce”.

“Že by šlechtnost?”, zabručel čaroděj s nadějí v hlase.

“Opatrnost. Pokud máš ten palác zajištěný ochranným kouzlem, rozplyne se ve chvíli, kdy zemřeš, a to by se mi zatím nehodilo. Ted’ tě svážu. Časem se z toho dostaneš, ale ne dřív, než tady budu hotov. A pak si můžeš žít jak chceš, pokud se nevrátíš do Atrinu. A ty se tam přece nevrátíš?”.

Čaroděj mírně pokýval hlavou, jak mu to kouzlo dovolovalo, a odvrátil zrak.

“Ty sis vážně myslel, že guvernér nechá únos své dcery bez povšimnutí?”, prohodil pobaveně Wyrred. “Asi nejsi moc realista. No nic, konec řečí. Je čas naše setkání ukončit”.

* * *

Wyrred seděl, popíjel pivo a cpal se vším, co mu přišlo pod ruku. Příliš nekonverzoval, nebylo ostatně s kým. Na chvíli se objevil Greg, ale brzo se ožral a byl odtážen. Se stoupající hladinou alkoholu v krvi přítomných se atmosféra stala přátelštější, než byla ráno. Mnozí Atrinští se nepřiliš úspěšně snažili zakrýt nedostatek sympatií k Rawinnovi, ale nedovolili si cokoli otevřeně říct, vzhledem k tomu, že Drimur mu odpustil a akceptoval jeho požadavky. Svatební obřad nicméně neproběhl v bouři veselí, ale byli i tací, kteří Rawinnovo jednání chápali a především díky nim se následující hostina vydařila a stala se skutečně svatební.

Wyrred byl vzhledem ke svým zásluhám na záchraně Allene zván rovněž. Počáteční antipatie mezi ním a Rawinnem se stala minulostí a rovněž Drimur projevil svou vděčnost a propůjčil mu pokoj v paláci, mimo jiné.

Ted’ seděl a pozoroval dění v sále. Na parketu se nejistým krokem potácelo několik tanečníků, část přítomných obléhala stoly s jídlem, zatímco jiní s povolenými kalhotami diskutovali u korbelů, a Rawinn s Allene netrpělivě očekávali, až se nálada dostane do stadia, kdy se budou moci nenápadně vytrahit. Sledování koloběhu vření v sále připadalo Wyrredovi poměrně zábavné, ale on sám se do něj zapojoval jen sporadicky, když k sobě lákal lokaje s čerstvým jídlem, dalším pitím nebo obtěžoval obsluhující služby.

Časem se Rawinn s Allene skutečně vytratil, což bylo signálem pro ty, kteří dosud nepadli pod stůl pouze ze slušnosti k novomanželům. Intenzita pití se zvýšila způsobem, že služebnictvo nestačilo totálně indisponované osoby odnášet. Netrvalo dlouho a celková nálada v sále značně poklesla a duchem přítomno bylo pouze několik lidí. Drimur s kýmsi diskutoval o politice a princ Corard několika zájemcům simuloval na zemi pomocí zbytků jídla jakousi bitvu. Wyrred si všiml, že hlavní sílu Corardova vojska tvoří mísa zelného salátu a účelem bitvy je zničit statnou tykev. Rozlitá polévka pak představuje blata. Do toho všeho hrál tklivou melodii poslední střízlivý muzikant na velký buben.

Wyrreda výsledek bitvy ani ničeho jiného nezajímalo, a tak se zvedl, sebral ze stojanu svíčku a zamířil pryč ze sálu.

“Dobrou noc”, pozdravila ho služebná, kterou míjel u východu. Už ji dneska párkrát viděl. Chystala se jít si po své práci, ale Wyrred ji chytil za ruku, zadíval se jí do očí a pak vykročil ke svému pokoji.

“Ale pane”, špitla nesměle, “už je pozdě... Je čas spát”, snažila se mu, nepříliš přesvědčivě, naznačit nesprávnost jeho počínání, ale nekladla žádný odpor a poslušně ho následovala. Vstoupili do pokoje a Wyrred zabouchl dveře.

“Ale tohle...”, chtěla dívka ještě něco říct, avšak Wyrred ji pohledem umlčel, přistoupil k ní a lehce ji chytil kolem ramen. Pak ji políbil. Měla příjemné, teplé rty. Jejich jazyky se setkaly, a pak se vzájemně hledaly v jejich ústech. Cítil, jak se jí dme hrud', a pak nahmatal uzlík, na němž držela její blůzka. Zatáhl za něj... A sfoukl svíčku.

XII. Zastávka

Sepsal Angel Petrochan

Malyk byl rád. Byl rád, že vypadl z Blešárny. Byl rád, že od sebe odsekl jednotvárnou dřinu předměstské manufaktury, monotónní hučení transmisí a ubíjející nudu pohyblivého pásu. Připadal si jak magický hodinový stroj, který kdysi viděl na jarmarku. Jeho části se přesně a pravidelně pohybovaly, stále stejně, po celé týdny a měsíce s odpornou pravidelností. Blešárna byla pro něj synonymem tisíce nenaplněných nápadů, které ho při jeho duchamorné práci napadaly. Blešárna se vlastně jmenovala Papperckova velkodílna, ale od chvíle, kdy Malyk přišel na vlastní přiléhavé jméno, jí už jinak neřekl. Malyk byl rád, že se dal dohromady se dvěma chlapíky, co projížděli městem, přestože jejich vzhled vzbuzoval odpor. Nebo možná právě proto. Elfové se už vyskytovali jen velmi vzácně, a i když byl Quémarc jen míšenec, jeho společník stavěl hrdě na odív svůj původ. Benavien byl čistokrevný nečlověk. Malyk byl rád. Byl rád za koně, kterého mu půjčili, aby mohl jet s nimi. Byl rád, že se mu splní to, o čem tolikrát snil u pásu. Seděl na koni a jel po prašné silnici poledním sluncem. Přál by si, aby ho viděl mistr z Blešárny. Ten bastard! Řekl by Benavienovi, aby ho přetáhl těžkým zákopnickým bodákem, který nosil, přestože elfové ani jiní nelidé nesměli nosit zbraně. Malyk byl rád, protože mu vítřil husté kudrnaté vlasy. Nechá si je narůst hodně dlouhé. Tak dlouhé, aby je mohl vzadu stáhnout a nosit jako Quémarc. Byl rád, že mu začíná nový, o mnoho lepší život.

“Co na mě zíráš, mladej?” Malyk spěšně odvrátil zrak.

“Promiňte”.

“Jaký promiňte, co? Béne, slyšíš? Mladej, cestujeme společně, tykáme si, jasný?”.

“Ano, promiň”, hlesl Malyk.

“A přestaň na mě civět, nejsem bordelová tanečnice”, řekl Quémarc a odplivl si.

Půlelfova téměř chlapecká tvář byla porostlá řídkým strništěm. Nevypadalo to nijak hezky, ostatně jako většinou u míšenců. Malyk jednou, ještě jako dítě, navštívil s matkou trh s otroky a viděl tam tvora, půl trpaslíka, půl elfa. Jeho matka pak musela celé odpoledne tišit jeho pláč. Už ho na trh s lidmi nikdy nevzala, až do doby, kdy byli otroci oficiálně zrušeni a trh byl zbořen.

Cesta jim ubíhala a krajina kolem nich se pomalu měnila. Malyk poslouchal řeči svých společníků. Mluvili i mezi sebou obecnou řečí, Benavien s charakteristickým přízvukem.

“Jak je ještě daleko do místa, kam chceme?”, zeptal se Malyk Benaviena. “Dojedem tam už dnes, nebo budem tábořit v lese?”.

“S Odinovou pomocí”, elf provedl zbožná gesta, “budeme v Ispolinu pozítří navečer. Dnes však není třeba spěchat. Koně jsou již unaveni a ty, Malyku, jistě také. Podle odpadků u cesty můžeš uhodnout, že nedaleko před námi je ves či městys. Tam uděláme zastávku a přenocujeme”.

“A poveseleme se”, zašklebil se Quémarc.

Půlelfova myšlenka se Malykovi zamlouvala. Veselení se patřilo k jeho představám o dobrodružství.

“Zajdem do hospody?”, optal se opatrně.

“Kde jinde bys chtěl bydlet, ty troubo?”, houkl na něj Quémare. “A jestli tam budou mít hampejz, zajdem i tam”.

“To těžko”, zchladil Malykovy naděje Benavien. Měli jen velmi málo peněz.

Zanedlouho skutečně přijeli do větší vesnice. Postarali se o koně a vešli dovnitř. Tam si sedli do rohu, vyhrazeného pro nelidi. Benavien objednal víno. Malyk s elfem si jej rozlili do sklenic, Quémare pil přímo z láhve.

Zatímco Quémare se zabíral čerstvým výtiskem Publich Monblatt, největších zemských novin, Malyk s Benavienem rozprávěli.

“Pěkná dívka, což?”, poznamenal Benavien na adresu černovlasé štíhlé dívky hovořící s hostinským.

Malyk pokrčil rameny.

“Nemusíš nic skrývat, vím, že se ti líbí”.

“Jak můžeš vědět, co se mi líbí?”, řekl pochybovačně Malyk.

“Můžu”, přisvědčil Benavien.

“Umiš se vžít do mých myšlenek? Můžeš se vžít do moji situace?”.

Elf mu dlouze pohlédl do očí a přikývl.

“I když jsem člověk?”.

“Aha, vidíš, toho jsem si nevšiml. Tak nejspíš ne”, řekl Benavien ironicky a zmlkl.

Quémare zaujal titulek na první straně: “Ravenské radovánky”. Četl tedy dále, už nahlas, aby z toho Benavien s Malykem také něco měli.

“U příležitosti čtvrtého výročí bitvy u Ravny se na ravenském hradě konala veřejná exekuce tří elfů, spojená s jarmarkem a poutí. Popravení se hlásili k volnomyšlenkářskému hnutí a ve válce bojovali na straně nepřítele. Podle slov kastelána Fryngra byl letošní jarmark neobyčejně bohatý, kupci vystavili nevídané množství nejrozumnějšího zboží, taktéž poutě se vyvedla. K vidění byly...”.

“K vidění byly odsekané hlavy a rozřezaná břicha”, přerušil jej Benavien. “Lidé nacházejí v mučení a popravách podivné zalíbení. Není divu, že jim to leze na mozek”.

Malyk se neklidně zavrtěl. Řeči těch dvou začínaly zavánět šibenicí.

“Množí se případy, že se lidé z nenávisti k nám, nelidem, dočista zblázní. Věř mi, Quémé, nedávno se mi dostala do rukou sbírka básní. Její autor zešílel, pravděpodobně se tolik užíval svojí ubohostí, nespál, nedbal o sebe ani okolí a najednou...”.

“Co psal?”, otázal se Quémare.

“Většinou úplné nesmysly”, řekl Benavien. “Hlavní roli v těch veršovánkách hrála krev, vyřezané vnitřnosti, sperma, rozštěpený mozek a nadávky. Ten chlapík prostě strávil moc času sledováním poprav. Příliš na jeho chatrnou mysl”.

Nešťastně se tvářící Malyk si nervózně poposedl. Benavienovi to nešlo.

“Chlapče, neměj obavy. Tady nás nikdo neuslyší. Tvoje uši by ale mohly zůstat našich řečí ušetřeny”. Benavien se rozhlédl po místnosti. “Všiml jsem si, že tvoje myšlenky jsou stále upřeny k té dívce”, kývl směrem k výčepní stolici. “Nechceš ji oslovit?”, zeptal se.

“Určitě bys jí nezůstal lhostejný, věř mi”.

Malyk zavrtěl hlavou, ale přesto se na další elfovo vybízení zvedl a přistoupil k dívce. Quémarec, sleduje jej, se tiše pochechtával a upíjel z láhve.

Rdící se mladík se po chvíli vrátil ke svým společníkům. “Jmenuje se Nedaia”, prozradil jim. “Bydlí tady, ve vsi”.

“Nedaia, Nedaia, tobě ale nedala”, zarýmoval kostřbatě Quémarec. Začínal mít špičku.

Malyk vrhal kradmé pohledy k dívce. “Je nádherná”, vydechl.

Quémarec se k němu naklonil. “Chceš jí?”, zašklebil se. “Co?”. Pak se zachechtal a ukázal na Malyka. “Béne, no to mě podrž, on se ještě stydí!”.

“Však je mlád”, odvětil elf, ale i on se Malykovi smál. Pak postavil na stůl lahvičku se smaragdově zabarvenou tekutinou. “Tohle ti pomůže”.

“Co je to?”, vzal Malyk lahvičku do ruky a zvědavě si ji prohlížel.

“Magický elfí lektvar. Po pravdě řečeno, mám jej po prabábě. Byla čarodějkou, mimochodem. Lektvar má tu moc, že po jeho požití žádná dívka neodolá tomu, kdo jí jej podal”. Benavien se smutně usmál. “Já jej už nevyužiji. Lidské ženy mi padají k nohám i bez něj, o elfkách nemluvě”.

Quémarec se hurónsky rozesmál, ale elf nehnul ani brvou.

“Smíš jej použít”, pravil Malykovi. “Pamatuj, stačí jen pár kapek. Ne abys jí nutil vypít to všechno”. Malyk horlivě přitakal a odběhl za hostinským. “A taky to asi nebude žádná dobrota, po těch staletích”, zabručel Benavien a napil se vína. Malyk chvíli cosi kutil s hostinským a pak přistoupil k Nedaie se dvěma skleničkami. Oba muži elfské krve jej zaujatě sledovali.

Dívka se napila a chvíli s Malykem hovořila. Pak se na něj mile usmála, odešla a Malyk se vrátil ke stolu.

“Bydlí na konci vesnice, v domě se zelenými vraty. Mám se s ní zítra ráno rozloučit, až budeme odjíždět”.

“Rozloučit?”, nechápavě opáčil Quémarec. “Ona je tvoje příbuzná?”.

“Ne, proč?”, nechápal teď pro změnu Malyk.

“Ten lektvar měl účinkovat jinak než k loučení. Na jarmarcích lidé něco podobného prodávají pod názvem Užít si a zmizet”.

“To šarlatánství ovšem nemá s mým lektvarem nic společného”, ohradil se Benavien.

“Cílem dobrodruhova snažení není ráno se rozloučit”, poučoval mladíka Quémarec.

“Ano brž večer si užít”.

“Aha”, řekl Malyk a celého jej naplnil pocit zahanbení. Strašně se styděl za svoji nezkušenost, za bezmocnost. Zahanbovaly ho vlastní činy, ale zároveň věděl, že kdyby dostal pořádnou šanci, ukázal by jim, že je stejný jako oni. Pořádný dobrodruh.

Quémarc do sebe obrátil poslední lok z láhve. Už byl mírně opilý.
“Taková neschopnost si žádá činy. Vložím se do věci osobně. Zelená vrata, říkáš”.

“Quémé, pamatuj, žádné násilí”, varovně řekl elf.

“Neboj, jen co bude nezbytně nutný”, zašklebil se Quémarc. Vypadl ze dveří a Malyk slyšel jeho veselé pískání ještě na ulici.

Chvilí poté, co Quémarc odešel, odebrali se Benavien s Malykem do jejich pokoje.

Dostali od hostinského nejhorší pokoj, průchozí místnost v patře. Jednoduše zařízenou, se třemi kavalci, na kterých přespávali vojenští kurýři, kteří se tu občas zastavili. Malyk si lehl na kavalec. Nad kavalci visel, jako všude v tomto kraji, obrázek svaté Murgany s pacholetem. Jak si jej Malyk prohlížel, pocit zahanbení pomalu zmizel. Teď cítil spíše velkou úlevu.

Asi za hodinu byl Quémarc zpátky. Malyk byl hrozně zvědavý, ale bál se půlelfa vyptávat. Quémarc však spustil sám.

“U všech rohatých, Béne, ta tvoje vodička funguje. Kouzla a čáry, neznám mocnější než zavléct holku na seník a pohrozit jí, aby moc nekřičela. Na lidské ženy si sice nepotrpím, ale tahle měla něco do sebe”. Na důkaz svých slov si prohrábl slámu z vlasů.

“Jenom cestou zpátky mě kdosi obtěžoval. Asi její matka, soudě podle nevraživosti, s jakou se dívala na ubohého míšence”. Půlelf si hlasitě říhl. “Ale lektvar funguje, je to jasná věc. Jseš na řadě, mladej, měl bys toho rychle využít, dokud kouzlo působí. Jestli si pospíšíš, tak si ta tvoje Nedaia ani nestačí všimnout, že si s ní užívá někdo jinej než před chvílí”.

Malyk se nejistě podíval na Benaviena. Věděl, že k životu dobrodruha patří takové věci, a byl to i jeden z důvodů, proč se chtěl dobrodruhem stát, ale netušil, že při tom bude pociťovat takové rozpaky.

“Snad se nebojíš?!” , hecoval jej Quémarc, upravuje si vlasy před popraskaným zrcadlem. “Nebo jo?”.

Malyk vzal rozechvěně za kliku. Vyšel ven, vlastně se o to pokusil. Mezi rámy dveří se ozval krátký švih a odporný zvuk drcených kostí. Malyk se vpotácel zpět do místnosti. Sekyrku, zaseknutou v jeho hrudi, stále ještě držela žena v pruhované zástěře.

“Vy bestie, hajzlové násilnický”, zaječela, a jak se Malyk hroutil na zem, vytrhla mu sekyru zpět.

“Ath feáps”, zaklel tiše Benavien.

Z chodby se ozval dupot těžkých bagančat biřiců, přilákaných zdola Malykovým řevem. Mladík se stále ještě svíjel v křečích v rychle se zvětšující louži krve. Vyl přitom jak zvíře.

“Zabiju vás, vy zvířata, vy nelidský mutanti!”.

Benavien vytasil svoji zbraň z pochvy a ostrým koncem těžkého železa švihnul ženu přes tvář. Svatá Murgana i pachole zmizeli v krvavé spršce.

“Do hajzlu”, zařval vztekle Quémarc, hmátl dozadu na opasek po noži a zaklel. Dýka ležela na stole vedle bochníku chleba. Rychle zhodnotil svoje šance.

Na lavici vedle něj byly jeho sedlové brašny, které popadl a vyhodil z okna. Ke protějším dveřím to byly dva skoky, ze schodů o jeden víc. To už slyšel, jak se Benavien bije s biřici. V přízemí prolétl Quémare kuchyní, překvapeného tlustého kuchtíka srazil v běhu mezi hrnce na rozpálené plotně. Brašny ležely pod oknem, z kterého byl slyšet řev kohosi zabíjeného. Hodil je na záda a úprkem zmizel mezi chalupami. Za ním troubili biřici na poplach. Quémare se proplížil zahradami a vytratil se do křovin za vesnicí. Tam si musel odpočinout. Nabrat dech. Rychle prostrachal torny a oddechl si. Jeho nejcennější majetek, tlustá dalekohledová skla v mosazných rámech byla, chvála Odínovi, v pořádku. Zvedl se a pádil dál.

Ani ne dvě versty za vsí byl skalní komplex zvětralých útesů. Kamenné bloky byly proděravěné ptačími hnízdy a porostlé lišejníkem. Vzhůru po strmé skále vedlo cosi jako cestička. Na ní se Quémare zastavil a ohlédl se k vesnici. Poplašené troubení ustalo. Benavien, napadlo Quémare. Sbohem, starý příteli. Však přátelé přicházejí a odcházejí... Zhluboka se nadechl a vydal se hledat úkryt ve skalách.

Trpaslíci byli předvedeni před rychtáře. Pokorně smekli havířské čepice a tiše sypali mour na podlahu. Rychtář si založil ruce v bok a spustil:

“Trpaslíci! Jsem rychtář téhle obce. Mluvím k vám jako rovný k rovným, tak mě dobře poslouchajte! Obec vám dala domov, dala vám práci. Už tři roky kopete pro nás uhlí, namísto galejí v táborech. A je na čase, abyste se odvděčili”.

Trpaslíci tiše čekali, co je čeká.

“Dnes došlo v naší obci k zločinu. Spáchaly ho elfské živly a buřiči. Naším strážcům pořádku se nepodařilo zneškodnit je všechny. Vy se o to postaráte. Dneska budete zabíjet pro obec”.

“Nu, toť tuze složitá věc, zabít elfa”, řekl předák kopáčů, starý trpaslík Rudobor. “Je enem jedině, co nás za tu práci zajímá, oni vědí co to je”.

“Co si to dovoluješ? Víš dobře, že občanská práva vám zakazuje královský edikt. Tvoje opovázlivost by tě mohla dovést ke špatným koncům, moje šatlava je pověstná... Dám vám za jejich hlavy patnáct zlatých. Do noci ať jste zpátky. S nepořízenou se ale nevracejte, to vám povídám”.

Quémare se rozhlédl po skalním příbytku. Ležel těsně pod hřebenem skalního hřebetu. Tři strany tvořily skalní stěny, zatímco vchod byl ze dřeva a kůží. Poustevna páchla. Leč jako nocležiště na dnešní noc to Quémare uznal jako přijatelné. Prohlídka poustevny mu vynesla hrst sušených hub, spoustu cibule, hrnek šípků a trochu mouky. Nic, z čeho by se navečeřel bez použití ohně, a tomu se chtěl vyhnout. Rozhlédl se po útulku. Kolem bezvládného těla ležícího v rohu se začínaly rojit mouchy. Na zemi ležely roztržený korálový náhrdelník, který měl poustevník na krku, a tepaný ovál boha slunce na koženém řemínku. Quémare je odkopl. Artefakty nových náboženství ho nezajímaly.

Když vycházel rozhlédnout se ze skal po kraji, vycítil za sebou pohyb. Rozpřáhl se k ráně a prudce se otočil. Za ním stál Benavien. Těžce oddechoval a

podél celého předloktí levé ruky měl krvavou ránu. Nedíval se nijak přívětivě. Quémarc ostražitě vyčkával, ale Benavien se nepohnul.

“Nechals mě v tom”. Zavrtěl hlavou. “Utekl jsi jako zbabělec a nechals mě o samotě. Proti všem”. Benavien tomu pořád nemohl uvěřit. “Tak dlouho se známe a tys mě zradil”.

Quémarc byl stále ve střehu.

“Ty hajzle”, dodal elf přátelsky a zamířil kolem Quémarca do přístřešku. “Nechal jsem tam všechny věci i peníze”, postěžoval si. “Máš mě na krku. A máš mi co splácet”.

“Kolik?”, zeptal se Quémarc a nemluvil o penězích.

“Čtyři. Možná tři, jestli umějí zastavovat tepenná krvácení. A ta žena, čuba prokletá. Škoda mladého, mohl nám dobře sloužit”.

“Nech být, takových je a bude. Nakonec, o jednoho míň nebo víc, nám se o nic líp nepovede”.

Benavien takové řeči neměl rád. “Ale on nám věřil. Chtěl být jako my. My jsme jej vytrhli ze života a přivedli sem. My máme na rukou taky jeho krev”.

Quémarc se nehodlal přit. Natáhl se na kamení, tak pohodlně, jak jen to bylo možné. Z keře si utrhl úzký list a zabalil do něj něco koření. Získal tak dlouhou a tenkou cigaretu a patentním křesadlem si zapálil.

“Četl jsem, že pogrom je původně elfí slovo”, pravil po chvíli Benavien. Označovaly se tak prý kdysi hony na lidi, když ještě žili divoce v lesích. Nějaký člověk se tím snažil dokázat, že elfové byli těmi, kdo porušil zákony soužití. Za což jsou nyní káráni”.

“Lidi se vždycky snažili napodobovat elfy. Po svým vlastním, pokřiveným způsobu. Na tom nic nezměníš, leda je zabít všechny”. Když uviděl Benavienův vyčítavý pohled, dodal: “Nebo vystěhovat”.

Benavien zavrtěl hlavou. “Kdepak, jsme to my, kdo pořád ustupuje. To není otázka vyhrané či prohrané bitvy nebo nějakého pogromu, tohle už je definitivní. Pomalu se rozpouštíme. Rozmělňujeme se ve světě, který jsme vybudovali a který nás pohltí. Ale o tom už se toho napsalo a řeklo... Škoda dalších slov, pojďme odtud”. Quémarc se tiše zasmál. Benavien se zarazil. Pak se šel podívat na hřeben.

Druhá strana kopce sbíhala takřka kolmo dolů. Deštěm ohlazené desky byly místy zvětralé a hrana skály se Benavienovi drolila pod nohama. Pěťadvacet stop pod ním končil sráz v hromadě kamenných úlomků, které spadaly do maličkého plesa. Napravo i nalevo, kam až jeho oko dohlédlo, to vypadalo přibližně stejně.

“Mocná Ethnié, tohle nepůjde. Quémé, prozkoumá hřeben?”. Benavien se rozhlédl po sporadicky porostlých svazích. “Vyhňeme se vesnici, když půjdeme po hřebeni?”.

Půlelf zavrtěl hlavou.

“Pořád myslím na naše koně. Na ta ubohá zvířata. Když si pomyslím, jak krutě s nimi budou krátkověcí zacházet, bolí mě u srdce”. Quémarc se zašklebil a potáhl z cigarety.

“Moc nebezpečné”, zavrtěl varovně hlavou elf. “Nemám zájem stát se zdrojem jejich zábavy. Chceš vědět, co s našimi lidmi udělali při pogromu v Kostenci, než je zabili?”.

“Už jsem slyšel, díky”, mávl rukou Quémarec a zvedl se ze země, oprašuje kožené kamaše. “Stejně musíme počkat do tmy. Za světla ze skal nemůžem, pěšky bychom byli moc na ráně. A v noci to bude na hřebeni ozlomkrk, pozítří je svátek Tabiite, a tedy nov”. Zaclonil si oči a podíval se zbrázděným krajem k vesnici. “Musíme zpátky, jak to bude s koňma se ještě uvidí”. Náhle zachytil v kamení pohyb. Sáhł do tlumoku pro dalekohled. Nemýlil se.

“Problémy”, konstatoval suše. “Podívej”.

Nebylo pochyb. Benavien viděl Quémarecovými skly úplně jasně skupinu šesti trpaslíků stoupajících rozvážnými kroky do kopce. Všichni měli v rukách násady od krumpáčů nebo klacky zježené hřebíky. Jejich vůdce měl havířskou zástěru a na hlavě ukoptěnou vycpávanou ochrannou čepici.

“Všiví záprtkové”, uplivil si Quémarec. “Nechali se koupit. Padáme po hřebeni, pojď, Béne”.

“Neukvapuj se, Quémé. Na hřebeni jim neutečem. Jsou ve skalách jako doma”. Benavien pohlédl na svého společníka. “Oni se sem vůbec nesmí dostat. Připravíme past”.

Měli asi tři přesypy času. Ohromný viklan stojící kousek pod samým vrškem nevypadal, že by k cestě do údolí potřeboval mnoho pobízet. Benavien seběhl ke vstupu do poustevníkovy příbytku. Po chvíli úsilí zbořil stříšku nad vchodem a vypůjčil si jeden ze silnějších trámů. Když pohlédl na Quémareca, uviděl, jak si půlelf robí primitivní zbraň z poustevníkovy motyky. Benavien odrolil něco zvětřelé skály ze základny viklanu. Pohlédl na svah pod sebou. Komické postavy trpaslíků byly teprve v polovině kopce. Stoupaly k nim pomalu, ale neúprosně. Zpocený elf si otřel obličej a sedl si. Ještě chvíli si počkají na ten správný okamžik. Quémarec se posadil vedle něj.

“Quémé, existuje Valhalla?”, zeptal se najednou elf.

Quémarec překvapeně zavrtěl hlavou. “Co?”.

“Valhalla, víš, místo, kde se všichni, kdo si říkají dobrodruzi, sejdou a setkají. Místo, kde se vybojuje poslední boj a rozdělí se všechny poklady. Bude se tam bojovat jenom čestně”.

“Já bych řekl, že naše Valhalla přijde za chvíli. Moc čestně se tu sice bojovat nebude a pokladů k rozdělování taky mnoho není, ale mně ty menší rozměry docela vyhovují. Řekl bych, že šest trpaslíků je až až”. Půlelf neměl na Benavienovy filozofické myšlenky náladu.

Quémarec si zaclonil oči a zahleděl se do nebe. Západ slunce zbarvil oblohu do modrozelená. Uprostřed spatřil půlelf letící káně. Vypadalo jako neomezený vládce smaragdového nekonečna. Když na ně Quémarec vyfoukl kouř z cigarety ve snaze srazit je na zem, strašně mu záviděl.

Elf se hezky usmál. “Čas zahálky je pryč. Musíme do práce”.

Benavien s Quémarecem zapáchali několikrát trámem ze všech sil a podařilo se jim kámen rozviklat, až se nakonec naklonil a převážil. Ve spršce stržených

kamenných úlomků se pak zřítíl ze svahu dolů, s nadějí sledován dvěma muži nahoře. Balvan několikrát poskočil a proletěl neškodně kolem trpaslíků.

Benavien zklamaně luskl prsty a nadechl se k zaklení. Náhle sebou trhl a udiveně se podíval na Quémarcha. Z úst mu vyrazil rychlý pramínek krve.

Půlelf měl sotva čas zapřít nohu v kamení a zachytit Benavienovo tělo, které se na něj bezvládně zhroutilo. Přes elfovo rameno spatřil šíp, trčící zpod lopatky a trpaslíka, stojícího na hřebeni. Ruče natahoval kuši k další ráně. Ze svahu se ozval hluboký řev a Quémarch se ani nemusel otáčet, aby se přesvědčil, že havíři se do kopce sápu jak o život. Šance na útěk byly minimální. V mžiku odhadl vzdálenost k muži s kuší, odhodil mrtvého a rozběhl se.

Trpaslík měl na své kuši klikový systém natahování, pro postavu jeho vzrůstu jediný použitelný. Točil klikou jako šílený, ale když viděl, že nestihne založit šíp, než k němu půlelf doběhne, zdvihl zbraň železnými bodci proti němu. K jeho překvapení kolem něj Quémarch proběhl a skočil...

Nemohl uvěřit, že to přežil. Měl ruce, kolena i obličej rozdrásané od špičatých úlomků, ale vystrachal se z jezírka a potácel pryč. Levá noha při pokusu o došlápnutí nesnesitelně bolela. Přesto mu nečinilo žádné problémy ztratit se střelci z kuše rychle mezi kamením.

“Včil je konec. Rachtáky nám zaplat’jó i za jednoho”, řekl v tu chvíli Rudobor a obrátil svojí partu dolů k vesnici. Za dlouhé, světlé vlasy spleené krví nesl elfovu hlavu.

Quémarch se dobelhal na cestu. Musel si znovu odpočinout. Sedě v příkopu u silnice se zaobíral na kost rozedřenými koleny, a tak nestihl včas vstát a zmizet, když se znenáhlu ozval klapot kopyt. Půlelf se napřímil a jezdec dojel až k němu. Nedaia seděla na Benavienově koni. Když z její ruky Quémarch bral uzdu svého vraníka, i v houstnoucím šeru si všiml, že má oči jako smaragdy.

XIII. Zloděj růží

Krubrok Krouk

Kámen

Ruka sevřela kámen,
až klouby zbělely
a chtěla by s ním
někomu rozbít hlavu!

Však ke kameni patřil prsten,
tenký proužek lesklého stříbra
Ten symbolizoval zmatený pocit,
snad lásku, to nikdo neví.

Však k čistému stříbru
patří ten kámen,
šedý oblázek strachu a hněvu
a ta pěst to vše pevně svírá.

Ale promluvit nedokážu,
mlátím do všech,
všichni mě serou
a já seru je.

Desetina

Říkám jí, co si myslím, asi ne
říkám snad polovinu, spíš čtvrtinu
Není to pravda!
Říkám desetinu, a to jen to horší
z toho, jak ji mám rád
z toho, jak ji miluju
říkám velice málo.

A to, jaký z ní mám strach
už nechci říct vůbec.

City

Objevily se nové city
objevila se láska, ta už tak cizí není
však objevil se smutek, když ona tu není
Pak objevil se vztek

jsem smutnej, vzteklej a šťastnej
v rozmezí pěti vteřin
Nejvíc mě sere ten vztek
protože nevím, kde vznik.

Bolest

Bolest překoná jen bolest
rozbitá holeň je lepší než srdce
však fyzická bolest pomůže jen na chvíli.

A tak temná voda teče splavem
nahání strach
já mám strach
Nejhorší ze všeho je oheň
pohání strach i náboj
náboj srdce i olova.

Mělo

Bouře a slunce, dvě neslučitelné věci
Žár slunce a temná zeď vodní šedi
přecpaná hromovým třeskem.

Čekat duhu, ten směšný záblesk života
Mělo by cenu?
Přijde, vše zbarví, je to pak krásný a nádherný
Zmizí
Prostě se nenápadně vypaří
A zas stojíte mezi žářem a temným vlhkem
obojí je život, obojí smrt
Barevný krásno tu zůstalo
Ale někdo tu je blázen.

Jak změní

Jenž samotu zviš
uprostřed hvězdu
neb tam, co zrovna jseš.

Nech vstoupit krásu tu
s vůní lesa, trávy
citem slunce tak
silou deště.

Do svého vnitřku

Tak na palouk lesa zmatku vstoupila laň
tu lovec vidí přes špici hrotu
nozdry laně a hebká šíje
rvou mu srdce
lovci, tomu vrahu citu
prasklo srdce
Stojí s šípem v luku
nezabil, a už nezabije, nemá sil
Tak musí zemřít.

Stát se tak solí neb senem
je touha být potřebnej pro někoho, koho je třeba
Proto, když nebýt solí, tak už jen kamenem
Nemít srdce, nemít mozek.

Vlk nebo prase

Měl bych být vlk
Jsem prase
prase v kůži vlka
Jsem postřelený prase
Tak rudé oči šílenství.

Zhouba

Slůně lásky na vlásku strachu
při pohledu mravkolevova smíchu
V budoucnosti štěňte při rozmaru smrti
kostře zákona, osudu snobů.

Tak bludy boha šaška nicoty
při kráse deště ve tmě vzteku
zmaru slunce, rozkvětu stromu.

Při popisu šumu v rose ctnosti
Nůž paprsku v pěsti dítěte
na prostoru bláznovy duše.

V srdci zvířete zlato vzdechu
pohlazení jizvy žalu.

Jak malou maj šanci na život a jak rádi se jí chytanou

I ten malý stromek
má chuť růst
uprostřed skály
jen v malé škvíře.

Je malý, zkroucený
a samej suk
však ukázal světu
že on chce růst.

Rostou tu tedy ty stromy dva
oba ať malý a zkroucený
zarývají kořeny hluboko do stěny
Je to stěna veliké skály.

Ta skála prohraje
neb kořen každého stromu
zvětší tu mezeru trochu
bude to trvat možná i věky.

Pak padne ta stěna
a padnou ty stromy
Padnou ty zábrany
a padnem i my, lidi.

Chyba

Někde v bodláčí života
je láska vroucně opětována.

Přitom já debil ji zvlád
kopnout do prdele.

Já nechci snít

Ve snách je láska
něžná a vstřícná
Tak zanech spánku
pro jednu chvíli
Pro zlomek vteřiny
z věčnosti bohů
Pro dotek, pro úsměv

pro lásku k tomu.

Muzikanti hor

Dum bum, dum bum
tak trpasličí bubny zní
jen oni ho takhle rozezní.

Trpaslík rukou svalnatou
bubnuje s vervou vrozenou
není to hudba krásných tanců.

Však trpasličí bubny zní
jak do kovářin bušení
a tak píšťaly vytáhnout
nebo mekavé dudy nafouknout
je jak přihodit do pecí.

Přidat jen bučivé hlasy
tak rozechvějou se hory
od špic až po základy.

Zloděj růží

Někdo je růžový keř
někdo je sluhou krále
a někteří zloději růží.

Zloději růží se přikradou k růžovému keři
jeden z nich uloupí růží
a schová si ji do srdce.

Tu přiletí sluha krále
čas
a žene se za zloději.

Jednomu po druhém jim otvírá hrud'
u někoho najde srdce
u někoho zhola nic.

Otvírá zlodějům hrud'
tak dlouho, dokud u jednoho neobjeví srdce
a v tom srdci uloupenou růží.

XIV. Přiblíblá pohádka o vedoucím Kokrhelovi

Klabzej Myšilov

(osoby, vystupující v příběhu, jsou poměrně smyšlené)

„Dobrý den, já jsem Kokoška“, řekl posel.

„Už ste nám to říkal“, řekl barbar Hábez.

„Ko... Ko... Kokoška“, řekl posel a zatvářil se tajemně, „Pastuší Tobolka“.

Hyen Hábit koukl do nebe, létal tam neviditelný pták.

„A já jsem Božka, jeho holka“, řekla paní Kokrhelová a omluvila se.

Odešla vyvenčit Bulíka.

„Moje holka“, řekl omluvně Kokrhel. „A já jsem nákej Kokrhel“.

„Jó, Kokrhel, náš vedoucí“, řekl slepý houslista, když mu osahal tvář.

Vedoucí byl v růžovém županu a na hlavě měl kokrhel. Všichni ostatní byli také v barevných županech, ale kokrhel neměli. Kokrhel totiž nosil jenom Kokrhel a jeho holka.

„Vy nemáte župany?“, zeptal se s údivem Kokrhel.

„To ale musíte, když s náma mluvíte“, řekl houslista a otevřel futrál. Měl v něm ještě nějaké barevné župany. Housle nosil v pochvě a smyčcem oťukával prostor.

Hábez si všiml, že Houslista rád mluví v rýmech.

„Když si hodlám povídat, musí se to rýmovat“, ozřejmil Houslista.

„Nechci župan, mám svůj hábit“, řekl Hábit. Jeho hábit vypadal skutečně jako župan. Byly na něm plameny a velké S.

„To jako že jsem z Bimbamdólu“, dodal na vysvětlenou.

Kokrhel to uznal. Potřeboval Hábeze i Hábita, protože to řeklo Prorocství. Prorocství konkrétně řeklo, aby poslal Kokošku jako posla. Kokoška pak musel přivést ty dva. Božka musela jít vyvenčit Bulíka a Houslista měl zazpívat nějakou písničku. O županech Prorocství nic neříkalo, to si Kokrhel vymyslel sám. Začínal v tom mít nějaký zmatek.

Hyen Hábit koukal do nebe, kde létal také jeho pták. Jmenoval se Flajboule. Flajboule dy Bimbam. Neviditelný pták si Flajboule všiml a chtěl ji sežrat. Byl dost rychlý a Flajboule dost pomalá. Takže ji uklovl a sežral.

„Je to hrozné otroctví, zpívat tohle Prorocství“, řekl vyčítavě Houslista a tasil housle.

Kokrhel jej okřikl, že Prorocství řeklo, aby je houslista zazpíval. Houslista se Prorocství ještě nenaučil zcela z paměti. V hluchých místech proto zpíval dvakrát dyja-dyja-dá, aby se to rýmovalo.

„...Poslyšte mé Prorocství
i když je to otroctví
pro Houslistu
vrzálistu...“.

„Tady malá pauzička”, poklepal Houslista smyčcem o Hábeze, „vloudila se chybička. Nejsem žádný vrzálista, to je fáma jistá”.

Hyen Hábit přitakal a vyzval hudce do produkce.

„...Dyja-dyja-dá
dyja-dyja-dá...”.

Potom si zpěvák vzpomněl a věnoval Kokrheli omluvný pohled. I přes svou slepotu.

„...Pošlete pak Kokošku
kockavého Kokošku
pro Hábita z Bimbamdólu
s Hábezem ať přijdou spolu
před tohohle Kokrhela
pak už bude sešlost celá
A ta Božka
jeho kožka...”.

„Tady mělo být spíš kočka”, omluvil se znovu Houslista, „proroctví je pěkná močka!”.

„...Ať jde venčit Bulíka
po čůrání naříká
A pak ten váš hudec
co neumí vůbec...”.

Houslista zrudl a vypadl z rytmu. Než se znovu uklidnil, odrecitoval dvě hluchá místa.

„...Na obloze zrádný pták
neviděný Brkošák
sežere pak Flajbouli
až se břicho vyboulí
A ten hudlař se skřípkami
jeho cajdák ucajdaný...”.

Houslista zavrčel, do rýmu zachrčel, sebral futrál s župany a do smyčce tůukání... Prostě odešel.

„Nevadí, mí drazí pání, když tu hudce není k mání...”, pronesl obřadně Kokrhel a zarazil se, „Promiňte. Asi je to nakažlivé”.

„Nejspíš”, posteskl si netrpělivě Hábez. Svrběly ho pracky. Když barbara svrbí pracky, bývá to vždy nemilé. Nemilé v tom, že je hnedle vzteklý.

„Když Houslista v zlém odešel“, omluvil se Kokrhel, „zbytek vám už dovypprávím“.

Potom se zamyslel: „Tady malá pauzička“. V této zemi si na občasně pauzičky potrpěli. Ne tak Hábez. Měl rád věci rychle vyřízené. Vyřízené třeba za cenu, že už je nebylo s kým vyřídit.

„Kdopak je ta Flajboule?“, zeptal se Kokrhel.

„Můj zhltejt pták“, řekl smutně Hábit. „Pták dy Bimbam“.

„A co je zač ten Brkošák?“, zavrčel Hábez.

Kokrhelovi to bylo jasné. „Brkošák je pták Brkoše“. To byla stěžejní část Proroctví. Každé proroctví má obvykle alespoň jednu stěžejní část.

„Když je tady Brkošák, je tady i Brkoš“, dodal Kokrhel tajemně.

„A co má bejt?“, zaúpěl Hábez.

„Slyš!“.

Hábez s Hábitem byli družina. Kokrhel to věděl a řekl to i Kokoškovi. Řekl to ostatně i Božce, ale té to bylo jedno. Jedině družina mohla uskutečnit výpravu. Výprava se běžně sestávala ze zápletky, úkolu a odměny. Zápletku zajistil koktavý Kokoška. Důsledně vše zapletl. Kokrhel věděl, že na řadě je úkol. O úkolu mluvilo Proroctví a Kokoška už o něm mluvit nesměl. Zato o něm mohl mluvit Kokrhel, což je jistě zajímavé.

„Brkoš má tři krásné nohy. Ty jeho nohy přinesete“, řekl věcně Kokrhel, „To je úkol“.

„Jasně, úkol“, zaradoval se Hábez.

„Tady malá pauzička“, řekl Kokrhel a vymínil si několik řádek monologu. To proto, aby čtenář v zápisu pochopil. Byla to další ze stěžejních částí Proroctví. Občas bylo dobré, když lidé Kokrhelovi neskákali do řeči. Psané záznamy o jeho myšlenkách pak byly více srozumitelné. A Hábez to pochopil. O Hábita tolik nešlo, protože byl beztak zamlklý. Ztratil totiž Flajbouli, kterou si prostě vyvolal. Nebo nevyvolal, ale prostě ji dostal od svých mistrů. Nebo prostě stala se mu taková věc.

Kokrhel měl takovou krabičku. V krabičce byla ostrá pilka. Pilka měla zuby, ale byl v tom háček. Když se totiž vyňala a nevrátila včas, vypadly jí zuby. Zkrátka zuby byly nutné pro uříznutí Brkošových nohou. Patřily jediné pilce, která na Brkošovy nohy stačila. V krabičce byl ještě proutek. Když se proutkem ukázalo na krabičku, vypouštěla ztuchlý plyn. Ta krabička byla docela šikovná. Mohlo se stát, že by Brkošovi kamarádi chtěli nohy zpátky. Aspoň Proroctví si to myslelo. Když si Proroctví něco myslí, je to vážné. Ta krabička byla jistě dost silná. Brkošových kamarádů bylo totiž hodně. Byli to takoví tvorové. Říkali si Tvorové. A neradi čichali ztuchlý plyn. Na krabičce byl ještě takový čudlík. Připomínal maličkatý kokrhel. Ten čudlík mohl zmáčknout pouze Kokrhel. Kokrhel by jej zmáčkl, jen kdyby dostal nohy. Nohy zase vlastnil jen Brkoš a nechtěl se jich vzdát. Čudlík tlačil na takové pérko, které odsunulo pojistku. Pojistka byla pojistkou, aby nevypadlo závaží. Závaží mělo díрку, z níž vedl provázek. Provázek zatahal za dvířka a otevřel je. Za dvířky byla komůrka s tučnou odměnou. A co tu chybí, ha? Nakloněná rovina. Tak ta tam taky byla. Takže nebýt Kokrhela, nemůže

být odměna za úkol, co splní vítězná družina. Štěstí, že měl Kokrhel takovou šikovnou krabičku.

„Konec malé pauzičky“, oddechl si Kokrhel. „Kdyby tohle říkal Kokoška, tak nikdo nic nepochopí“.

„A nebo třeba ten protivný Houslista“, dodal vítězoslavně.

„A k čemu jsou ty nohy?“, zeptal se Hábez.

„No, pro psa, přeci. Na hraní“.

Do dveří vešel tápající houslista, všecek usměvavý.

„Je řeč o mně, mám vám housti? Ať je panstvu po libosti“.

„...Když hračku dáte Bulíkovi
bude jiný, jako nový
s nožkami si bude hrát
a v tichosti je ožírat
Zaplaší se noční můra
místo aby pořád čůral
pokvikával u dveří
bude žrát svou večeři
Brkošovy nohy tuhé
nepřeříz by ani pluhem
takže hrátká tahle psi
jistě dlouho vydrží
Proroctví je celé, drazí
jediné, co dojem kazí
že ten fídlal s houslemi
falešným svým kvílením...“.

„Zvonec! Konec!“, zařval hudec. Přerval struny, zlomil krk. Pak se vydal na úprk.

„Je po slepcovi, zdá se mi - přepadl přes žbrlení“, zaštkal Hábez v agónii.

Hyenu Hábitovi se udělalo nevolno. Tedy neudělalo se mu nevolno, ale odešel hlídat koně. Nebo nešel vlastně hlídat koně, protože žádné neměli. Vlastně udělalo se mu nevolno, prostě. Bylo to takové štěstí v neštěstí. Prostě, stala se mu taková věc.

Hábez zůstal sám. Jelikož byl sám, už nebyl družina. Kde není družina, nemůže být zápletka, úkol ani odměna. Tak praví Proroctví. Hábez se nahněval a vykopl dveře. Dveře se rozlétly, i když Kokrhel tvrdil, že to nejde. Kokrhel byl nejspíš pěkný pitomec.

Některé pohádky bývají dosti přiblblé...

XV. Výlet do Kokrhelova

Getd z Ruindoru

Družiníci seděli jako vždycky v hospodě U hrocha, když se na liscannorské návsi ozvalo zaržání koně následované žuchnutím. O chvíli později se otevřely dveře a v nich se objevil elf v podivném oblečku, který vyšel z módy v době, kdy pradědeček našeho krále ještě neuměl chodit. “Jsem Ko-ko-ko-kokoška”, prohlásil elf a zakopl o práh, až se se zaduněním rozplácl na špinavé podlaze hospody. Následoval hurónský smích ostatních návštěvníků hospody. “Ech, p-p-promiňte”, omlouval se elf, “hledám Nu-nu-nurnskou družinu”. “To jsi tu dobře”, zahulákal od korbele pěnícího piva Allen Moskyt, rozmazlený syn proslulého čaroděje Krochty Moskyta. “Jen se u nás posaď”. “Dě-děkuji”, zahuhlal Kokoška a posadil se na třínohou židli, načež opět skončil na zemi. Další výbuch smíchu.

“A mám vytřeno”, prohodil Jeremiáš, když před zvedajícím se posla z dalekých krajin postavil pěnící korbel. “Tak povídej, proč nás hledáš a co chceš?”, vyběhl hosta s úsměvem Rien Gwardit, rovněž elf, tvrdící o sobě, že je učenec. “Můj pa-pa-pán, veliký vládce na-na-naší velké říše...”, začal Kokoška a rukama naznačil, jak velká ta říše je, přičemž na sebe zvrhl korbel. “Zastavte ho někdo, nebo se neudržím”, blekotal Dyni Longodon, svíjející se za stolem v křečích smíchu. “...ma-ma-má pro vás práci”, dodal potichu Kokoška, ždímaje pivo z košile.

* * *

Po několika týdnech cesty dorazila družina vedená zmateným poslem do cíle své cesty. Byla jim rozlehlá elfí metropole rozkládající se na území velikosti království Gorgan. Celá oblast byla zastavěna dvaceti a více patrovými domy z podivně velkých šedivých cihel, samé skvosty elfí architektury. Nurnští by se bez Kokošky ve vši té nádheře nejspíš ztratili, ale takto mířili přímo do paláce. Ten tvořila nádherná budova celá ze skla tvaru krychle. Družiníci byli promptně předvedeni před krále, který je již očekával. Byl to elf v županu s podivnou hučkou na hlavě. Vedle něj stála jeho manželka vypadající obdobně.

“Vítejte u nás”, uvítal družinu král. “Jsem Agamemnón. Totiž vlastně Aedodatus. Mně se to trochu plete”. “To nevadí, budeme ti říkat Kokrhel, podle toho čepce, to se plést nebude”, oznámil mu druid Myšilov. “Dobrá, dobrá”, souhlasil elf. “Tak tedy, řeknu vám, co mě trápí a souží a proč jsem si vás nechal zavolat. Mám nepřítele. Jmenuje se Brkoš a je zlý a podlý. Vede smečku elfů, divokých a necivilizovaných. Naše armády se střetnou zítra za úsvitu a po vás chci, abyste šli do bitvy a přinesli mi Brkošovy uši”. “A proč né rovnou celou hlavu?”, zajímal se známý řezník Harez. “Ne, ne, já nesnáším pohled na krev. Uši budou docela stačit”, odmítl král. “A jak poznáte, že jsou opravdu jeho a nejsou to první uši, které jsme našli cestou?”, zeptal se Istivý Dyni Longodon, alchymista a přřavec. “No, to vám budu muset věřit”, prohlásil podivný král.

“A proč toho Brkoše nezabije v tý bitvě někdo z vašich vojáků?”, dotázal se praktický Allen Moskyt, kterému podivnost úkolu vrtala hlavou. “To je kvůli prastarému proroctví. Prosím, barde, přijd’ a zapěj”, tleskl král.

Do místnosti vstoupil starý elf s páskou přes oči, evidentně slepec. V rukou držel housle, a když stanul před trůnem, začal na ně hrát a zapěl:

Já jsem malý mysliveček, sotva kuši nesu
když mě zvíře uvidí, hnedle prchá k lesu...

“Ty vole, vypněte někdo tu debilnost”, prohlásil moudrý elf Rien Gwardit. “Hnedle”, reagoval Harez a rozšlápl mistrovi housle. “Raději vyrazíme”, děl Myšilov.

* * *

Druhý den ráno se Nurnští ocitli na veliké pláni, kde proti sobě stály dvě armády čítající pár desítek tisíc elfů. “Co budem dělat?”, zeptal se nerozhodný Darlen Moorhed. “Co by, támhle uprostřed je Brčoch, tak tam vltnem a sejmem ho”, děl bojechtivý barbar Harez. “Ten chlap se menuje Brkoš a navíc se mi zdá, že je jich tam trochu moc”, opravil válečníka vždy opatrný Gwardit. “Nevadí”, usklíbl se Harez a vyrazil vstříc nepříteli.

Jeho instinkt byl správný. Nepřátelé padali jako mouchy a během několika okamžiků stál druid Myšilov nad mrtvolou Brkoše a strkal si jeho uši do mošny.

“Pobijem ještě další”, radostně poskakoval po bojišti Harez a vrhl se na další vojáky z elitní Brkošovy gardy.

“Hele, Harezi, nechceš už toho nechat? Je to trochu nuda”, zavolal na barbara Allen Moskyt. Kolem Nurnských se válelo několik stovek nepřátelských bojovníků. Už i Myšilova přešlo počáteční nadšení a jen s nechutí pobíjel nepřátele svou dubovou holí. “Có, už končíme?”, zvolal Harez z vrcholu několikásáhové hromady zmasakrovaných těl. “Tak dobrá, nějak mi vyschlo v krku”, prohlásil nakonec, zběžně zabil ještě deset dalších nepřátel a vydal se s družinou zpět do hradu, aby předali uši.

* * *

Večer po splněním úkolu šli Nurnští spát. Každý měl přidělen pokoj. Pouze opatrný druid Myšilov čující nějakou čertovinu se teleportoval do vedlejšího pokoje, kde se zneviditelnil a schoval pod postelí. Myslel si, že tam se mu nic nemůže stát. A to se mýlil.

S úderem půlnoci do každého pokoje vlezli dva trpaslíci a odvěkli Nurnské do kobek pod hradem. Samosebou, že ihned věděli o Myšilovovi pod postelí v jiném pokoji, než měl být. Byli to přece trpasličí kováři, nejobávanější nestvůry na kontinentě.

Hareze probudil stisk několika pevných dlaní, jak ho trpaslíci zvedli z postele. Začal se bránit, byl to přece barbar, nejsilnější ze všech barbarů, které svět znal. A nejen barbarů. Hned se snažil vytrhnout, ale proti síle trpaslíků neměl šanci. Alespoň se po trpaslicích ohnal pěstí, ale bylo to jako mlátit do skály. Cvičně tedy praštil do vedlejší stěny. Ta se rozpadla v prach. Čarodějné dračí náramky,

XVI. Krollí příběh

Babrak Teufel

Před mnoha a mnoha lety leželo v horách nad Kasulem krollí království. Život zde byl těžký. Po krutých zimách přicházelo jaro, kdy obleva způsobovala záplavy a splachovala tu trochu úrodné půdy do nížin. V létě zase horské slunce vysušovalo pastviny a pole na troud. Krollům se ale povedlo podmínkám přizpůsobit. Využívali terén a pomocí velkých dřevěných hrází měnili jednotlivá údolí v nádrže, které se na jaře zaplnily vodou z oblevy a během léta postupným vypouštěním zásobovaly síť kanálů životodárnou tekutinou. Opravování kanálů, nádrží, obdělávání polí a pastevectví spotřebovalo většinu „lidských“ zdrojů a bránilo vzniku větších měst. Zároveň potřeba spolupráce bránila rozšíření osobního vlastnictví, a tak veškerá půda patřila králi, který ji pronajímal jednotlivým farmářům, jimž garantoval bezpečnost a dostatek vody. K tomu potřeboval naprosto loajální a neúplatnou státní správu, a tak byla nedaleko od hlavního města otevřena Akademie, kam byli v dětském věku odváděni ti nejchytřejší z každé generace a léta připravováni na svoji budoucí úlohu. Z těch, kteří prošli sítem, se nakonec stali stavitelé a vůdci jednotlivých povodí. Jako hráz proti korupci a závisti byl zaveden zákon, který státním zaměstnancům zakazoval vlastnit majetek. Byly vytvořeny tarify, podle kterých každý dostal propůjčeno od státu přesně, co zasloužil podle své funkce a výkonů, od posledního dělníka až po krále. Přes tvrdé podmínky tak nikdo, kdo se nebál práce, nemusel hladovět a mrznout.

Jednoho dne ale idyla skončila. Již se nedá zjistit, který ze sousedů se o to postaral, ale příčina je jistá. V horách byla objevena velká zlatá žíla a démon lakoty zatvrdil srdce jednoho z lidských králů v okolí. Vyslal ke krollům delegaci, ve které byl přítomen i zlý mág. Ten zavraždil krále i s jeho rodinou, a hned se ukázala slabost jejich zřízení. Bez vládnoucí dynastie byl celý stát ochromen. Lidé zároveň vyslali armádu a ovládli metropoli, těch pár větších měst i cesty mezi nimi. Akademie byla uzavřena a zemí projížděly trestné oddíly pátrající po každém z jejich absolventů. Nešťastníci pak byli uvězněni v táborech a odsouzeni k práci ve zlatých dolech. Smrt většinu z nich od práce rychle osvobodila. Rozpad centrální vlády se projevil po pár letech, kdy kanály bez řádné údržby přestaly plnit svoji funkci a vrátil se hladomor. Zemí se začaly toulat tlupy banditů, což opět zvýšilo chaos v království. Život byl čím dál horší a obyvatelé začali utíkat do nížin. Někde byli místním obyvatelstvem přijati pokojně a usadili se ve městech, většinou však byli vyháněni a museli se naučit žít a skrývat v divočině. Ať tak nebo tak, rychle zapomněli na svoji kulturu.

Ještě dnes se občas některý náčelník prohlásí za krollího krále a pokouší se oživit dávnou historii, žádný z nich se ale nikdy ani nepřiblížil uznání od všech tlup a městští krollové, stydíce se za svůj původ, nemají o myšlenky pankrollismu zájem. Podle některých šamanů ale část učenců přežila pronásledování a kdesi vybudovala novou Akademii. Zde prý staré tradice přežívají a jednoho dne z ní vzejde nový král, který z jednotlivých kmenů opět udělá národ a vrátí nám naši zem.

XVII. Okulus - trubky kus

Klabzej Myšílov

Divadelní hra pro dva herce. Sestává se ze dvou obrazů.

Osoby:

Hyen Hábit	elf učeného zjevu, oblečen v domácí roucho, přes prsa zavěšený soudek na víno
Pošťák	ouředník, oblečen v nebohaté ouřední roucho, přes rameno torba na dokumenty

Základní rekvizity:

Hadník	slaměný strašák v hadrech, tělo ušité z prostěradel a pytlůviny, hlava tvaru obřího kedlubnu, nos ze sušené kukuřice, ústa protažena do šklebu, oči hnědé
Racek	kaširovaný s rozepjatými křídly
Okulus	objemný kus trubky
Dvoukolák	pošťáková kárka s ojí uzpůsobená pro lidský potah
Mociplášť	obnošené elfské roucho pošíité plameny

(Ostatní rekvizity rozepsány v popisu závěrečného obrazu)

Obraz první - dramatický

Rozevře se opona. Je vidět planinu, uprostřed v zadní části jeviště se tyčí křivá věž s plochou střechou. V levé části střechy stojí slaměný strašák v hadrech. Je slyšet slabý hukot příboje - divák tuší, že věž stojí na útesu nad mořem. Po celé délce jeviště se ve výšce táhne tenká struna, na které je zavěšen kaširovaný racek s rozepjatými křídly. Kulisák jej ovládá dlouhým provázkem. Kulisákem tažený pták letí zprava doleva. Když spatří strašáka, poplašeně zaskřehotá a letí dál. Na střeše věže se otevře dřevěný poklop, z nějž se vrávoravě vynoří Hyen Hábit. Otřese se zimou, pořádně se zahalí do pláště a dýchá si na zkřehlé dlaně.

HÁBIT *(dýchá si na zkřehlé dlaně)*

To je ale skůňčí zima
že by elfa nevyhnal
co díím, elfa, ani zvíře
ani švába, co spí v díře
a to vůbec nemluvíím
o učenci, jenž tu dlí
jenž tu věrně slouží vědě -
pilně louská svazky šedé
ano, šedé, šedé prachem

...jak opojen jsem jejich pachem -
a jenž v své věži hrdě plove
krajinami vědy nové
již zde kámen po kamenu
staví jako pilíř, stěnu
aby silna mohla nésti
břemene všech pavěd lestí
všech teorií, hypotesí
všech scestných bludů, které vězí
v kruzích vědy zakotveny
tak pevně, že jen těžko se mi
podaří je vyvrátit
A právě proto hledám klid
pro svou práci v osamění
vždyť kolkolem tu nikdo není
stačí se jen podívat...

(rozhlíží se nešťastně kolem sebe)

...hle, pustina, snad akorát
tam zpustlý hřbitov, támhle ruina -
kde jistý vědec bahna bujná
zkoumal, loučil, extražil
však prý své blízké otrávil
a pod tíhou zločinu
v alkoholu spočinul
a odešel, už tady není -
a co to támhle zuby cení?
Hospoda, však dnes už pouze
pro myši, jež podhrabou se
pod oken, dveří bedněním
Je zavřeno a zdá se mi
že není, kdo by nalil číš
Sníš jen to, co ulovíš
a vypiješ, co zkvasíš v sudě
ať ocet nebo víno chudé
Zde v Hladichvostech lidí není
A ti co byli? Vybydlení
...snad starý předák, předák Hlína
jenž stejně jak já ruce spíná
by štedří byli bohové
Co lze víc dělat? Mnoho ne...
Vždyť sotvaco on dovede
Jsme jediní dva sousedé

snad kromě tebe, kamaráde...

(zahledí se strašákovi vroucně do očí)

Sám ušil jsem tě z prostěradel
a starých pytlů od pšenice
tvůj nos je uschlá kukuřice
tvá hlava obří kedluben
Jsem vcelku zručný, dodám jen
že v očních jamkách hnědé šišky
tot' ztvrdlé koňské kobližky
a ústa tvoje, ty můj kluku
já vydlabal jsem v tvaru luku
jenž otvírá se směrem k bradě
což značí, že jsi zlobně laděn
ne však, že se zlobíš na mě
K sobě jsem tě ladil kladně
ale k ptákům, co tu krouží
a svým trusem věž mou souží
k těm jsi hněvný, záští mořen
Hadrníku, taks byl stvořen

(Hábit si mimoděk všimne na podlaze ptačího trusu, tedy rozzlobeně)

Fuj... chvíli, chlape, jen tě chválím
a už tě vzteky málem pálím
jak se pálí Fousalíci -
rituálně na hranici
víš kde... přeci v Bimbamdólu
Jsi hnusný panák plný molů
a já tě vůbec nemám rád
Jsem vědec, proč mám čuchat smrad
z opeřenců kadění
Ty, Hadrníku, zdá se mi
že tvé tresty nějak šidím
Za ty lejna, co tu vidím
za ty drzé ptačí hleny
já nezůstanu k tobě němý
a když mi nechceš plašit racky
urazím ti holí pracky...
Ne, neurazím, nemám hůl
však nemysli si, nejsem vůl
Jsem učenec a sloužím vědě...

(je vyrušen vrzavým zvukem a pohlédne do hlediště)

Hle, co to vidím, kdo to jede?
Jakýs povoz, jakýs vůz
to bude můj okulus
Než pošťáka věž přiláká
zapálím si čvaňháka

*(Na jeviště přijíždí nekrytý dvoukolák, tažený pošťákem, na káře leží dlouhá roura.
Pošťák se rozhlíží po okolních ruinách a ustrašeně sesedá. Tluče na zeď křivé věže.
Stále se vystrašeně rozhlíží)*

POŠŤÁK *(rozhlíží se)*

Jste doma, pane, hola, hola?
Mě bolí zadek, vůz zas kola
a rádi bychom kvapem pryč!
Ej, dům je pustý, tasím bič
a proklestím si cestu zpátky
V té adrese jsou jisté zmatky:
Hladichvosty, Hábit Hyen -
a zde jen ruiny, vítr vyje
to místo čpí čímś ponurým
Už z dálky jsem si dávno všim
že těžko v téhle křivé věži
dalo by se vůbec přežít
vždyť nemá dveří, oken, škvír
tam nepřežil by ani štír
...až na ty blbé racky

(V tu chvíli přeletí racek, zachechtá se, utrousí a letí dál.)

HÁBIT *(znovu se vztyčí a spílá strašákovi)*

Máš u mě dvě facky!

POŠŤÁK *(radostně)*

Co to slyším, co to vidím?
Přec tu kdosi zůstal živý
Někdo vás tam, pane, bije?

HÁBIT *(omluvně)*

Aj, Hadrník mi krev zas pije
Racky, lenoch, neplaší
a oni mi sem zanáší
čmelíky a ptačí trusy
Ptákance se elfům hnusí -
to vám musím předeslat
- jinak mám však ptáky rád
Když jsem býval malinký
miloval jsem slavičky
i ten jejich milý křik -
každý elf či Fousalík
musil toho ptáčka ctíti
sic by dostal kruté bití
byl by samé jelito
Tak už je to zažito -
slavíci jsou radostí
bimbamdólské státnosti

POŠŤÁK *(uklidněně)*

Jste Hábit, pane, Hábit Hyen?
Ten, který v Hladichvostech žije
kdepak to mám... čé-pé tři?
A nebo vám to nepatří?!

Jsemť z poštovního ouřadu...
pan Hábit přišel na řadu
a mám tu pro něj jedno psaní
...kdeže psaní, ani zdání -
zde i balík ztvární blechu -
celou rouru, trubku z plechu
a na ní nápis: Neklopit!
Možná jde o hloupý vtip
Můj však úřad nemá vinu
příkaz jasný: Kulatinu
s dírou uvnitř přivézt sem,
předat, stvrdit podpisem
že doručena byla řádně
a tím to pro mě všechno vadne
nebo hasne, chcete-li
Jsem unavený, příteli
Pane, ptám se na Hyena
jemuž má být doručena

tahle obří dutá tyč
je snad doma nebo pryč?

(Zvuk přiboje sílí. Oba dva zvyšují hlas)

HÁBIT *(spíná ruce a křičí)*

To se mi snad jenom zdá
Hyen Hábit jsem přec já
Cožpak vy mě nepoznáte?
Vlídny úsměv, vlásky zlaté
zdravý smysl pro humor
takový jsem zkrátka tvor
když pominu svá další plus...
Vezete můj okulus?

POŠŤÁK *(přikládá si dlaň k uchu a udiveně křičí)*

Ves je temnou oku lůz?
Pán je básník, aspoň tuším...
Hodnotit mi nepřísluší
i když, zdá se, tahle víska
po opravách že si stýská
Z Hladichvost mě jímá hrůza
a to nejsem vůbec lůza
Jsemť z poštovního ouřadu...

HÁBIT *(zjevně nerozumí, podezřívavě)*

Že jste přijel z mokřadu?
Cožpak je to moje vina?
To mě vůbec nedojímá
a dojme mě asi stěží
O co vám to vlastně běží?!
Almužničky nedávám!
Zatímco si zavdávám
a potahuji z čvaňháka
čekám tady pošťáka...

POŠŤÁK *(nechápatě)*

Co to ten chlap huláká?!
On si snad dal panáka
co to dím, spíš láhev rumu

slova jeho mizí v šumu
zběsilého příboje...
A kdo jsem já!? A co to je!?
Máte mne za neřáda?
Já jsem přec pošťák, ouřada...
zde na voze je vaše trubka...

(Zvuk příboje opět slábne)

HÁBIT *(uklidněně)*

Tak jste ten pošťák! Moje hrubka
že na tu dálku nedoslýchám
Mám rýmu z věže, proto kýchám
a navíc dneska příboj zuří
Vy jste mi však oko kuří
zašlápl svým sdělením
že převázaná řemením
tam na voze je pouhá trubka...
To je jak by panně říkal čubka!
Vysvětlím vám proto kuse
jak pracuje se s okulusem
Věnujte mi chvíli...

POŠŤÁK *(odevzdaně)*

Ten chlap je nad mé síly -
Tak né trubka, dlouhá roura...

HÁBIT

To je jak by panně říkal coura!

POŠŤÁK

Dobře tedy, dutá tyč...

HÁBIT

...že si na vás vezmu bič!?

POŠŤÁK *(odměřeně)*

Co vás hněte? Co vás souží?

S balíkem se sotva ploužím
abych dostál povinnosti
a zatím vaše kletby, zlosti
lání musím poslouchat
Mám toho tak akorát!
Bud' si tu věc převezmete
a na lejstro se upíšete
nebo, medle, jedu pryč!

HÁBIT (*rozčileně*)

Hadrníku, podej bič!
Ten chlápek je snad věru blázen
že bych k němu slezl na zem?...
I když vskutku chce se mi
nejdu... jsem přec šlechtěný
Vznešeného rodu

POŠTÁK (*odsekne*)

Sejděte z těch schodů
a vemte si tu hloupou věc!

HÁBIT (*vybuchne a pohlédne na Hadrníka*)

Tot' vskutku mrzký pitomec!
Dím, není zbylí, Hadrníku
za opasek schovám dýku
a ty mi podej Mociplášť
Víš, lidským světem zloba, zášť
vládne na každičkém kroku
S ní setkávám se drahně roků
co odešel jsem z Bimbamdólu
Hned za tím mužem sejdu dolů
Když zjistím, že mi lže ten pán
pak zmlátím ho a pochovám
zahrabu ho pod topolem
s povozem i s každým kolem
které má ten jeho vůz
Ač na voze zřím okulus
přesto není všechno zřejmé:
Sejdu dolů, on mě sejme
a vydrancuje moji věž
Jak rozeznati pravdu, lež

či zabijáka od pošťáka?
Srdce mé mě dolů láká
a mozek šeptá: „Hyene
zchlad’ své tužby plamenné!“
Jat zvědavostí cítím strach
jenž mě svírá v útrokách...

(krátká dramatická pauza)

Když tápu, hledám řešení
vždy, Hadrníku, zcepeníš
Že tě bouchnu pěstí?!

POŠŤÁK *(znovu odsekne)*

Ráčil by pán slézti?
Už mi nohy dřevění...

HÁBIT *(zatímco si obléká Mociplášť, promlouvá prosebně, leč výhruzně)*

Hadrníku... řešení?!
Chceš, abych se na tě katil?
Málo jsem tě, klacku, mlátil
smolnou loučí pátil nohy
Z vděčnosti jseš ku mně strohý
škleby hubou tvaru luku
splácíš dluhy, hloupý kluku
Sešlu na tě blesky...

POŠŤÁK *(rezignovaně mávne rukou a otáčí se k hledišti)*

Mějte se tu hezky
obracím a hajdy domů
Stěží uvěřit lze tomu
že by mne chlap z věže stih
a převzal těžkou rouru dřív
než mě obzor šerem schvátí
Sám sobě švihnu do opratí
Na tohle je věru krátký

HÁBIT *(vzrušeně)*

Okulus je vezen zpátky!
Úkol zhola nadlidský

hravě zvládnou magicky
Před zmateným zrakem muže
jenž mi balík zůstal dlužen
Objevím se, vyřknu-li
zaklínací formuli:
Volá, volá, hyjén, volá

(Hábit, zavěšen na laně, je kulisáky pomalu spouštěn k zemi v iluzi magického letu)

POŠŤÁK *(vyrazí, ale vzápětí se strašně vyděsí Hábita)*

Hejbněte se, bídná kola...
...Dobré se mnou a zlé pryč!
Vezměte si vůz i tyč
jen mě, prosím, nemordujte...

HÁBIT *(mateřsky)*

Neděste se, vozko, stůjte
Já jsem Hábit, Hábit Hyen
ten, co v této věži žije
žádná hrůzná zrůda z blat
S každým jsem hned kamarád

POŠŤÁK *(stále vyděšeně)*

...byl jste tam a teď jste tu...

HÁBIT *(uklidňujícím hlasem, učeně)*

...Dobře - pár slov o letu:
Nemá peří vše, co plove
vzduchem, stejně tak neklove
všechno, co se letem snáší
k zemi, nevím co vás plaší
Let je zkrátka umění
jehož znalost pramení
ze studia starých svazků
Pak odpověď znát na otázku
zda má vědec dosti v hlavě
a nemyslím tím pítí právě
rum, či jiné lomcováky
když říkám v hlavě, míním magy
to jsem vám chtěl ozřejmit

POŠTÁK (*klidněji, upřímně*)

A já chci mít už od vás klid
Jsemť z poštovního ouřadu...

HÁBIT (*obrací se k hledišti*)

...V jednom jistém pořadu
při jarmareční slavnosti
jež ku oslavám státnosti
tam v Bimbamdólu každým rokem
jest konána, já jedním okem
když pod stromem jsem dřepěl v parku
a svačil věnec polopárků
jsem pozoroval óbrmana
jak k davu volal slova známá:
,Přistupte, jen pojd'te blíže
k pokoření zemské tíže
dojde před vašimi zraky
umělec náš předčí ptáky
Z věže od soudního dvora
slétne, krátce zavravorá
přistane a bude celý
To jste ještě neviděli!'
Dav zašuměl, zřel na kejklíře
jak se sápe do vikýře
nejvyšší z tamějších doškových střež
Dav ztichl, i mně se zatajil dech
a o zbytek příběhu dělit se netřeba
I když rád dělím se s pocestným o chleba
zážitek z jarmarku byl dosti otřesný

POŠTÁK (*znechuceně*)

...Chleba mi netřeba, vždyť nejsem pocestný
Předám vám trubici, pokud ji chcete
na lejštro převzetí podepíšete
a tím je náš dialog najisto skončený
Měl byste pochopit, když jste tak učený
skončený znamená, že pro mne hasne

HÁBIT (*kroutí hlavou, se západem hovoří k hledišti*)

Vidím, že pánovi není vše jasné...

Vysvětlím vám proto kuse
jak pracuje se s okulusem
v příkladu užiji vědecké pojmy:
Tělo je děleno v tubus a stojny
Stojny jsou trnože z poctivé oceli
které se sbíhají k středové hřídeli
na jejímž čepu dlí otočné lože
do lůžka samotný tubus jest vložen
v oblasti těžiště, které je garancí
že všech sil působky v jisté jsou balanci
Odborně řečeno: Tubus je ve váze

POŠTÁK (*strká Hábitovi pod nos lejestro a olůvko*)

Jakožto listonoš s kdekým jsem vycházel
s vámi však vyjítí lze mi jen ztuha
Tu máte pergamen, tady je tuha
v kolonce ‚Převzato:‘ vložte svůj autogram

HÁBIT (*pyšně*)

Přáním jsem potěšen - rád vám svůj podpis dám
zřím, že jsem autorem široce čteným
Přestože získal jsem všeliké ceny
od obce vědecké, vždycky mne dojme
když laická veřejnost vstřebá a pojme
myšlénky, kterých jsou mé statě syty
jimiž zde s pavědou vedu boj lýtý
a rozžínám v temnotách lampičky poznání
Děkuji, příteli, píši vám vyznání:
‚Věrnému čtenáři věnuje Hyen H.‘
H. značí Hábit, jak jistě každý zná

POŠTÁK (*nesouhlasně vrtí hlavou*)

‚Věrnému čtenáři věnuje‘ škrtněte
‚Hyen‘ je v pořádku, ‚H.‘ ještě rozved'te
aby list dosáhl ouřední platnosti

HÁBIT (*uraženě*)

Vy jste mi puntíčkář, ouřada od kosti
Škrtám své vyznání, vpisují příjmení
jak známo, příjmení jména je koření

kořením Hyena tudíž je Hábit

POŠŤÁK (*pomalu, ponuře, pohřebně*)

Občas jsou momenty, kdy toužím zabít
Naštěstí přes nervy nebývám labilní
pravda, že poštou si občané senilní
zřídka kdy nechají posílat z ocele
trubice nevšední, mráz mi jde po těle
když jenom pomyslím, že by se, vášnosti,
stávalo takové konání daností
Leč dosti chmur, čmárání škaredých vizí
balík zde odkládám, nadobro mizím
Za učenou přednášku děkuji vřele...

HÁBIT (*učeně, s viditelným zaujetím*)

Z hlediska výkladu není to celé
Naváží vědecky tam, kde jsme přestali:
Tubus je ve váze, takže se nesvalí
jelikož pevně jest usazen v loži
Teď jsem však, příteli, teprve ožil
Tubus je základním kamenem přístroje
jak vidno, s důmyslem, umně je sestrojen
Navenek vypadá jak prostá roura
kolkolem lesklý plášť, uprostřed d'oura
když se však juknete skrzeva hledí
soustava zrcadel uvnitř tam sedí
soustava zrcadel z leštěných plíšků
Těmito hejblaty nastavím výšku
zaměřím, šroubem pak záměr ten fixuji
řečeno vědecky sklon zaaretuji
čímž přístroj připraven k bádavé fázi
Však výklad neúpln, dva malé kazy -
jedním je projekce, druhým je zvětšení
Ve vašem pohledu zřím čisté zděšení
na malém ekzámplu vysvětlím procesy:
Žhne malá hvězdička někde nad nebesy
její lesk nicotný snáší se ku zemi
až skorem zaniká, kde ční namířený
okulu lačný chřtán
do něj lesk polapán
zvětšen jest čočkami z ryzího křišťálu
neb krystaly broušené do tvaru oválu

stanou se čočkami, okulu brejlemi
Hvězdný lesk zesílen, krystaly zmocněný
tažen jest tubusem, odrážen zrcadly
vzhůru však nohama, stranově přepadlý
jak střela kalená letí vstříc hledí
Co hlupci nechápou, moudří už vědí
Na konci tubusu, duté to nádoby
prosviští čočkami, nabyde podoby
věrné, již nabýval v počátku přenosu
neboli transferu, lesk vržen v úkosu
oproti plátnu, jež napnuto v rámu
je černé jak saze, když zapálíš slámu
Lesku zde vmetení říká se projekce
hvězda je zvětšena na plátnu umělce
jemuž se odborně přezdívá okulus

POŠŤÁK (*hystericky*)

To co tu melete, to už je vážně hnus
nač je mi poslouchat bláznivé historky
Domů chci, za ženou, nalít si cikorky
s dětmi se k večeři podělit o chleba
Žvanit tu o rourách s vámi mi netřeba
dejte mi pokoje, nechte mě být!

HÁBIT (*urazeně, nasupeně*)

Nikdo vás nedrží, můžete jít...

(Obrací se k hledišti, pošťák zatím odjíždí i s vozíkem z jeviště. Okulus leží na zemi)

Tak drzého holomka sotva by pohledal
jeden tu rozdává, div by se nepředal
on pak na školení ještě si hubuje
Co zplozeno ve slujích, vrací se do sluje
Ej, darmo učit pošťáka
zapálím si čvaňháka...

(láskyplně se zahledí k okulu)

Tak to vidíš, Okuluse
ať se snažíš v jednom kuse
ať se ždímáš sebevíc
můžeš křičet z plných plic

a přece lidi nepoučíš
Tys však moudrý, jistě tušíš
jak je plytké lidské plémě
Okuluse, pojď sem ke mně
pohoupám tě ve svých dlaních
již se těším, nemám stání
až tě, hochu, přinýtuji
nýty z mědi, jež rozkuji
kladivem, dám dvě tři rány
stát budeš jak přikovaný
na vrcholku tamté věže
Ochoz ten jest ostře střežen
mým chasníkem Hadrníkem
přístup chráněn pevným víkem
a navíc stavba nemá dveří
Musil by mít zloděj peří
nebo mým být obrazem
či být jištěn provazem
Však kdo by mu jej shůry shodil
zde by žádný nepochodil
kdyby nebyl, kým jsem já
Věž je vskutku poctivá
a na střeše, věž, bez řečí,
jednou provždy v bezpečí
Okuluse, budeš dlít...

(opět promlouvá k hledišti a přemýšlivě přechází po jevišti)

Však teď se musím soustředit
a připravit si řešení
Jak vidno, žádné lešení
či kladky, zdviže kol mé věže
vidět není, žádné dveře
ani rámy okenní
žebřík, ve zdech žbrlení
což jen obranný má účel
Každý jiný teď by skučel
lál by plánům stavitele
Já v opaku vítám vřele
jak je objekt vystavěn
Přes překážky za pár směn
přemístím se s okulusem
v mžiku oka, takřka šusem
odsud rovnou k Hadrníku

Ne nadarmo kouzelníků
 z malých vísek v okolí
 ač se skromnou nevolí
 byl jsem zvolen předsedou
 Vždyť znám, co kouzla dovedou
 když zkoumal jsem je křížem krážem
 Není divu, že jsem vážen
 veřejností odbornou
 a přesto tvář mám pokornou
 Ač jsem si vědom vlastní ceny
 nejsem zhola namyšlený
 v tom tkví ryzost osobnosti
 Leč rozum praví: „Mlčiž, dosti...“
 Dosti mi o vlastní osobě vyprávět
 příběh je skončený, na závěr jen pár vět
 které, jsa pointou, moudrost by předaly
 myšlenku, poselství, slova jež odhalí
 pravdu v své prvotní, nejprostší nahotě:
 Postavit před soudce, předhodit porotě
 ptáka, co chechtá se namísto zpěvu
 jenž v ptáků obilí zosobní plevu
 Neštěstí pokroku, ti bílí rackové
 většího humusu po nebi neplove
 většího odpadu shůry zem nemoří
 Chodil jsem po zemi, plavil se po moři
 leč nikde jsem nespatriil takého tvora
 který by výkaly sužoval shora
 co jiní stvořili úmornou prací
 Jeden pták utrousí, druhý se vrací
 ptákanec cílený usírá divoce
 třetí už krouží, zlobně se chechoce
 by řítí cíl trusu dopadu zaměřil
 Kdo to kdy neviděl, sotva by uvěřil
 Racků zlé šíření krve mi pije
 Popíši, jak by to řešili Chlié
 kdyby zde nad krajem nabyli vlády
 Jak známo k problému stavět se zády
 od věků věkoucích Chliím je cizí
 Pro příklad uvedu jednu z mých vizí:
 Nejprve racek jest prohlášen za psance
 včetně svých příbuzných, každého zastánce
 který by vzdoroval, dál nutno především
 zostudit rebela přízviskem hanlivým -
 stejně jak trpaslík zován jest Fousalík

taktéž i pro ptáka vymyslit hnusný křik -
 letmo mě napadá Usíral, Kadivec...
 a jak se nad ptákem zavírá zlobná klec
 pomstu lze završit v následném kroku:
 Usíral, zbaven práv, oněmí v šoku
 civí, jak lidé se v sraziště houfují
 dechovka vyhrává a bubny bubnují
 vývěsky jásají: ‚Pítí je zdarma
 plus párky hobití‘, komise kárná
 do stolic usedá, tu Mistr Palivec
 přichází, vede jej červený koberec
 co sluhové pokladli, a rudý běhoun pak
 končí, kde hranice tyčí se do oblak
 Tam Mistr ustrne, prohlédne vatru -
 utichnou zástupy sester a bratrů
 zmlkne i kapela... Mistr se dívá
 nad prací tesařů uznale kývá
 Spokojen, pokyne borovou faguli
 komise povstává, dle platných regulí
 obřadně zahájí Plamenné svátky
 Usíral naložen v poněkud vratký
 a rezavý dvoukolák, tažený spřežením
 dvou tuctů kapounů, vezen je srocením
 davu, jenž zšikován v uličku pohany
 častuje Kadivce kamením, fackami
 Kárka po třikráte objede hranici
 Usíral pochopy stržen a na špici
 hranice v železech řetězem přikován
 Opodál Palivec, plamenný mistr, an
 faguli zažehl magickou formulí
 zarazí pochodeň do vatry, neřku-li
 v posvátnou hranici Plamenné zloby
 a zatímco škvaří se pařáty, droby
 tkáně a perutě v spečenou hroudu
 slyšet je poselství Svatého soudu:
 ‚Vinen jest Usíral, odsouzen k smrti
 napřesrok dalšího plameny zhati
 ve jménu tradice ať oheň sálá
 v den, jenž se nazývá Dnem Usírala...‘

(dramatická pauza)

Takhle to vidím já v jedné z mých vizí
 ačkoli násilí bývá mi cizí

přesto se ztotožním s případným zvykem
díků němuž rackové přestanou křikem
či kaděním ostouzet vezdejší kraje
a na účet kterého prostý lid, máje
trochu té radosti a zdarma pítí
nebude láteřit, s pány se bítí
Ej, moudří to mužové, tihleti Chlié
pod jejich vedením lépe se žije
tak nějak ryzeji na křídlech svobody
Ó, jak jsou vyspělé proelfské národy
které pod praporem učení Chlií
vstříc časům hojnosti kráčí a plijí
po těch, co zůstaly daleko vzadu
ve špině, v marastu, v bídě a hladu
Takovým po právu není už pomoci...

(Hábit se znovu zastavuje u okulu a promlouvá klidněji)

Však dosti lamentů, den šírá do noci
a na skvostném tubusu perlí se krůpěje
rosy, jež pokradmu než se kdo naděje
zaseje do kovu zárodky koroze
Až okulus připevním v patřičné poloze
důstojné pro jednu z nejdražších trofejí
klůckem jej vycídím máčeným v oleji
Každý den budu jej cítiti jak oře
hrdě tam na věži bude stát ztopořen
chráněn před korozí mastnotou těla
vystrčen k obloze jak hlaveň děla
a tam já, učenec, skrz jeho hledí
započnu bádati, jak mnozí vědí,
toulat se po hvězdách, po hvězdném prachu
poznatky popíši do almanachu
který jest vydáván vědeckou obcí
Mám cíl, kterým směřuji, dobře vím, co chci

(Hábit ve středu jeviště obřadně promlouvá k hledišti)

Chci položit život svůj na oltář vědy
Chci prací svou vstoupiti do dějin, tedy
sepsati hromadu odborných svazků
Chci moudrostí košatět jak těsto z kvásku
a státi se velmistrem nad mistry všemi
Chci pozvednout z nesnází svou rodnou zemi

by slavičí zpěv zněl zas svobodně, mile
Chci nechati omítnout svoji věž bíle
by nečněla ku očím poutníka ponuře
Chci snažením vzdorovat své líné nátuře
a nebýt tak vznětlivý, když slova lživá
říkají, že má věž obludná, křivá
jak seschlý prst stařeny trčí nad útesy
Chci překřtít ten skvostný dům, odít do noblesy
honosným pláštěm elfského jména
Tak od této hodiny věž drahocenná
necht' zována po věky jest Minas Hábit
A na to se, příteli, musíme napít...

(Otevírá soudek, kyne k okulu a notně si přihýbá. Potom se obrací znovu k hledišti)

...ne, že bych pohřichu holdoval kořale
po nocích z hospody klopýtal ožrale
opilství pro elfy nebývá vlastní
leč když slyším o vínu, doslova básním
a básním, když zlehýnka vínem jsem ovíněn
Mok ten jest hřejivý jak náruč vilných žen
pro mozek učence božským je vnuknutím
smysly jsou zjitřeny, učenec pádem tím
přetíná v myšlénkách hranice možností
Vino je symbolem poznání, hojnosti
Ej, kdybych byl dvojčetem sám sobě nadvakrát
chtěl bych být vinařem a víno lisovat
kvasil bych odrůdy vzácné i jabčáky
pro znalce dobrých vín, vesnické chudáky
měšťanům vína bych mixoval v nádobě
Však kdeže, dnes samotný v jediné osobě
vědcem jsem, proto mám vědecké touhy
Chci život zde prožítí sytý a dlouhý
leč pro dnešek, myslím si, bohatě postačí
když tento okulus magicky vytlačím
na místo k tomuto účelu určené
pak psychicky vyřízen z transferu břemene
prohlásím dnešní den nadobro skončeným
A ještě než zavrtám oudy své do peřin
ve spacím úboru, v Hábitu Noci
neboť přes den jsem oblečen do Pláště Moci...

(významně hledí do publika, dramatická pauza)

...připravím flakóny s vonnými oleji
 na ohni magickém vodu si ohřeji
 a přihodím tři hrsti koupací soli
 neb sůl hraje pro koupel zásadní roli
 V krátkosti řečeno: sůl vodu změkčí
 po ní je pokožka voňavá, hebká
 a když potom vhnětu si do kůže oleje
 příjemný pocit mě prostoupí, prohřeje
 V lázni si obvykle dost dlouho hovím
 a poté, co vylezu, jsem jako nový
 To se pak ve spánku nádherně plove
 po širých končinách krajiny snové
 to se pak ve spánku nádherně dříme
 Mám prostě nutkání jasné a přímé:
 Vlezu si do kádě a v horké lázni
 ponořen v bublinách začnu si básnit
 a verše kvalitní možná i zvěčním
 ve sbírce autorské, zatímco řečním
 bych řečením zachytil myšlenky prchavé
 čím více slov, tím víc mi myšlének uplave
 bez řečnění méně se myšlének chytí...
 Je to jak bludný kruh, díím, není zbylí
 Než lázeň si ošklivit puzením verše psát
 nechám si do vody pohroužen báseň zdát
 nechám se kolébat ve vlnkách zdání
 a to je mé, pro dnešek, poslední přání

(otáčí se a volným krokem kráčí k věži)

a to je mé
 pro dnešek
 poslední
 přání...

(zavře se opona)

Obraz druhý - živý

(otevře se opona)

Jedná se o statický živý obraz, který je vyjádřením Hábitova snu v lázni. Je slyšet šplouchání vlnek a postupně sílí podbarvující dramatická hudba. Přes jeviště plynou cáry dýmu z kadidelnic. Dým zde má dvojí symbolický význam. Jednak diváka upozorňuje, že jde o snovou vizi, a jednak jej ujišťuje, že je lázeň skutečně

horká. Na jeviště se snášejí mýdlové bubliny. Křivá věž je omítnutá na bílo. Na střeše věže stojí ztopořený okulus, Hyen Hábit v Mociplášti upřeně zírá skrz jeho hledí. Hábit i přístroj jsou vidět z profilu. Hábitova postava má také dvojitý symbolický význam - pozoruje hvězdy a budoucnost. V jeho tváři se zračí radost z vědeckého bádání, ale i chmury z toho, co snad vidí v budoucnosti. Od paty věže je rozvinut rudý běhoun, na němž stojí tři postavy v různých fázích pohybu. Jsou oděny v černé kápě, není tedy patrné, že tyto osoby jsou ztvárněny hercem poštáka a dvěma kulisáky (jeden byl užit pro vedení racka, druhý jako výpomoc při provedení Hábitova transferu dolů z věže v průběhu hry). Zosobňují záhadné postavy Chlié. Běhoun vede k hranici. U hranice stojí slaměný strašák Hadrník, držící faguli. Představuje Mistra Palivce, konajícího odpovědně svoji práci. Strašákova zlobná ústa tvaru luku jsou symbolem, že je sice zodpovědný, ale nemá ke své práci kladný vztah. Hranice je situována v popředí levé části jeviště. V nitru hranice je skryta další kadidelnice. Její dým dává tušit, že Den Usírala byl již zahájen. Do špice hranice je zaražen hlavou dolů bílý kaširovaný racek s rozepjatými křídly. Symbolizuje Usírala, který se sice snaží osvobodit, ale nemá sil. Je proto zřejmé, že moc Chlií je značná. V popředí pravé části jeviště stojí opuštěný poštákův vozík, do něž je zapřaženo několik kaširovaných kapounů. Divák si všimne, že Hábit skrze okulus vlastně hledí na opačnou stranu, než je hranice. Toto je také dvojsmyslné. Hábit je učený a ví, že by mu dým stoupající z hranice zastíral dobrý výhled. Druhý výklad tohoto symbolu divákovi napoví, že Hábit ve své humánní podstatě s osudem racka vlastně v hloubi duše nesouhlasí. Na druhou stranu rudý běhoun vedoucí od paty věže dává tušit, že Chlié jsou ve věži vítanými hosty. O úctě k Chliím svědčí i skutečnost, že Hábit uvolnil strašáka pro zosobnění Mistra Palivce. Tento živý obraz má v divákovi vyvolat hluboké a rozporuplné niterní pocity, podněcující zamyšlení nejen nad divadelní hrou samotnou, ale i nad sebou samým. Divák je nucen k přijetí myšlenky, že skutečný svět je postaven na samých rozporech. Z toho důvodu také živý obraz trvá, dokud poslední divák neopustí představení. Oponu v tomto případě není třeba zavírat.

XVIII. Naše země

Getd z Ruindoru

Koňská kopyta zaklepala na dlažbě mostu. Darblin se podíval dolů na divokou řeku Braha, která se nezadržitelně hnala peřejemi k jihu. Temně modré bublající vlny se tříštily o kameny zaoblené léty, které tu stály jako překážka nespoutanému toku. Bylo obtížné představit si, jakým způsobem dělníci dokázali překlenout tuto divokou hlubinu pevným kamenným mostem, navíc z jedné strany sužování výpady domorodých Mariilů, kteří byli stejně divocí jako řeka.

Most končil polorozpadlou branou, po jejíchž stranách se tyčily dvě strážní věže. Ještě před deseti lety byla jednou z nejlépe bráněných výsep království, jelikož bránila most jakožto jediný přístup na území mezi rozvětveným tokem Brahy, díky němuž mohly být podnikány výpady na území domorodců, které nakonec skončily jejich vyhnáním. Dnes však již z brány mnoho nezbylo, část zničil čas, část přistěhovalci, kteří potřebovali kámen na stavbu svých příbytků.

Darblin projel pod nepříliš bezpečně vypadajícím obloukem brány a naskytl se mu pohled na několik domků a jejich obyvatel pracujících na svých malých políčkách. V těchto místech byla již džungle zcela vykácena a dokonce tu už začaly růst zemědělské plodiny a ovocné stromy.

Cesta vedla přímo na západ mezi políčky, ale pracující lidé nevěnovali pozornost jedinému jezci. Byli zvyklí na časté průjezdy vojáků, kteří bránili západní hranici na druhém toku Brahy, přes níž se Mariilové často přeplavovali, aby útočili na okupanty svého dřívějšího území. Netrvalo dlouho a ozvaly se tupé rány, zvuky seker a pil, pomocí kterých osadníci pronikali stále hlouběji do nitra pralesa a zároveň získávali vzácné dřevo místních stromů, jakož i stavební materiál na další osady. Darblin projel kolem pracujících dřevorubců a octl se v pralese, kudy vedla cesta do pevnosti. Od ní se oddělovalo také několik dalších cest, ale tato hlavní se nedala zaměnit a navíc vedla takřka přímo. Cesta míjela také několik dalších osad, a čím více na západ, tím méně připomínaly pokojné osady království. Domy byly bytelnější a měly menší okna, navíc s pevnými okenicemi. Kolem několika vesnic dokonce stála menší palisáda. Také lidé se výrazně lišili od vnitrozemí, zde byli vesměs zachmuřilí, napjatí a připravení se o sebe sami postarat. Muži byli statní a jistě nechodili pro ránu daleko. Navíc nebylo nikoho, krom nejmenších dětí, kdo by u sebe neměl alespoň dýku. Tyto kraje dosud nebyly tak bezpečné, jak by si místní obyvatelé přáli.

Pak se konečně objevil cíl cesty, vojenská pevnost na pahorku, jenž z druhé strany ústil do Malé Brahy, jak se říkalo druhému, mešímu toku prudké řeky. Celý pahorek byl odlesněn, aby pro případné útočníky nebyla velká šance na nenápadné přiblížení.

Darblin přijel k jediné bráně pevnosti, kterou pohotová stráž okamžitě otevřela, a on vjel dovnitř. Všiml si, že voják u brány nemá nasazenou helmu, a ani další části výstroje nebyly v předepsaném stavu. V hlavním městě by si za to odseděl pěkných pár dní v chládku, možná by byl dokonce zbičován, podle toho,

který z důstojníků by měl zrovna službu. Čím dále od hlavního města, tím se na předpisy hledělo méně a méně a zde, tváří v tvář nepříteli, se už vojáci zjevně o podobné věci nestarali vůbec. O kus dál seděla skupinka mužů a hrála v kostky, aniž by příjevšímu věnovala pozornost. Předepsaný vojenský mundúr neměl ani jeden z nich. Skupince vévodil mohutný širokoplecí barbar v kroužkové košili a s masivním obouručním mečem po boku. Takový muž byl nepřehlédnutelný a Darblina ihned zaujal. To už se ovšem kvapně blížil důstojník, na poslední chvíli ještě připínaje opasek s mečem.

“Bud’te vítán, pane”, pozdravil a mírně se uklonil. “Čekali jsme na váš příjezd. Já jsem Narim Allea a byl jsem pověřen prozatímním velením pevnosti, než se ujmete svých povinností”.

“Darblin z Hallitu”, představil se nový velitel a sesedl.

“Jaká byla cesta? Počasí vám tedy vyšlo, jen co je pravda, a poslední dobou je v okolí celkem klid. I ten prales tu už vypadá méně strašidelně než kdysi, a za pár let, to už bude krajina docela kultivovaná. Bude tu růst pšenice jako v každý pořádný zemi a z pralesa zbude sotva pár stromků. Jó, hned by nám ubylo práce, kdyby ti zatracení Mariilové neměli kde se skrývat, v tom pralese jsou jako doma”.

Narimovo plkání přerušil dusot kopyt a za chvíli již do pevnosti vcválalo několik jezdců. Tři z nich měli přes koně přehozeno černé tělo. “Hlídku hlásí návrat”, zasalutoval směrem k Narimovi plavovlasý mladík, který přijel v čele jezdců.

“Narazili jsme na stopy tří Mariilů a nakonec jsme je dostihli asi tři míle od Hartadovy usedlosti a beze ztrát pobili”.

Darblin přistoupil k jednomu tělu a zvedl mu hlavu. První, čeho si všiml bylo, že nemá uši. “Jak to, že je bez uší?”, obrátil se tázavě na Narima.

“Za zabití těch divochů je vypsána odměna”, vysvětlil důstojník, “a vyplácí se právě za uši. Kdo by se taky tahal s celým tělem, že?”.

Darblin kývl a otočil se k mrtvému. Zadíval se do černého obličje zvláštních rysů, jaké se u lidí z jeho krajů nevyskytují. Tak takhle tedy vypadají divocí Mariilové. Pak si prohlédl těla a uhlídal, že jejich postavy jsou pomenší, s krátkýma křivýma nohama. Ani jeden z mrtvých neměl víc než patnáct jar. “Byli mladí”, prohodil směrem k Narimovi.

“Většinou to jsou mladí, prý to nějak souvisí se zkouškou odvahy, či co. Navíc se ti divoši většinou vysokého věku nedožívají”, ušklíbl se Allea. Pak se obrátil k mužům: “Jako obvykle ta těla pověste na stromy ke břehu”. Na vysvětlenou k Darblinovi dodal: “Jednak je to zastraší, a pak prý také věří, že místo kolem těla chrání jeho duch, takže se bojí vystoupit na břeh. Ale chcete si jistě po cestě odpočinout a spláchnout se, že? Pojd’te, ukážu vám vaše pokoje”.

“Pojd’mež”, přikývl Darblin. “Mimochodem, co jsou zač támhleti muži v rohu?”.

“To jsou dobrovolníci”, vysvětlil Narim. “Loví tu divochy pro uši a také hledají v okolí nějaké staré poklady. Trochu blázní, ale jsou to vynikající bojovníci

a pomáhají nám hlídkovat, tak je tu necháváme. Když čas od času přijde nějaký větší útok divochů, tak jsou velmi užiteční”.

“Ták, tady to je”, uvedl Narim Darblina do nevelkého domku. “Tady je vaše pracovna, většina věcí je tu po Grammantovi, předchozím veliteli, jenom papíry a pokladnu mám u sebe, to vám ještě předám. Tady je ložnice a tady dokonce kád’, takže se můžete nerušeně koupat, Grammant si na to potrpěl. Jestli chcete, tak vám hned nechám nanosit vodu, po cestě se hodí trochu se spláchnout. Jasně, hned zavolám chlapce”, dodal po velitelově lehkém přikývnutí. “Jo ještě, s ostatními důstojníky a mužstvem se seznámíte při večeři, většina je teď pryč na pravidelných hlídkách. Včas pro vás pošlu”. S tím se Narim odporoučel.

Zanedlouho dorazili dva muži s vědry vody, nalili ji do kotle a rozdělali oheň. Darblin si mezitím vybalil zavazadla. Neměl toho příliš, pro život v armádě toho ani příliš nepotřeboval, všechno jeho oblečení bylo předpisové, nemohl si vybírat, co bude nosit. Také měl s sebou věci připomínající domov, od kterého ho vojenské povinnosti odloučily. Obrázek matky a šátek té, kvůli které byl odvelen do tohoto zapadákov, ač oficiálním důvodem byly jeho schopnosti a úkol konečně zabránit divochům, aby podnikali útoky na obyvatele království.

“Pane”, přerušil Darblinovo rozjímání jeden z mužů. “Koupel je připravena”. Pokoj se již vskutku naplnil parou z vroucí vody, kterou vojáci nalili do kádě.

“Díky”, kývl hlavou velitel a muže propustil. Tak, nejdřív smýt prach cest a pak se seznámit se svým novým působištěm. Tot’ plán na nejbližší dobu.

Navečer pro Darblina přišel voják a odvedl ho do důstojnické jídelny. Tam již čekalo všech pět důstojníků místní posádky. Narim ostatní představil. Mladík, který předtím přivedl hlídku s těly, se jmenoval Drag Balin. Následoval But Praiss, muž nevysoké, ale silné postavy, jemuž jizva, táhnoucí se od úst přes levou tvář až k uchu, dávala výraz hrozivého šklebu. Pak Bian Laco, nejstarší z důstojníků, odhadem se blížil k padesátce, a nakonec trpaslík Darim, velitel oddílu neighburgských trpaslíků.

Situace byla v posledních měsících klidná. Útoky na osady nebyly nijak časté, většinou byly podnikány skupinami mladíků, často dokonce jednotlivci. Organizované útoky větších skupin se už dlouhou dobu nekonal. Přesto však museli být vojáci neustále v pohotovosti a hlídky každý den pročesávaly břeh řeky i vnitrozemí, hledajíc stopy. Každé zaváhání by mohlo způsobit smrt některého z osadníků, ač to byli vesměs tvrdí chlapi, kteří nejden útok dokázali odvrátit sami. Mariilové se naštěstí nepouštěli příliš daleko do vnitrozemí, kde byli osadníci daleko méně připraveni na eventuální útok.

Výhodou také bylo, že jednotlivé mariilské kmeny bojovaly mezi sebou, což potvrdili dobrodruzi z pevnosti, kteří se čas od času vypravovali na západní břeh Malé Brahy na průzkum a hlavně kvůli uším nepřátel. Tyto výpravy však příliš časté nebyly, jelikož Mariilové byli v pralese doma a dokázali vetřelce velmi rychle objevit a eliminovat, takže se na ně pouštěli jen ti nejlepší a nejdůležitější, a i tak se řada dobrých mužů nevrátila.

Darblin si pečlivě prostudoval mapu, rozebral s ostatními plány a úkoly hlídek, jakož i každodenní život a řád v pevnosti, načež šel spát. Žádné rozkazy nevydal. Vše běželo podle zaběhnutých zvyků a podle všeho to běželo dobře. Proč tedy něco kvapně měnit?

Ráno se posádka pevnosti seřadila na dvoře a Darblin byl oficiálně představen vojákům jako nový velitel. Prohodil k vojákům několik slov, ale sám byl málomluvný a místní vojáci ani mnoho nečekali, na podobné nástupy si příliš nepotrpěli a rádi to odbyli co nejrychleji. Většinu času mluvil jako obvykle Allea, který přiblížil Darblinovi složení posádky a vojáky upozornil, že nového velitele je třeba poslouchat, což ti ostatně sami nejspíš tušili.

Po nástupu se vojáci vydali po své práci. Hlídky se rozjely do všech stran, aby prozkoumaly prales a odhalily případné vetřelce, zbytek vojáků zůstal v pevnosti. Darblin spolu s Narimem a Dragem rovněž opustili pevnost a vyjeli na hlídku, aby se nový velitel seznámil s okolím.

Vydali se po břehu Malé Brahy k severu. Narim neustále vysvětloval, kde se zrovna nacházejí, případně přidal i nějakou příhodu, která se k tomu kterému místu vztahovala, ukazoval Darblinovi orientační body a vůbec se všemožně staral o to, aby svému nadřízenému usnadnil sžívání se s prostředím. Darblin vesměs mlčel a pečlivě si prohlížel kraj. Prales mu byl nesympatický, v té změti stromů a křovin se mohl kdokoli skrývat, navíc tu byla hojnost zvěře, což sice usnadňovalo zásobování, ale v hluku, který způsobovali především ptáci, bylo těžko co slyšet a když, tak se nedalo určit, zda to způsobila zvěř či nepřítel.

Během cesty se hlídka stavila také u několika osadníků, kteří vřele přivítali nového velitele, takže ke konci hlídky měl již Darblin problém dostat se bezpečně do sedla, neboť vřelost se v těchto krajích vyjadřovala sklenkou pálenky. Nakonec však vše zvládl a bezpečně dojel. Hlavou mu proudily nově nabyté poznatky. Bude ještě chvíli trvat, než bude moct toto místo nazvat svým domovem, ale nedá se nic dělat. Sám nemůže dělat jen to, co se mu líbí, teď má povinnosti zde a bude je dělat, jak nejlépe dovede.

* * *

Vesminzawa kráčel pralesem. Šel pomalu a opatrně našlapoval, takže ani lísteček nezašustil pod jeho bosou nohou. Rozhlížel se po místech, která tak dobře znal, a naslouchal zvukům, tak známým a přesto stále se měnícím. Pak konečně stanul u tisíciletého stromu ra, stál tam, kde stál od úsvitu zdejších kmenů a ještě dávo předtím. Vesminzawa rozevřel náruč a opřel se o strom, jakoby se ho snažil obejmout, což byl ovšem úkol nejméně pro tucet mužů. Vzápětí ucítil energii, která proudila jeho tělem. Strom ho ihned poznal, jakoby ani nebyl pryč téměř dva tucty let. Po chvíli muž odstoupil a sedl si před strom, zavřel oči a pohroužil se do šumu lesa. Cítil to, co mu dlouho zůstávalo odepřeno, ale na co stále vzpomínal - ucítil domov. Ucítil sílu všech stromů, jakož i ptáků a zvířat, které znal z dob, kdy byl ještě mladý a učil se poznávat les a les ho učil poznávat. Ale ucítil také bolest.

Bolest po trhlíně, která les postihla, a bolest stromů, které úpěly zraňovány tvrdým železem. Vesminzawa se zamračil. Hledal stromy, které tak dobře znal, ale nemohl je nalézt. Snad čtvrtina lesa, v němž vyrůstal, byla navždy mrtvá. A kolik stromů jen v tuto jedinou chvíli křičelo bolestí ve smrtelné agónii? Vesminzawa cítil bolest, jako by mu někdo přejížděl po těle žhavým železem. V hlavě slyšel nářek a prosbu o pomoc. O pomoc proti lidem, které nezajímala bolest stromů ani zvířat, nebo snad jim dělalo dobře, když ostatní trpěli? To Vesminzawa nevěděl, ale věděl, že musí pomoci dříve, než bude jeho les, jeho domov, pouhou vzpomínkou.

Vesminzawa rychlým krokem postupoval džunglí, až pojednou zahlédl čtveřici mužů. Vynořil se z křoví a velitelsky jim pokynul rukou. “Ke kterému kmeni patříte?”

“Valaga”, odpověděl zřejmě vůdce skupiny a uklonil se zjevně mocnějšímu muži.

“A co tu děláte? Vypadáte jako válečná výprava”.

“Jdeme na průzkum”, vysvětlil válečník. “Kmen Gabišta se odmítl podřídít našemu náčelníkovi, takže je válka”.

“Kmen Gabišta nikdy nebyl závislý na kmenu Valaga”, zachmuřil se Vesminzawa.

“Náš náčelník, mocný Takira, rozhodl, že kmeny Gabišta, Moraku a Sixoo jsou podřízeni kmeni Valaga. Je to prý vůle bohů, tak pravil šaman Ahirgutchu”.

Vesminzawa se na muže přísně zadíval, “A?”.

“Ehm, slabý kmen Moraku se podrobil. Kmeny Gabišta a Sixoo odmítly příkaz Takiry, ale neuhasily starý spor mezi sebou a bojují nyní mezi sebou a ještě s námi, kmenem Valaga”. Vesminzawa vybídl muže k pokračování. “Navíc na našem území začínají lovit válečníci kmene Ouizo, jehož loviště vždy byla daleko směrem putování slunce”.

Vesminzawa mlčel a jeho pohled byl upřen kamsi daleko za válečníka. Přemýšlel. Nakonec se jakoby vzpamatoval ze snění a řekl: “Dobrá, běž do své vesnice, s tvým úkolem je pro dnešek konec. Já brzo také dorazím do vesnice kmene Valaga. Můžeš to vyřídit”.

Všichni obyvatelé vesnice byli na nohou. Vesminzawa kráčel mezi nimi směrem ke kmenovému totemu, před kterým pyšně stál náčelník Takira. Vesminzawa se před ním zastavil.

“Jsem Takira, velký náčelník zdejších kmenů”, prohlásil válečník povýšeně. “Kdo jsi a co tě sem přivádí, že ses opovážil poroučet mým mužům?”.

“Mlč”, přikázal šaman. “Kde je Ahirgutchu?”.

Takira se zarazil a jeho pohled sklouzl k jednomu ze stanů. Vesminzawa si prohlédl zvířecí lebky a znaky vypálené do dřeva nad vchodem a zamířil k němu.

Hned po vstupu do stanu ho zasáhla omamná vůně bylin, která naplňovala celý vnitřek. U malého ohniště seděl starý šaman. Jeho bílé vlasy mu volně spadaly na ramena a tvář byla plná vrásek. Zvedl hlavu a podíval se na příchozího. Jejich oči se setkaly.

“Kadara”, zahučel Ahirgutchu.

“Kadara je mrtev”, prohlásil mladší z šamanů. “Jsem Vesminzawa, šaman a od nynějška nejvyšší vládce kmenů”.

“To není možné”, vyprskl Ahirgutchu. “Já jsem nejstarší šaman a jen já jsem nejvyšší”.

“Už ne”, zahřímal Vesminzawa a jeho ruka se prudce vymrštila. Náhle se na krku staršího šamana objevil malý hádek a bez váhání se zakousl.

“Pošetilý starče”, zamumlal Vesminzawa směrem k zčernalému obličejí mrtvého šamana. “Během svého putování jsem poznal sílu, o níž se ti ani nesnilo. Jak velice málo jsi mě dokázal naučit”. Pak vyšel ze stanu.

Za několik okamžiků opět stanul před Takirou. “Zítřka se soumrakem se celý kmen shromáždí u posvátného stromu ra, okamžitě pošlete zprávy ostatním kmenům, ať se shromáždí také, jako nejvyšší šaman tam očekávám všechny”.

“Kde je Ahirgutchu?”, otázal se rozčileně náčelník.

“Bohové ho přijali”, odvětil Vesminzawa klidně.

“Přesto mi nemůžeš přikazovat”, vysunul bojovně bradu Takira. “Jsem náčelník kmene Valaga, jakož i ostatních kmenů...”.

“Už ne”, umlčel ho šaman a mávl rukou. Válečník se vznesl a prolétl dobrých dvacet sáhů vzduchem, než zády narazil do mohutného stromu. Sesul se po kmeni a zůstal bezvládně ležet. Z úst mu začala vytékat krev. “Vyřídte všem, že se nesmí protivit vůli nejvyššího šamana”, zadeklamoval Vesminzawa ke shromážděným a v trvajícím tichu opustil vesnici.

Čtyři mariilské kmeny se shromáždily na malé pasece uprostřed džungle. Uprostřed paseky seděl na zemi Vesminzawa, měl zavřené oči a ani se nehnul. Když se všichni rozestavili a šum utichl, šaman vstal, významně se po všech rozhlédl a promluvil. “Jsem Vesminzawa a od nynějška jsem vrchním šamanem vašich kmenů. Zatímco si tady řešíte své malicherné problémy bojem mezi sebou, mí bratři umírají vinou bílých nájezdníků. Zem našich otců je zabíjena a vy se tu vybíjíte mezi sebou. Ale to od nynějška končí. Vy všichni jste jedna rodina a budete se taky tak chovat. Tot’ moje vůle”. Šaman domluvil a rozhlížel se po tvářích shromážděných. Na některých tvářích viděl nesouhlas, ale s tím počítal. Po chvíli vystoupil jeden z mužů.

“Jsem Atarak, vůdce kmene Gabišta”, promluvil a tvářil se při tom zmařeně. “Nikdo mi nemůže přikázat, abych spojil svůj kmen s kmenem Valaga. Ani ty ne, kdož se chceš stát vrchním šamanem”.

“Já se nechci stát vrchním šamanem”, prohlásil klidně Vesminzawa a jeho tvář se stáhla do hrozivého šklebu. “Já jím jsem. A nikdo nebude odporovat mé vůli”.

S těmito slovy zvedl ruce a cosi zamumlal. Za okamžik bylo lze spatřit, jak se země u Atarakových nohou začala hýbat. Vzápětí už se dalo rozeznat, že válečnickovy nohy jsou obepínány kořeny a kořínky nejruznějších rostlin. Atarak se snažil vymanit z moci kořenů, ale marně sebou škubal či se snažil kořeny

přesekat svým nožem. Brzo byl zcela znehybněn a jen hlava vyhlížela ze změti kořenů.

“Tak dopadne každý, kdo se bude protivit mé vůli”, zahřměl Vesminzawa a pohnul rukou, načež kořeny i s milým válečníkem zmizely zpět pod zem. Další námitky se neozvaly. “Od nynějška nikdo nevztáhne ruku na jiného z kteréhokoliv kmene, jinak ho stihne hněv můj a rovněž bohů, kterým sloužím a kteří mi dali mou moc. Jediným nepřítelem nás všech se stávají výhradně bílí lidé, které pod mým vedením porazíme, protože to tak bohové chtějí”.

* * *

Darblin se probudil uprostřed noci. Nocí se neslo nepřetržité dunění bubnů, které trvalo již tři dny a tři noci. To nevěštilo nic dobrého. Pravda, za měsíc, který zde Darblin už strávil, se nestalo zhola nic. Hlídky nenarazily ani na jednoho vetřelce, nedošlo ani k jednomu přepadení osadníků, dokonce nikdo nenalezl ani žádné stopy. Ale už to bylo podezřelé, mohl to být klid před bouří. Těžko se dalo věřit optimistům, že domorodci konečně dostali rozum a zanechali bláhových výpadů.

A teď přišlo to bubnování. Prý bývalo občas slyšet i dříve, ale nikdy ne tak hlasitě a zejména ne tak dlouho. Co to znamená? Darblin tu byl nový. Za poslední měsíc objel celé území, aby se zorientoval v místním prostředí a seznámil se zdejšími lidmi. Většinou šlo o vytrvalé osadníky, kteří využili možnosti získat levnou půdu, přestože v této divoké, nepřívětivé a nebezpečné zemi. Ale byli tu samozřejmě i různí pochybní dobrodruzi, lichváři a všudypřítomné kurvy. Darblin zatím neměl čas se s někým seznámit blíže, u řady lidí, zejména místních zbohatlíků, kteří nového velitele několikrát zvali na oběd, o to ani příliš nestál.

Vstal z postele a podíval se z okna. Viděl jasně svítící hvězdy na bezmračné obloze. V táboře bylo rozsvíceno několik pochodní, v jejichž odlesku se tu a tam mihla procházející stráž, ale jinak byla krajina ponořená do černočerné tmy.

Nocí se stále neslo monotónní bubnování, do kterého se z pralesa ozýval křik divokých zvířat. Jakých, to Darblin zatím nedokázal rozeznat. Viděl už několik ulovených opic a také papoušků, kteří se prý dokázali naučit opakovat slova. Lovci tu také pro vzácnou kůži lovili velké kočkovité šelmy, mající na svědomí nejednoho osadníka. Prales ale skrýval mnoho dalších zvířat. Ale žádné nebylo nebezpečnější, než lidé.

Darblin znovu ulehl. Musí se pokusit ještě usnout. Přes den měl příliš povinností, než aby si mohl dovolit být nevyspalý, neku-li dospat.

* * *

Vesminzawa seděl u ohně a hleděl do pralesa. Přestože byla noc, viděl vše v jasných barvách. A nejen to. Viděl růst stromů, jejich myšlenky, jejich touhy. Viděl zvířata, pro které byl prales domovem. Šelmy na lovu, opice cpoucí se

ovocnými plody, ptáky na vejcích. Po bylinách, které vykouřil, byla jeho mysl s pralesem jedno.

Pak se rozhlédl kolem sebe. Pláň byla pokryta Mariily. Někteří ještě křepčili kolem ohňů, ale většina už byla v transu. Bubeníci horečně bubnovali, jako celé poslední tři dny. Nejpozději večer padnou vysílením, ale to už bude po všem. Jejich oběť nebude marná. Pomohli navodit atmosféru. Spolu s bylinami, kořeny a bobulemi, z nichž Vesminzawa připravil pro domorodce kuřivo a omamné nápoje, přivedli válečníky do euforie. Dali jim sílu a energii. Dva dny křepčili kolem ohně, pak upadli do transu, v kterém nabudou dalších sil. Až se z něj proberou, poslechnou šamana na slovo, jejich síla se vyrovná býku a budou odolní vůči bolesti.

Někteří možná nepřežijí. Ti slabí, jejichž organismus nevydrží nápor drog. Je to příliš malá daň, než aby na ni Vesminzawa byl jen pomyslel.

Šaman se podíval na oblohu. Viděl ji jako žádný člověk na světě v zářivých a stále se přelévajících barvách. Souhvězdí se mezi sebou honila a prolínala, tvořice zcela nové tvary. To mu bohové dávali své požehnání. Až se nad východním pralesem objeví pruh jasnější oblohy, bude čas k útoku.

* * *

Darblin se posadil na posteli. Něco se mu zdálo. Nepamatoval si, o co přesně šlo, ale nebylo to příjemné. Chvilí přemýšlel, kde je, než se zcela probudil. Zamyslel se. Až na občasně skřeky z džungle bylo ticho. Bubnování, všudypřítomné posledních několik dní, zmizelo. Darblin si pomyslel, že by měl poslat zesílenou hlídku k řece, kdyby se dělo něco neobvyklého. Pak seskočil z postele, natáhl si kalhoty a vyrazil do vojenské jídelny na snídani.

Do jídelny nedošel. Bránou náhle projel jezdec a zhroutil se z koně. Okolostojící vojáci se k němu hned seběhli a Darblin také zamířil tím směrem. Když přišel blíž, poznal, že nebožákovi není pomoci. Byl celý od krve a na těle měl několik viditelných ran. Podle barvy pokožky se dalo soudit, že některé byly otrávené.

“Byl z ranní hlídky, pane”, oznámil veliteli Narim, který se neslyšně objevil za ním. “S ním bylo pět mužů, to patrně znamená, že je přepadl větší oddíl. Měli bychom poslat víc vojáků hledat vetřelce”.

“Pane”, ozval se hlas hlídky ze strážní věže. Darblin se podíval nahoru. “Pane, vidím ohně”.

“Kde?”, předešel Darblina s otázkou Narim.

“Všude”.

Darblin rychle vyšplhal na věž, následován Narimem a trpaslíkem Darimem. Na věži se rozhlédl do všech stran a skutečně, na několika místech stoupal k obzoru sloup kouře. Skrz prales však nebylo vidět, kde přesně a co hoří.

“Serdekův statek, Lomova samota, víska Darbling”, ukazoval Narim na jednotlivé kouře. “A támhleto vypadá na Rudkorovu pilu”.

“Vypadá to, že jsou všude”, prohlásil trpaslík.

“Dvě skupiny po padesáti mužích, jedna pojeden na sever, druhá na jih. První povedu já, druhou But Praiss. Bian Laco má na starosti obranu pevnosti. Shromážděte muže, vyrazíme za čtvrt hodiny”, nařídil Darblin. Narim přikývl a spěchal z věže provést rozkaz. “A hned pošlete jezdce, ať objedou civilisty”, zavolal na něj ještě Darblin. Naposledy se rozhlédl a jal se také slézat. Musel si ještě obléct brnění. Šlo do tuhého a on zůstal bez snídaně.

O hodinu později si Darblin prohlížel trosky Lomova statku, rozlehlé usedlosti, kde podle Narima žilo kolem třiceti lidí, krom Loma a jeho rodiny také najatí dělníci a posluha. Budovy stále hořely a vojáci se nehodlali zdržovat hašením, ale několik mrtvol leželo kolem. Byly děsivě znetvořeny, krom smrticích ran měly usekané hlavy a rozpáraná břicha. Darblin neměl žaludek na to, aby mrtvé zkoumal podrobněji, ale podle částečně vyhřezlých vnitřností hádal, že někdo hledal játra. Slyšel, že některé barbarské národy jedí játra přemožených nepřátel, aby jim dodaly sílu. Neslyšel však dosud, že by to dělali i Mariilové.

V trávě kolem statku ležely i dvě černé postavy. Obyvatelé se tedy snažili bránit, byť chabě. Jeden z černochů měl v hlavě zaraženou motyku, zatímco druhý byl provrtán celkem pěti šípy. Útočníků bylo odhadem kolem dvaceti a zjevně po pobití obyvatel a zapálení statku pokračovali dále, takže se vojáci vydali skupinu pronásledovat.

Skupina minula ještě několik vypálených stavení, když spatřila několik divochů útočit na osamocený srub. Darblin vydal okamžitý rozkaz k útoku a jezdci vyrazili. Mariilové se otočili proti nové hrozbě a sami se rozběhli proti řítícím se koním. Jeden z nich metl po jezdcích jakousi primitivní sekeru, která však trefila jednoho vojáka přímo do hlavy, načež se nebožák zřítíl z koně. Pokud nebyl mrtev hned po ráně kamenné zbraně, pak ho dozajista dorazila koňská kopyta jeho druhů.

Útok jízdy byl drtivý. Mariilové byli doslova smeteni a jejich mrtvoly byly rozdupány cválajícími koňmi. Vojáci dojeli ke srubu, odkud vylezli dva zmatení dřevorubci se sekerami v rukou.

“Co se to, sakra, děje?”, rozhlíželi se muži po mýtině. Kolem srubu se válelo několik mrtvých mužů.

“Mariilové útočí”, otřel si čelo Narim. “Co se tu stalo a kolik jich tu bylo?”.

“Jen tihle”, odpověděl dřevorubec. “Najednou se vyřítili z lesa a vrhli se na chlapy, co byli venku. My zastrčili závoru a zabouchli okenice”.

“Raději pojedte s náma”, poradil Narim. “Tady nebude bezpečno”.

Jeho slova se vzápětí potvrdila, když se ozval hrozivý křik a džungle ožila útočícími černochy.

“Obrannou formaci”, zařval okamžitě Darblin a muži se začali kvapně řadit. O několik úderů srdce později se na narychlo sestavené bojové postavení vrhlo kolem dvou stovek divochů.

Vojáci byli zprvu překvapeni počtem nepřátel, ale rychle v jejich mysli převládl naučený dril. Začal boj o život. Početní přesila Mariilů byla taková, že vojáky obešli a zaútočili ze všech stran.

Darblin sledoval, jak se divoši neohroženě vrhají proti stěně štítů a mečů, kterou vytvořili jeho vojáci. Zdálo se, že se nebojí smrti, a dokonce ani nereagují na bolest. Viděl, jak jeden z vojáků usekl černochovi ruku, ale ten si rány ani stříkající krve nevšímal, a druhou rukou s dýkou proklál vojákovi hrdlo. Se strašným řevem se nepřátelé hnali kupředu a pronikali přes hradbu těl seřazených vojáků.

Darblin se otočil a spatřil Narima, kterak rozpáral útočícímu divochovi břicho. Ten však si z toho nic nedělal a bodl důstojníka do krku. Hovorný Narim jakoby chtěl ještě něco říct, ale v puse mu jen zabublala krev, než se zhroutil. Divoch se chtěl zjevně vrhnout na dalšího nepřítele, ale pak jakoby si konečně uvědomil, že má v břiše zabodlý meč a krev z něj cáká na všechny strany, padl nejprve na kolena, a pak se bezvládně sesul do trávy.

Mariilové jakoby byli všude a vojenská formace se brzo rozpadla. Boj se změnil na souboje muže proti muži, či spíše více mužům. Darblin už nedokázal sledovat, jak se bitva vyvíjí, oháněl se mečem a bojoval o holý život. Jednomu divochovi usekl hlavu, ale ten udělal ještě několik neohrabaných kroků, jakoby odmítal přestat bojovat i přes smrtelné zranění. Dalšímu proklál hrdlo, jiného přesekl v pase. Přestal přemýšlet, snažil se jen vydržet na nohou a sekat a sekat. Sám dostal několik zásahů, ale jeho drahé brnění ho ochránilo před nejhorším. Pak náhle všechno ustalo.

Darblin chvíli nemohl popadnout dech. Před sebou viděl pouze černotu. Padl na kolena a zhluboka oddechoval. Chvilí trvalo, než byl schopen rozhlédnout se po mýtině. Vypadalo to tu jako na jatkách. Všude se válela těla mrtvých a umírajících. Lepší výcvik při boji ve skupině a kvalitní brnění rozhodlo boj ve prospěch vojáků. Ale za jakou cenu. Darblin spočítal, že jich zbylo dvanáct, mnozí navíc krváceli z různých vážných ran.

U srubu stáli dva dřevorubci se zkrvavenými sekerami, kteří se bránili ve dveřích.

“Vezměte si koně”, pokynul jim Darblin, “a jeďte k mostu. K mostu a pryč”.

Muži se rozhlédli po hromadě mrtvol kolem. Zjevně došli k názoru, že na tomto místě nechtějí zůstat. Museli tu nechat své sny o lepším, svobodném životě, ale bylo to lepší, než tu nechat svůj život. Sbalili si pár cenností, vzali dva koně mrtvých vojáků a zmizeli na cestě.

Vojáci si zatím ovázali nejvážnější rány a hledali přeživší mezi ležícími. Mariily doráželi, ale našli i tři těžce zraněné druhy. Darblin věděl, že jim není pomoci, ale nemohl se odhodlat k vydání rozkazu. Náhle se však opět ozval bojový řev Mariilů.

“Na koně”, zařval Darblin a rozeběhl se ke svému oři, pasoucímu se opodál. Vojáci ho bez váhání následovali a za pár okamžiků už se skupina hnala zpět směrem k pevnosti. Všimli si, že z pralesa za nimi vybíhají divoši a

pronásledují je, ale nemohli se vyrovnat rychlosti koní, takže zanedlouho zmizeli z dohledu.

Když Darblin projel branou pevnosti, hned viděl, že i zde došlo k boji. Viděl několik těl přikrytých dekami a vojáky starající se o raněné. Přes dvůr už k němu spěchal Bian Laco s ovázanou rukou zavěšenou na šátku.

“Asi před hodinou se vyvalili divoši z pralesa a vrhli se na pevnost”, oznámil.

“Kolik?”, zeptal se unaveně Darblin.

“Něco přes stovku”, odvětil Laco. “Vrhli se proti hradbám jako blázni. Ani jeden neutek. A bojovali, i když jim z těla koukalo pár šípů. Sakra, nikdy jsem jich tolik pohromadě neviděl. Už pár let jich nikdy nepřišlo víc než pár desítek”. Laco nevěřícně kroutil hlavou.

“Nějaké zprávy?”.

“O But Praissovi nic. A ohně se šíří dost rychle”.

Darblin neměl sílu, aby vylezl na věž a přesvědčil se o rozsahu řádění domorodců. Svezl se z koně a usadil se na lavici. Nejraději by spal, ale teď musel jednat. Nad ním stáli Laco a trpaslík Darim. Cítil jejich pohled. Čekali na jeho rozkaz.

“Musíme pomoci civilistům”, vysoukal ze sebe nakonec. “Tady nemůžeme vyhrát, je jich příliš moc. Jediná možnost je bránit se na mostě, tam na nás nemůžou. A zajistit co nejvíc lidem odchod”.

Podíval se na své muže. Přikývli na souhlas.

“Trpaslíci vyrazí přímo k mostu a vytvoří tam obranu. Laco, ty si vezmi na starost doprovod uprchlíků, kteří se stáhli sem, a cestou zjistěte, zda někdo přežil v oblasti Verkova. Já si vezmu další muže a podívám se, co se stalo s Praissovou skupinou a jestli někdo přežil v jižních úvalech”.

Darblinovi muži se hnali po cestě. K mostu už jim mnoho nechybělo. Cestou prošli místy mnohých bojů. Někde se bránili místní usedlíci, na Sakurasově samotě pobili obránci na třicet divochů, než podlehli a jejich těla zůstala zohavena ležet na troskách jejich obydlí. Jinde udeřila na divochy vojenská hlídka a jasně se též daly sledovat stopy Praissovy skupiny, stopy lemované převážně černými mrtvými těly.

Místo posledního boje Buta Praise a jeho mužů bylo na pasece v džungli. Uprostřed byla do země zabodnuta mariilská kopí, na kterých byly nabodnuty hlavy padlých vojáků. Kolem se válely desítky černých mrtvol, ale bylo to málo.

Darblin a jeho vojáci svedli několik bojů s Mariily, ale narazili jen na malé skupinky. Podařilo se také objevit několik živých osadníků, kteří dostali koně a přidali se k vojákům na cestě k mostu. K záchraně.

Když vojáci vjeli na dohled brány a mostu za ní, spatřili všude panující zmatek. Mnoho osadníků, včas varováno rychlými posly, se snažilo uniknout do

bezpečí za most, ale vzali si na cestu také celý svůj majetek. Vozy se nyní tísnily u vjezdu na most i na něm a blokovaly cestu.

Darblin přejel k mostu, kde se Darim s Lacem snažili přechod poněkud zorganizovat, ale vypadalo to spíše na hádky s prchajícími osadníky.

“Tak co se tu děje?”, zařval Darblin netrpělivě.

“Pane, jednomu vozu na mostě prasklo kolo”, ohlásil Laco. “Další vozy zablokovaly cestu a nedá se téměř projít, ale nikdo se nechce hnout”.

“A Mariilové?”.

“Objevilo se jich tu zatím asi deset”, ukázal Darim na mrtvoly pohozené opodál.

“Pane”, přitočil se k Darblinovu koni jakýsi dobře oblečený muž. “Jste povinni chránit životy a majetek občanů království. Žádám vás, abyste zajistil bezpečný přechod vozů přes most...”.

“Ticho!”, zařval Darblin. “Poslouchejte”.

Všichni kolem zmlkli a náhle bylo i přes okolní hluk slyšet hrdelní válečné pokřiky. Darblin pohlédl k západu a viděl, že z chalup v dálce šlehají plameny.

“Shod'te vozy do řeky”, nařídil Lacovi.

“Ale to nemůžete...”, protestoval muž.

“Kdo se bude bránit, shod'te ho tam taky”, prohlásil neúprosně Darblin.

“Uvolněte cestu uprchlíkům přes most. Ostatní se připraví k obraně”.

Mezi domy se začaly objevovat černé postavičky a rychle se blížily.

Darblin vytvořil mezi domky u mostu provizorní obranu, aby dal osadníkům dost času dostat se přes most. Na něm vypukla tlačenice. Přes snahu vojáků udržet pořádek došlo k hádkám a pranicím. Někteří lidé se snažili dostat na druhou stranu i svůj majetek, jiní ve snaze dostat se do bezpečí naopak odstrkávali káry z cesty a házeli překážky dolů do řeky. Tam skončilo i několik nebožáků, kteří měli tu smůlu a v tlačenici se dostali příliš na kraj, jiní byli ušlapáni.

Pak do vojenské linie narazili Mariilové a Darblin nemohl dění dále sledovat. Nalevo nesli nápor nejbližší trpaslíci, kteří byli mistry boje v sevřené obranné formaci. Napravo byl seřazen zbytek bojeschopných mužů. Došlo k ukrutné řeži, divoši stále nejevili žádné známky únavy a pohrdali smrtí. Snažili se jen skolit co nejvíc nepřátel.

První vlnu útoku vojáci odrazili, ale sami měli ztráty a padala na ně únava. Během chvíle oddechu viděl Darblin několik jezdců, kteří vyjeli z různých stran a projeli kolem vojáků do bezpečí. Z jihu se přihnala skupina čtyř zkrvavených vojáků doprovázející asi deset civilistů.

Před Darblinem zastavil voják na koni. Byl celý od krve, brnění měl na několika místech prohnuté a únavou sotva seděl na koni. Před sebou měl usazené dvě malé děti, kterým ještě nemohlo být ani deset let. Darblin zvedl zrak a jeho oči se setkaly s vyčerpaným pohledem Draga Balina. V jeho zraku nebylo ani památky po jeho obvyklém rozpustilém veselí.

Důstojník zasalutoval na pozdrav. “Náš oddíl byl zničen U Skriberova mlejna. Několik osadníků tam ještě bojovalo”.

“Nějaká naděje, že se sem dostanou?”, zeptal se Darblin.

Drag smutně zavrtěl hlavou. “Ne, pane. Když jsem odjížděl, zůstávalo pět mužů a tři ženy, ale neměli žádné koně. Chtěli jen jedno”, jeho pohled sjel k dětem.

Darblin pochopil a smutně pokýval hlavou. “Dovez je za most”.

Pak se velitel rozhlédl. Dav u mostu řídil, nicméně s hurónským řevem se blížili další divoši. “Připravit k obraně”, vykřikl Darblin a zdvihl meč, aby vojáci viděli, že on připraven je.

Další útok Mariilů byl zničující. Zdálo se, že samotná džungle ožila černými těly. Zuřivých útočníků neubývalo a rychle začali vojáky zatlačovat.

“Zpátky, ústup k mostu”, křičel Darblin, snažící se udržet pořádek. To však bylo marné a linie byla proražena. Jen díky trpaslíkům, kteří pod Darimovým vedením spořádaně ustoupili a postavili se jako živá hradba ke vstupu na most, nedošlo k většímu krveprolití mezi civilisty zoufale se snažícími procat se na druhou stranu.

Darblin byl však s několika muži odříznut. Sekal kolem sebe a snažil se probít ke svým, ale síly ho opouštěly. Vojáků kolem něj rychle ubývalo, mizeli pod černými těly divochů.

Darblin viděl, že těch několik sáhů k mostu je pro něj nepřekonatelných. Přesto sekal jako šílený, odmítaje se vzdát. Spatřil před sebou zuřivou tvář útočícího divocha a zasekl mu meč hluboko do lebky. Ten se však zaklínil o kost a nechtěl ven. Rána do hlavy srazila Darblina na zem, kde se na něj vrhla těla divochů a okamžitě mu znemožnila pohyb. Cítil blízkost smrti.

Přes šílený bojový řev Mariilů náhle zazněla velitelská slova. Darblin jim nerozuměl, ale ucítil, že chování divochů se změnilo. Náhle se ho přestali snažit zabít. Uchopilo ho několik rukou a postavilo ho na nohy.

Darblin se v rychlosti rozhlédl. Trpaslíci už byli zatlačeni na most a před tlakem Mariilů pomalu ustupovali. Divoši se však začali stahovat a shromáždili se na okraji mostu, kde začali křepčít a pokřikovat něco nesrozumitelného směrem k vojákům království.

Pak velitel pohlédl před sebe. Mezi divochy prošla podivná postava, které všichni uctivě uhýbali z cesty. Vypadala ještě divočeji než válečníci kolem, jakoby snad byla něčím mezi člověkem, zvířetem a stromem. Aura moci kolem ní však byla přímo hmatatelná.

Vesminzawa stanul před Darblinem, kterého pevně držely ruce jeho válečníků ochotných ho na jediný rozkaz rozsekat na kousky. Šaman však poznal sílu ducha nepřátelského velitele. Jeho rozhodnutí zachránilo mnoho bílých lidí. Šaman dobře věděl, že nikoli dav, ale jednotlivci určují osud světa. A podávají svědectví.

Vesminzawa pohlédl Darblinovi přímo do očí a prsty levé ruky se dotkl jeho hrudního krunýře. Darblin cítil spalující pohled, vidící až do hlubin duše, a zároveň pocítil žár, jakoby se jeho brnění rozzhavovalo v kovářské výhni. Po chvíli

šaman ruku odtáhl a zčernalé brnění spadlo na zem. Pod Darblinem se podlomila kolena, ale divoši ho drželi pevně.

Pak Vesminzawa promluvil, tentokrát obecnou řečí, byť silně zkomolenou: “Toto naše země. Jdi a podívej se. A pak vyprávěj pro váš náčelník”. Pak natáhl ruku a přiložil jeden prst Darblinovi na tvář, kde načrtl jakési znamení. Darblin ucítil žár, jakoby ho cejchovali žhavým železem.

Šaman pak ustoupil a vykřikl několik příkazů. Paže divochů popadly Darblina a odtáhly ho k mostu. Na okraji ho pustily a postrčily na most. Darblin se otočil a ještě jednou pohlédl do šamanových očí.

“Jdi. Jdi a nevracej. Nikdy”, zaskřehotal na něj Vesminzawa.

Darblin poslechl, vyrazil belhovou chůzí přes most, na jehož druhém konci stál zbytek jeho vojáků v čele s Darimem, připravených postavit se útoku Mariilů. Darblin k nim došel a beze slova kývl na trpaslíka. Ten si ho zkoumavě prohlédl, ale neřekl nic. Vyčerpaný Darblin se opřel o zábradlí a zadíval se na druhou stranu mostu, na zemi, kterou měl bránit.

Vesminzawa došel před most, kde se zkříženýma nohama usedl. Mariilové se v posvátné úctě rozestoupili. Šaman zdvihl hlavu, jakoby se díval k nebesům, a začal recitovat slova, kterým ani okolostojící bojovníci nerozuměli. Vesminzawa cítil, jak kolem něj proudí síla pralesa, a nechal ji vstoupit do sebe. Nechal ji prostoupit svou vlastní duší. A pak svou duši vypustil ven, spojil ji s duší pralesa. Ucítil, jak prales znovu získává svou sílu, jak se jeho rány hojí, zatímco čas letěl kolem něj neuvěřitelným tempem.

Darblin sledoval šamana, k němuž byly obráceny rovněž oči všech vojáků bránících most. Dlouho se nedělo nic. Přesto se jejich pohledy nemohly odtrhnout od osamocené postavy. Darblinovi se zdálo, jakoby kolem něj opalizovala jakási aura, ale nemohl říci, proč si to myslí.

A pak se to stalo. Nejprve pomalu, ale pak stále rychleji se začaly ze svahu vynořovat kořeny, a postupně omotávaly bytelný kamenný most, jako chapadla nějaké nestvůrné bytosti. Kořeny dosáhly zhruba dvou třetin mostu, když se jejich postup zastavil. Pak se ozvalo temné dunění a praskání. Napětí kolem bylo téměř hmatatelné. Nejprve se z mostu uvolnil kámen a zřítíl se dolů do hlubiny, kde s hlasitým žblunknutím dopadl do řeky. O chvíli později odpadl další, a pak další. A náhle s obrovským rachotem mohutný most praskl a sesul se do propasti vyhloubené řekou.

Vojáci ustoupili, vystrašení mocí, kterou před sebou právě spatřili. Většina stále nemohla uvěřit vlastním očím a nevěřicně hleděla do hlubiny, kde si Braha klestila cestu přes nové překážky. Darblin se podíval na druhou stranu údolí. Viděl, že přestože šaman seděl před chvílí na volném prostranství, nyní ho obklopovaly nízké výhonky nových stromů a křovin. Prales si začal brát nazpět, co mu lidé chtěli vzít.

Darblin sledoval, jak šaman vstal a zadíval se přes řeku. Jejich oči se znovu setkaly. Pak se divoch otočil a zmizel v pralese, a spolu s ním i všichni mariilští bojovníci. Náhle byl druhý břeh prázdný a pustý.

Darblin přesto stále pozoroval zemi, z níž právě zázrakem unikl, jakoby ještě na něco čekal. Po chvíli k němu přistoupil Darim.

“Je čas jít”, prohlásil trpaslík mírně.

Darblin kývl a vydal se na cestu do vnitrozemí. Už se neohlédl.

XIX. Zasvěcení

Menhorian Blathel z Cairn

Kupci neklidně přecházeli místností. V Krvavém kameni se hromadila jedna kolona za druhou. Vozy se zdály být dobře chráněny městskou posádkou, o kupce bylo dobře postaráno, jen zprávy o dění za městskými hradbami byly kusé a neurčité. Venku je prý válka a je nebezpečné putovat krajem. To každý z kupců dobře věděl, v těchto pustinách bylo nebezpečné takřka cokoliv, proto žádná z karavan necestovala bez dobře vyzbrojených žoldáků najímaných v příhraničních městech. Ne každému z žoldáků se dalo věřit, ale kdo se vrátil sám, bez kupce a se zbožím, toho si příště už nikdo nenajal. Zákony na okraji civilizace příliš neplatily, s výjimkou zákona silnějšího a zákona plného měšce, samozřejmě. Ale velitel města, Khan, nechtěl karavany pouštět ani jedním směrem.

“Je škoda vašich peněz, které nám platíte za hospody a ochranu. A nezapomínejme na mýtné, že? Když vaše těla zůstanou ležet v bahně, už sem nikdy nepřijedete. A to by byla škoda...”, říkával Khan kupcům v oválné pracovně ve věži nad hlavní branou otočenou k jihu. “Ale jedno je jisté, v polovině zimosmeti bude po všem a v kraji bude dostatečně bezpečno, aby se karavany postaraly samy o sebe”.

“Ještě čtyři, pět dnů”, přemýšlel Larden nad korbelem zkyslého piva a pohledem bloudil po jediné pořádné ulici ve městě. Okna byla špinavá, olysalý hostinský nebyl schopen ani za šest dnů umýt okna od bláta z podzimní plískanice, která už zaváněla zimou. Larden se těšil do jižních měst, kde stráví zimu za peníze vydělané obchodem. A bohatě mu zůstane. Snad by si mohl koupit dům. Víno, koření, jantar, surové drahokamy, těch bylo velmi málo a kdyby o nich některý z ostatních kupců věděl, Larden by se sotva dožil pohledu na hranici, to vše bylo vysoce ceněno. Čím dál od hranic, tím větší cenu jeho náklad měl. Opojná vína vyráběná neznámým způsobem se v některých královstvích nesměla ani objevit, ale tím větší cenu jediná láhev měla. “Možná si jednu nebo dvě lahvinky nechám pro sebe”.

“Hasto, doufám že stále někdo hlídá naše vozy, víš, co v nich vezeme”.

“Vím, ale hlídají je i ti zatracení elfové, nějak se o nás podezřeले starají”, odpověděl zarostlý muž v pobíjené koženici. Už spolu udělali nejeden kšeft. Taky už by se neměli ukazovat v některých královských městech, pro klid duše a hlavy na ramenou.

“Proč nás nechtějí pustit do chrámu? Rád obětuju něco za zdar cesty i místnímu bohu, i když v bohy moc nevěřím, co, Hasto? Ani do svejch hospod nás nenechaj nakouknout...”.

“Přide mi, že nás hlídají”, odplivl si Hasta na podlahu. Zem posypaná slámou nacucaná bahnem a vylitým pivem už ani nepřijala hromutlukův plivanec. “Snad je to proto, že nás tady je už skoro dvě stě. Kdyby sme chtěli, můžeme to tu vydrancovat. Stačí někdo, kdo všechnu tu kupeckou cháttru povede, co, Lardene?”, zubil se Hasta a rukou mávl k zaplněné taverně.

“Sami jsme obchodníci a kupci, Hasto”, ušklíbl se další z Lardenových mužů, ale nemyslel to vážně.

“Jistěže jsme kupci, ale nic podnikat nebudeme, posádka je zatraceně dobře vyzbrojená a pak, rvali bysme se mezi sebou o kořist. Jaká je šance, že v tý panice a požárech přežijeme zrovna my? Hm?”.

“Nemyslel jsem to vážně, jen se zatraceně nudím. A co se chrámu týče, tak já na bohy kašlu. Nikdy mi nic nedali. Beztak to bude banda úchylnejch jeptišek, kerý se klaněj něčemu, ani nevědí čemu, a pořádnýho chlapa neměly”.

“Čteš mi myšlenky, taky bych šel plenit klášter”, smál se další z bandy kolem stolu a řeč doprovázel jasnými pohyby, dokonce si na to stoupl z rozvrzané lavice.

Lardenovi muži mluvili o zdmi obehnaném chrámu. Jen jedinou branou se dalo vejít. Podle střech, čnicích nad kamennou hradbou, nebyl chrám jediná stavba uvnitř. Snad i ten klášter tam byl. Pravdou je, že takřka nikdo neviděl žádnou elfi ženu. Snad proto, že ty čarokrásné ženy si jejich černovlasí muži se špičatýma ušima drželi doma, když v Krvavém kameni bylo tolik cizinců.

Když šel Larden spát, z okna pokoje viděl hejno otroků chřestících řetězy, jak táhnou městem. “Válka končí, už se hromadí pracovní síla”, pomyslel si Larden spokojeně. Ani mu nepřišlo, že posledních pár hodin se osazenstvo hospody obsluhovalo samo. Jak si lehl, tak usnul. V botách a v kabátě, ani těch pár štěníků mu nevadilo. Otroky spolkla brána ve chrámové zdi.

Město bylo podivně tiché. Místní nevěděli, co se bude dít, ale podle nálady svých vůdců poznali, že této noci bude lépe zůstat doma. Ještě lépe ve sklepech.

V podzemní místnosti páchlo přes sto mužů. Všichni byli namačkáni v široké chodbě, nikdo raději nešel do kobek vyhloubených ve skále, i když zde nebyl nikdo, kdo by mříže zamykal. Nejvíce lidí se tísnilo kolem mříže uzavírající chodbu. Ve světle pochodní bylo vidět, že schody za mříží vedou kamsi nahoru.

Jeden přes druhého křičel, řval, kdosi plakal. Na chvíli se otevřel poklop ve stropě a do vřavy přibyl další člověk. A další. Po chvíli přibyla celá skupina, se kterou Larden vjížděl do města. Několik trpaslíků se snažilo mříž nadzvednout, ale bez výsledku.

“Hasto, Hastóóó”, řval Larden. Bez odezvy.

Po hodině dohadování a křiku se dav v podzemí utišil. Nikdo neznal důvod, proč jsou drženi v kobkách starších než celé město. A proč samí kupci, nikdo z místních. Nikdo nepřišel, aby podal vysvětlení.

Muži se rozesadili podél zdí, někteří si ošetřovali zranění. Občas se kdosi zvedl a připálil novou pochodně. Čas plynul zimou a vlhkem podzemního sálu. Den nebo dva? Nikdo nevěděl.

“Tak jsem se dočkal, už jsem ve vězení, ale proč?”, Larden pomalu střízlivěl.

Neklidný spánek přerušil lomoz, křik a sténání. Někde nahoře se bojovalo. Převažoval vysoký ženský jekot. Pak vše upadlo do klidu.

Lardena opět probudil řinkot zbraní, tentokrát velmi blízko. Ze stropního poklopu začaly padat zbraně. Začal boj o ocel. Na podlaze zůstal ležet mrtev jeden mladík a další z mužů v koutě sípavě dodělával. Každý byl po zuby ozbrojený a na zemi stále ležela hromada nejrůznějších zbraní. Larden svůj meč nenašel, ale poznal Hastův. Přibral ještě dvě dýky a vrhací sekeru. Všichni stáli, pozorovali ostražitě jeden druhého. Neklid narůstal. Nakonec se mříž s vrzáním zvedla.

Obrovský prostor osvětlený stovkami loučí a svíc. Uprostřed stála hrubá socha muže s mečem vytesaná z kamene. Okolo ní kamenné schodiště širší třech sáhů, dál směrem ke kamenným stěnám byla hlína, a pak dlažba přerušovaná desítkou sloupů podpírajících klenbu vysoko ve stínu.

Do tohoto prostoru se vřítelo sto dvacet a jeden muž. Zaraženě se dívali kolem sebe. Pozorovali sochu k nim otočenou zády. Hlína kolem schodiště byla nasáklá krví. Podstavec, svícny, zdi, snad i strop ukrytý ve tmě, to vše neslo stopy krve. Čtyři sáhy nad zemí na ozdobné hlavici sloupu se usadil malý rudý krápníček. O kus dál další. Larden přemýšlel, kam zmizela všechna ta těla.

Zpoza monstrózního kamene vystoupila takřka nahá žena, oči se jí divoce leskly. “Mé exotické víno, oni dostali můj náklad”, napadlo Lardena bezděky. Podivně se usmívala. Byla nádherná a odporná. Meč zakrvácený až k jílcí, v druhé ruce zubatý tesák. Pomalu udělala krok, dva, zapředla jako kočka a olízla krev z ostří. Začaly vystupovat další bělovlasé krasavice. Rudá barva kontrastovala s jejich pokožkou a vlasy. Někde praskal oheň. V tichu bylo slyšet tlumené bubláni.

U nohou obří sochy klečel černě oděný muž. Skončil svoji modlitbu, dvakrát se uklonil.

“Pane, dnes je tvůj den. Po dlouhém hledání jsem našel tvůj ztracený chrám, Wer-arhe Mursael wach Alech. Pro někoho jen kámen vztyčený kýmsí. Nikoliv však pro mě. Jsem tvůj služebník, má poslední zkouška začala”. Muriel vytasil nádherný meč z černé oceli a zakrvácený tesák. “Jedenáctkrát jedenáct mužů ti bylo obětováno, teď tedy nastává druhá oběť. Dalších sto dvacet a jeden přibude v brzké chvíli. A polovinu z nich dnes skolím já. Každý zemře jinak. Noc smrti končí a vrcholí”. Muriel se ukonil a zmizel ve stínech.

Jen několik chvil zbývalo do půlnoci.

“Jsem Eleon Sulephet, vítám vás”, pravila sametovým hlasem žena stojící na vrcholu schodiště.

Muži vypuštění ze sklepení se shlukli a s vytasenými zbraněmi zuřivě pozorovali okolí. Krása bělovlasé ženy, strohost sochy, obrovitost stavby a hlavně těžký dým neznámého kadidla, to vše útočilo na smysly ozbrojené hordy. Nic se

nedělo. Jen svíce se pomalu krátily a dýmem houstl vzduch, líně se převaloval chrámem a nechal mizet detaily vyobrazení na zdech.

“Hej, krasavice, nechceš si to rozdat?”, vykřikl jeden a udělal pár kroků dopředu. Na to se několika rychlými kroky zpoza sloupu vynořila další bělovlasá. Mečem, na němž zaschla krev, utřala opovážlivci hlavu. Rudá šmouha v dýmu jakoby zůstala viset ve vzduchu.

Bělovlasá s krůpějemi krve na ostří pomalu vystoupila na první schod a olízla čerstvý šarlat. Eleon se protáhla a se spokojeným zavržením ochutnala také.

Kolem mužů se objevovaly další a další takřka nahé elfky.

Ticho přehlušil jekot žen. S tasenými čepelemi se vrhly na ozbrojený dav zkoprnělých mužů. Nastal boj. Třeskot zbraní zněl stěží hlasitěji než neustálý jekot bělovlasých válečnic. Necitlivé vůči vlastním zraněním rozsévaly smrt mezi muži, kteří se rozprchli mezi sloupy chrámu. Znalí žoldáci si kryli navzájem záda, využívali stěn, sloupů a svícňů.

Ze stínu pozoroval Muriel obřad s ponurým úsměvem, skrz stažené rty pronikla krátká modlitba. Pak odhodil plášť a začal zabíjet.

Larden ustupoval s několika zkušenými lidmi ze své bandy chodbou, kterou objevili snad v západní zdi. Pronásledující elfka jednoho stačila zabít šíleným útokem, ale navzájem se kryjící muži ji rozsekali dřív, než stačila ranit dalšího. Ani rychlost a šílenost útoků nestačila na zkušenost těchto mužů.

Nikdo po nich nešel. Zvuky slábly a muži pospíchali. Z postranní chodby, tentokrát v tichosti, vyrazila bělovlasá čarodějka. Larden kryl sek směřující na hlavu. Bodnutí podivně tvarované dýky vykryl takřka instinktivně předloktím levé ruky, otočil se kolem soupeřky a sekl. Kryla zdvojeně a rychle zaútočila. Zdola a zprava. Larden udělal úhyb a ještě jeden. Bělovlasá zapomněla na další soupeře a vrhla se na Lardena. Ten se jen kryl. Pak jen uznale kývl na svalnatého muže v kroužkové zbroji, když čarodějce vykvetl na hrudi karmínový květ. Jen hekla a sesula se na zem.

Pospíchali dál.

Za sebou slyšeli křik mužů. Únikovou chodbu objevili další, ale také je nikdo nepronásledoval. Po chvíli se zezadu ozvalo zachroptění a řev. Nikoli ženský. Několikrát zachřestily zbraně a ticho.

Muži raději zrychlili. Někdo odbočil do postranní chodby. Skupina se roztrhala.

Larden spolu s osmi dalšími byl nejvíce vepředu. Za ním se čím dál častěji ozývalo sténání a křik. Žádný ženský jekot. A čím dál blíž.

Někdo se oťřel o Lardena. Svalnatý ve zbroji se zapotácel, hlava se mu odklopila dozadu a z krku vyrazila fontána krve. Další z mužů se držel za pahýl ruky, upadl dozadu a tiše sténal.

“Jde zleva”, uslyšel výkřik vysokého muže se sekerou.

“Jde zprava”, vriskal stejně ozbrojený trpaslík třímající navíc pochodeň.

Oba padli takřka současně. Trpaslík rychle na ránu zleva probodávající srdce. Muž velmi pomalu s nevyřčenou otázkou v oku, které mu zbylo.

Kdosi zvedl pochodeň, ale vzápětí padl k zemi. Ted' se s tmavým mužem bojovalo v kruhové místnosti. Larden uklouzl po kaluži krve. 'Kde se vzala tady před námi?'. Ihned se postavil. Zbyl sám. Proti němu stál hubený a vysoký muž. Zakrvácený meč držel špičkou k zemi. Dýchal pravidelně. Rozhlédl se kolem se spokojeným úsměvem, pak kývl a postoupil k Lardenovi.

Larden pozvedl meč, z boty vytáhl dýku. Nadechl se a... proti němu vyrazil neznámý. Byl rychlý, až příliš. Lardenova dýka zmizela v chodbě za ním. Už bojoval obouruč. Jeho nepřítel také. 'Kam zmizela jeho dýka?'. Kryt a chabý výpad.

Neznámý jen odstoupil, meč v bodnici. Nedíval se na Lardena přímo, hlavu otočenou na stranu. Čemusi naslouchal a čekal.

'Nač, pro všechny bohy, čeká?!'.

Pak začal boj. Boj kočky a myši. Míhání čepelí osvětlovala dohořívající pochodeň ležící opodál.

Sek, úhyb, kryt, kryt. Kryt, výpad! 'Jak jsem mohl minout?'.

Najednou byl neznámý za ním. Klečel na levém koleni, meč vodorovně se zemí. Kapala z něj zas o něco čerstvější krev.

Zazvonila ocel o kámen. Larden padl na kolena a tiskl si rozpárané břicho. Pozoroval čadící pochodeň v ruce useknuté u ramene. Pomalu dohořívala.

Muriel se vztyčil, vytáhl dýku a pomalým kočičím krokem se vydal zpět do chrámu.

Právě minula půlnoc. Nastala dvanáctá zimosmet'.

XX. Služba

Sepsal Angel Petrochan

“Tss, šéfe”, ozvalo se zpoza dřevěného stánku s džbány. “Šéfe!”.

“Zmiz, idiote, nevíš, že se ke mně nemáš hlásit? Přijď večer do skladu”. Trhovec se zlostně zamračil na otrhanou postavu s hrbem, která se vynořila za stánkem.

Drban držel jednu ruku v žebrací mošně a druhou rukou si ji obezřetně chránil. “Dyž já mám něco, co fakt nepočká”, řekl. Pak zaškemral prosebně: “Šéfěé...”.

Trhovec vztekle zasyčel a pátravě se rozhlédl po poloprázdném tržišti. Když sebral, že se nikdo nedívá, zavlkl otrhance za pult a zatáhnul plachtu, na níž byl zvenku nápis: ZAVŘENO.

“Tak to vybal, chlape. Jestli je to nějaká hovadina, jako ty sprostý vobrázky, cos ukrad minulej tejden, taks u mě skončil”.

Zlodějíček se freneticky přehraboval v žebradle. “Moment, šéfe, na tohle budete čubrnět. Budete mrkat, jak je starej Rosolec kabrňák! Tady!”. Vyndal z mošny něco cinkajícího, co se třpytilo.

Trhovec mu to vytrhl z ruky. “Kdes to sebral?”. Vyndal z kapsy zvětšovací sklo a poodhrnul závěs, aby vpustil trochu světla. Zlatý šperk byl pěkně vypracován, nějaká elfská práce, nebo alespoň někoho, kdo se u elfů učil. To ale nebylo to, co jej zaujalo. Ve šperku byl zasazen temně rudý kámen, veliký jako poslední článek jeho palce. Světlo se v něm lámalo a hrálo všemi barvami. Uvnitř kamene byly k vidění zajímavé věci... Zatajil se mu dech.

“Svatyně Murgany, šéfe”, zahuhlal mezitím lump. “Tam, co se modlej ty lakomci. Sem tam teďka byl pro almužnu, co kdyby náhodou se někdo z nich pomát a chtěl mi něco dát, a koukám, nikdo se nemodlí. Pak se koukám eště a vidim, kněz nikde, tak sem chyt příležitost za pačesy, vyskočil na voltář, chňapnul po tom a už jsem si to mazal ven a rovnou sem”. Utřel si nos do rukávu. “Dobřej je Rosolec, co? Kolik mi toho vytopíte, šéfe? Je to určitě drahý”, ujišťoval o překot.

“Hmmm”, řekl šéf pomalu. “Zlato je pravý. Ale ten šutr je vobyčejný sklo”. Pak se na Rosolce osopil: “A to sme ti neříkali, ty idiote, že v chrámech se nekrade?! Copak nevíš, jaký kletby na tebe můžou padnout? A kde se asi takovej šmuk dá prodat? Copak ho můžu někde ve městě nabídnout, aniž bych přišel vo kejhák?”.

Rosolec se zašklebil: “Almužničku, šéfe. Však vy už si s tím poradíte”.

“Tady máš deset zlaťáků a vypadni”.

Stánek vyvrhl odrbanou postavu, která s vítězoslavným výrazem ve tváři a nacvičeným pajdavým úkrokem starého žebráckého mazáka odkulhala splynout se zásobami laciného pašovaného alkoholu skrytými ve stínech Šedova. Zatím si Lihumil Swona zálibně prohlížel drahokam. Dostal chuť to už dnes zabalit. Ale to nesmí, to by mohlo být příliš nápadné. I když, moc to lákalo, vždyť jako majitel sítě zlodějíčků, kuplířů a překupníků se zakázaným zbožím nebyl nadarmo

zkušeným odhadcem ceny čehokoliv. Ten kámen měl na naglinském trhu s drahými kameny cenu dobrých pěti tisíc gwendarronských zlatých.

Příliv vrcholil. Nočním přístavem se táhla mokrá mlha. Vypařovala se z kalných vod starého městského přístaviště. Vlnolam, vybíhající daleko do moře, způsoboval, že se v kapse Nurnského přístavu moře mstilo městu za utrpená příkoří a nemálo z toho, co do něj město vyvrhovalo, vracelo s tvrdošíjnou odmítavostí nazpět. Pochůzkář Jonges zastával názor, že za noci, kdy vítr vane od moře směrem k městu a výpary prosycené pachem rozkladu vystupují z přístavní zátočiny a prostupují ulicemi, je možno v Nurnu nalézt novou formu hmoty: čistý krystalický smrad. Ať už s tím desátník Hagenbard souhlasil nebo ne, chtěl nechtěl musel uznat, že smrad zahalující dnešní noci přístav byl téměř nedýchatelný. Příplatek k platu, takové malé smradné, by se sneslo.

Vlnolamem ztišené moře šplouchalo dva sáhy pod úroveň zvlhlé dlažby mola. Hladina byla hustě pokryta vrstvou odpadků a leklých ryb, mezi nimiž se na vlnách vznášel muž. Ležel na hladině obličejem dolů, jako by si něco prohlížel na dně. Těžko tam ovšem mohl něco vidět, neboť mu v tom, kromě špíny a okolní tmy, překážel především fakt, že byl mrtvý jako trindindolští trpaslíci.

Hagenbard s Jongesem počkali, až zřizenci městské márnice tělo vyloví, naloží do proutěné truhlice a odvezou. Tělo bude v márnici, dokud jej někdo neidentifikuje. Jestliže se tak nestane do týdne, bude pohřbeno na královské útraty do neoznačeného hrobu a jediné, co po tom ubožákovi zůstane, bude vražedná zbraň, dýka s tenkou čepelí, kterou měl zapíchnutou v ledvinách, a útlý spis v archivu královského vyšetřovatele. Na konci spisu, jak už to tak v naprosté většině takových případů bývá, bude poznamenáno: Vrah neznámý, vyšetřování přerušeno. Prostě běžná úkladná vražda v Nurnu.

Hagenbard si mimoděk rukávem přeštil mosazný odznak desátníka s číslem 104, připíchnutý na rameni. Agresivní mlha by do něj jinak do rána vyžrala malé černé tečky.

“Korbel řezanýho!”.

“A vy, desátníku?”.

“Štampri, jako obyčejně. Můžeš nosit, dokud ti neřeknu”.

Hostinec U prasete byl obvyklým místem, kde končily jejich noční pochůzky. Měli s majitelem hostince nepsanou dohodu. Nebudou se zajímat o hosty podniku (pakliže si to hostinský nebude výslovně přát) a na oplátku se nikdo nedozví, jak si královi zaměstnanci krátí dlouhou službu. Měli pro tyto večery vyhrazen stůl v tmavém rohu. Tam nejen že nebudili nežádoucí pozornost hostů, ale měli i příležitost si udělat náležité pohodlí. Hagenbard si odepjal řemen kalhot, vyvalil mocný břich, zavěsil řemen na věšák v rohu a rozvalil se na lavici. Jonges, nohy drže na stole, pročítal knihu. Byla to jakási brožura, kterou mu vnutil nějaký náboženský fanatik na ulici. Podobných štvavých či výchovných (většinou měly podobný obsah) tiskovin bylo v poslední době mnoho. Některé církve jimi

lákaly do svých řad, stát jimi chtěl preventivně působit na mládež a potlačovat tak kriminalitu, někteří šílenci dokonce vydávali tiskoviny o sobě.

Hagenbard si zapálil dýmku, loknul si a nasál vzduch přes stisknuté zuby. “Áách, ten chlast je horší a horší. Mám pocit, že do něj lejou přístavní vodu. Hej, co to čteš za lejstra? Ukaž”.

Brožura, kterou se Jonges probíral, byla zřejmě z posledního jmenovaného soudku, neboť popisovala nudné putování nějakých zkrachovalých rytířů světem, jejich boje, úmrtí a vydělané peníze. Kronika žoldáků.

“Nějaký prasečinky, he? No, ukaž”.

“Kdepak... Napsala to nějaká banda lidí, píšou vo cestování a bojích, taky o různých úkladech. Píše se tady vo velkejch penězích”.

“Jako co by chtěli v životě dělat?”.

“No, to nemyslím. Vypadá to, jako by to opravdu prožili”. Jonges se na chvíli zamyslel, a pak se pousmál. “No, ale není to špatnej nápad. Bylo by jednoduchý a pěkný, moct si vysnit svoje životy a prožít je podle toho, jak si to napíšeš”.

“Fujtajxl, dej pokoj. Vod toho jsou vyšší síly, mocnosti, který točej kolama osudu. Bohové, pro ty, kdo na ně věří. Něco takovýho každopádně bejt musí, a je to tak dobře. My máme životy žít, a ne nad nima mudrovat”.

“Ale nebylo by alespoň špatný vybrat si, jaký budeš. Jakým směrem se zbytek tvýho života bude ubírat. Abys nebyl jenom rákos ve větru”.

“Půjdu tam, kam mě život zanes”.

“Ale kdyby tohle byla tvoje volba. Definitivní volba. Odpovědnost. Jenom za sebe. Je to málo? To je hodně. To by si měl každej rozhodnout sám”. Jonges na svého představeného zamžoural, čekal na odpověď.

Hagenbard mlčel, ale rostla v něm nevraživost. Hlubokomyslné debaty nad korbelem neměl rád.

Jonges přelétl pohledem stránku. “Kdyby jsi si měl třeba jenom vybrat jméno na celý život. Erlanth? Halk, Jacob nebo snad Pepen?”. Jonges sklapl knihu a mrštil ji na upatlaný stůl.

“Hovno!”. Desátník byl toho názoru, že u piva se mají rozebírat klepy, historky o ženských nebo debaty o mordech. Souhlasil ale s tím, že vybrat si jméno na celý život by nebylo špatné. Svým rodičům do toho neměl možnost mluvit. “Tři čtvrtiny všech náboženství zmapovanýho světa by tě za takovýhle řeči prohlásily za heretika”. Desátník do sebe nalil další pohárek. “Co když maj pravdu? Nevěříš, že tě může stihnout trest?”.

Jonges mávl rukou. “Ale prdlajs. Copak někdo z kněží někdy mluvil se svym bohem? Ukaž mi ho. Tak jak ti může u boha vymodlit odpuštění za tvý hříchy, he? “.

“Ale...”.

“Jdi do háje, Hagi. Doufám, že tu svoji malou necpeš takovejma kravinama. A vůbec”, Jonges se zvedl a nalil do hrdla zbytek korbele, “venku právě padla tma. Jde se na obchůzku a tradá domů. Za pár chvil mi končí služba”. Jonges sbalil knihu ze stolu a na stůl hodil pár drobných.

Hagenbard kývnul na pozdrav a Jonges zmizel. Desátník lusknul na děvečku.

“Ještě štamprli!”.

Jonges zmizel. Ale nezamířil přímo domů... Ne, nešel na poslední obchůzku, řekl to svému nadřízenému jen v žertu. Službu bylo občas nutné si trochu zkrátit, a pak: ani nejhorlivější nurnský halapartník by si nelajsnul jít na noční patrolu o samotě. Jonges si ještě před hospodou svlékl kabátec, sloužící jako uniforma, a oblékl si jej naruby. Nepotřeboval být poznán. Pak zamířil opět směrem ke starému přístavu.

“Máš?”.

“Člověče, mám”, odpověděl chraptivý hlas. “Ale bylo to drahý”.

“Jak to? Ty zmetku, nezkoušej to na mě. Víš kdo... Dej si pozor”.

“Ne ne, klid. Fakt nelžu, podražilo. Námořníci už nemaj. Nová várka nepřišla”.

“Tak to vybal”.

“Za dvanáct”. Chraptivému zašustil v ruce balíček.

Ozvalo se tlumené cinkání mincí. “Zmetku. Tady máš a za tejděn si přijdu zas”.

“Jasně, člověče, pro tebe dycky”, zachraptělo to do šera.

“Ale bude to za deset, nebo s tím skončíme”.

“Se uvidí”, ozvalo se pochybovačně.

Postavy se bez rozloučení rozplynuly v šeru tmavé ulice, každá na jinou stranu. To byl Šedov.

Jonges opatrně rozbalil malý papírový balíček. Několik nafialovělých zrnek, které přitom vypadly na desku stolu, pečlivě přidal zpět k malé hromádce fialových krystalů. Jeden z nich mu ulpěl na špičce prstu. Jonges ho labužnický olízl. Pak vyňal ze zásuvky stolu malou misku, skleněnou tyčinku a láhev bezové šťávy. Nakonec ještě malý, v pouzdře ukrytý nožík s ostrou drobnou čepelí. Soustředěně nalil trochu šťávy na misku, pak nabral na špičku nože něco fialových krystalů. Chvilí zaváhal, a pak několik krystalů vrátil zpátky. Zamíchal misku skleněnou tyčinkou a pozoroval, jak se krystaly pomalu rozpouští. Ještě jednou zamíchal, a pak spokojeně zamručel. Těšil se. Vyndal malý nožík z pouzdra a vyhrnul si rukáv k lokti. Pak zatnul zuby a nožíkem provedl krátký, ale hluboký řez. Rychle nabral tyčinkou fialovou kaši a, nedbaje pálení v paži, vměstnal substanci do otevřené rány. Pak připraveným pruhem látky ránu stáhl, aby krev cennou směs neodplavila z těla. Potom už se jen pohodlně rozvalil na lehátku. Cítil, jak se mu pohoda rozlévá po těle, jako by mu v žilách koloval med. Přivřel oči, začínalo mu být zase jednou fajn. Alchymisté na dalekém jihu uměli fantastické věci...

Hagenbard byl po poledni opět ve službě. Trápilo jej revma, musel si čas od času jít odpočinout z tržiště, kde hlídkoval, do strážnice. Nejraději by se na chvíli natáhl na kavalec, ale za ten cambus, který by spustil setník, nebo, nedejte bohové, sám kapitán, kdyby náhodou přišli, mu to nestálo. Hagenbard si opět utáhl přezku na kalhotách, vykročil ze dveří strážnice a rozhlédl se. Stopu od zdi strážnice stál mnich v rudém rouchu. Usmíval se a hleděl desátníkovi přímo do očí. Jako by ho chtěl nalákat k sobě do církve. Jakoby tu na Hagenbarda čekal.

Ohledně náboženských obcí měl, stejně jako ohledně organizací zabývajících se právy menšin, národností a ras, jasné a důrazné příkazy z městského velitelství domobrany. Dát ruce pryč od všeho, co by mohlo zavdat příčinu k rasovým nebo náboženským půtkám a nepokojům.

Hagenbard se alespoň zatvářil nejzleji, jak uměl, a zapřel ruce v bok, veden snahou zbavit se toho vylepaného fanatika. Upřeně se na mnicha zadíval.

Mnichova holá hlava byla poseta spoustou drobných jizviček. Mniši to zřejmě s břitvou ani přes neustálé procvičování nijak zvlášť neuměli. Desátník si matně uvědomil, že jeho tvář už jakoby nedávno viděl, ale jakmile se pohnul, aby mnicha vyzpovídal, ten se otočil a v mžiku zmizel křepkým krokem v davu.

Sektami se to v Nurnu poslední čas jen hemžilo. Od druidských uctívačů stromů a bylinkářů - květinových fanatiků, přes nejružnější rasisticko-náboženské obce typu Bílá ruka až po temné kulty, v jejichž svatyních byly, jak se povídalo, oltáře pokryté krví. Uctívači Murgany byli jednou z nejmírnějších odnoží východních religiózních kultů. Jako neškodné je gwendarronský král nechával na pokoji, na rozdíl od Bílé ruky a mnoha jiných. Hagenbard nechtěl mít potíže.

Teplý větřík mu čechral vlasy. Jonges seděl na měkkém oblačném polštáři a plul vzduchem. Nad ním bylo jasné modré nebe. Když se podíval pod sebe, uviděl pásy mračných cárů. Moc se nechtěl vyklánět, obláček měl vůli se vratce překlápět.

Měl rád, když ve snu létal.

Bylo příjemné teplo. Když se podíval skrz roztrhlé mráčky dolů, zjistil, že teplý proud vzduchu vychází z rybníka přímo pod ním. Rybník jakoby dýchal. Jonges se na obláčku zavrtěl a udělal si ještě větší pohodlí. S uspokojením uznával, že nad rybníkem ve stráni, na které se zeleně vlnila hustá vysoká tráva, stojí osamocený hostinec U prasete. A ještě výš, na samém vrcholu kopce, lemovaného obláčky, většími, než ten Jongesův, stálo pódium. Možná popravčí lešení, ale rozhodně vypadalo přepychově. Bylo pokryté rudým plátnem. Na něm stál stůl, snad něco mezi křeslem na vysokých nohách, trůnem a stolem. Tu Jonges několikrát zamrkal, aby lépe viděl. Dokonce zkusil zamávat rukama, aby popohnal svůj obláček blíže, ale obraz přesto zůstával stejný.

Seděl tam smrdutý žebrák, nebo alespoň jako smrdutý žebrák vypadal. Měl pouliční špínou zašlé a odrbané hadry a ve tváři úlisný škleb potměšilého psa, čekajícího na cinkající almužnu. Jonges zauvažoval, co asi žebrák značí, byl zvyklý na jednoznačná vidění a jasná připodobnění, když tu se z oblohy vylouppl sněhobílý

kůň a rozptýlil pochyby. Na jeho hřbetě, pokrytém zlatě lemovanou čabakou, seděl rytíř v plné zbroji.

Rytíř, pomyslel si Jonges. Čistý, ušlechtilý. Vítězí nejen silou svého meče, ale především morální čistotou a vůlí. Nad starým, špinavým a seschlým ničemou. Rozseká ho. Mohl by jej jenom srazit, ale proč. Prostředky přece nejsou důležité. Alespoň když cíl je tak jednoznačný. Morální čistota.

Rytíř povalil stolec a od kopyt jeho koně odletovaly jiskry. Legrační, pomyslel si Jonges, jiskry od kopyt, bijících do vzduchu. Rytíř vedl koně bravurně jednou rukou. Jonges na něj zamával a zvedl sevřenou pěst na znamení zdaru. Byl si jist, že na něj rytíř zpod sklopeného hledí hrnce spiklenecky mrknul.

Byl rád, že podobenství pochopil. Cítil se díky tomu lepší, měl úctu sám k sobě. Byl součástí práva. Rozhlédl se kolem.

Pojď dolů, zavolal na něj rybník, kterému se větrem vlnil obličej. Jonges mu plívl pod levé oko, čímž ho pokryl kruhy. Pojď dolů, zašuměl les. Tak už pojď, zavolal hostinec U prasete, stojící mezi lesem a rybníčkem a zamával na něj komínem. Jonges si na mráčku poposedl a otráveně si uvědomil, že je brzy bude muset poslechnout.

V tom uslyšel známý smích. Ohlédl se a uviděl, jak se k němu blíží Hagenbard, pádlující rukama na obláčku. Jeho smích zněl zlomyslně.

“Kocháš se?”, zeptal se škodolibě.

Jonges otráveně zavrčel. “Co je?”.

“Myslel jsem, že bys mu mohl jít pomoci”, povídá potouchle Hagenbard. “Tomu na zemi, myslím. Nebo ho ten raubíř zapíchne. Hehehe. Jako dráb bys...”.

“Tohle je podobenství, ty idiote”, zařval Jonges s prstem namířeným na rytíře, který se momentálně pokoušel napíchnout žebráka na dřevec. “Není to skutečný, jasný?”.

“Podobenství o právu a morálce?”, zachechtal se Hagenbard, ruce zapřené v bok.

“Je to moje podobenství. Já mám nárok ho nějak vykládat, he?”. Jonges ho takhle neznal. Rozčilovala ho ta desátníkova proměna. Nechtěl ho takhle znát. Tohle byl jeho sen. “Vypadni z mého snu!”, zařval. “VYPADNI!”.

Vzpřímil se na posteli a otevřel oči. Ruku měl na obálce té divné knihy ze včerejška. Kolem byla tuhá tma. Jeho mysl teď byla jasná. Měl v hlavě jeden dobrý, výborný, nejlepší nápad.

Další den ve službě. Stejně špinavá podlaha strážnice, stejné tuberácké chrchlání zadržených kapsářů, stejné chodníky plné šlappek.

Měl bělma očí pokrytá rozpraskanou sítí rudých žilek. Klopil oči tak, aby to nadřízený ani kolegové neviděli. Tvářil se, jako když studuje hlášení a přípisy.

“Tak zas někoho zapíchli na hranici Šedova a Zelený čtvrti. Nějakej cizinec, soudě podle hadrů”. Hagenbardův hlas zněl dost lhostejně. “Někdy si připadám, jako bych tu byl navíc. Zapisovatel mordů. Víš, co ti řeknu? Za ty roky to se mnou už ani nehne”.

“Co s tím chceš dělat? Jsme tu na hovno. Ty, já, Kalleste. Každý jsme nahraditelný a zároveň úplně zbytečný. Lidi se budou vraždit dycky. Dycky si budou krást a závidět. To nespraví žádná státní moc”. Jonges drobet vzhledl a dodal: “Co s tím chceš dělat? Leda věřit v boží spravedlnost”.

“Boží spravedlnost je na ještě větší hovno než státní. Lidi si musej pomoci sami. Sámś to tuhle říkal. Žádný systém nefunguje. Vzpomeň, co říkal ten chlap, co o něm tvrdili, že všechny spasí. Hřích na jednom je hříchem na všech. Řval to, naivka, ještě když ho přibíjeli na vrata”. Nevěřicně zakroutil hlavou.

“Proč vůbec vznikla božstva?”, otázal se Jonges nečekaně.

“Lidi si je vymysleli”, odpověděl desátník. “Asi”.

“No jasně, ale proč? Všechny svrab a bídu, všechny nemoce, neštěstí a pohromy potřebovali na někoho svalit”, odpověděl si Jonges ihned. “Tak si vytvořili démony, temné síly, ďáblý”. Odchrchlal si a učinil závěr: “No a na takovém světě, kde jen jenom zlo, tam se blbě žije. Tak si lidi vytvořili bohy, aby jim pomáhali a chránili před zlem. Ne zadarmo, samozřejmě. Modlitby, oběti a tak...”. Jonges se odmlčel. Pak smutně pokračoval: “Spousta lidí se toho pak chytla a začala to organizovat. Vznikly církve. Organizace se solidním ziskem. Je mi z nich na blití”.

“Nerouhej se”, promluvil opatrně Hagenbard. “Nevíš, kdo nebo co tě může poslouchat”, řekl.

Jonges si v duchu ulehčeně vydechl. To už byl ten starý Hagenbard, jak jej znal. Noční můry včerejší noci byly pryč.

“Démoni existují, to je dokázáno”, řekl starý desátník, “třeba budou i bohové”. Na chvíli se odmlčel. “Stačili by mi ty dobrý...”.

Když je jednou člověk dráb, dostává se, jakkoli se mu to líbí nebo ne, do zajímavého světa dvou odvrácených tváří. První je temná a zachmuřená tvář veřejné nedůvěry a nevraživosti ke královskému rameni zákona, které (na rozdíl od milovaného krále samotného) jde po krku čestným lidem stejnou měrou jako padouchům, mokrá a špinavá tvář nočních hlídek a nepříjemných vyšetřování, drsná a krvavá tvář mordů a násilností a smutná tvář úředních oznámení o zabití či nehodách všeho druhu. Na druhé straně je to vzrušující a poťouchlá tvář úplatků a službiček, jimiž si lidé rameno zákona naklánějí, také pak konfiskace majetků zločinců (z nichž také tu a tam něco kápne), radostná tvář občasných návštěv hostinců ve službě, ať už pod záminkou vyšetřování nebo bez ní a, ano, uspokojující pocit z pomoci prostým lidem a z dopadení zločinců. Co může být pro takového drába větší odměnou, než slzy štěstí v očích matky, již pochůzkář přivedl před hodinou ztracenou tříletou dcerušku!

Mezi příjemné stránky služby patřily pro Jongese i úterní noci s Arisou. Arisu Jonges poprvé poznal před několika měsíci, během šťáry v námořnické čtvrti. Všude spousta křiku, nadávek a zmatku, nakládání zadržených na vozy, lapání hledaných osob, snažících se uniknout přes střechy nebo alespoň ukrýt peníze, nárek překupníků s kradeným zbožím nebo opiáty nad zabaveným zbožím, chaos, bordel. Uprostřed toho tam tenkrát na chodníku stála jedna pestře nalíčená

holka a nevzrušeně všechno pozorovala. Očividně tu byla nová. Když ji Jonges v souladu se služebním postupem vyzval, aby si vylezla na vůz a jela se na strážnici zapsat a pokutovat, drze mu učinila nabídku. Bude s ním jednou týdně spát, když ji nechá na nejlepším místě v ulici a zařídí, aby ji domobrana nechala na pokoji. Tomu Jonges nedokázal odolat. Arisa byla nejdražší elfkou v ulici.

Jejich vztah ale vůbec nebyl idylický. První překážkou byl Arisin ochránce a majitel, rozložitý barbar s tváří připomínající rozšláplé rajče. Když se poprvé o jejich úmluvě dozvěděl, strašlivě se rozzuřil a zlomil o Arisu vycházkovou hůl. Neměl zájem, aby si na něj všichni ukazovali, že jeho děvče spí s dráby. Z principu nechtěl, aby to někdo měl u jeho holek zadarmo, zvláště pak ne někdo z domobrany, kterou pohrdal. Pak se mu všechno ale rozleželo v hlavě a uznal, že to může přinést patřičné finanční výhody, které mohou utišit jeho zjitřenou ránu na cti. Konec konců, v úterý šel kšeft stejně vždycky šejdrem. Arise to bylo jedno. Jonges se jí líbil a měla alespoň jednu celou noc v týdnu předem zajištěnou, bez čekání na ulici.

Horší to pak měl Jonges na strážnici. Zpočátku se mu dařilo vést fiktivní vyšetřování, pod jehož záminkou držel nad Arisou ochrannou ruku. Když se ale o věc začal zajímat Hagenbard, musel mu vyklopit pravdu. Spoléhal se na to, že jej má starý desátník rád a že mu s otcovským úsměvem promine. Nemýlil se, což bylo štěstí, neboť i kdyby se Arisa nechala přemluvit, aby jednou za čtrnáct dnů místo s Jongesem spala s desátníkem (což byla pro Jongese přijatelná dohoda), bylo by to zřejmě marné, neboť Jonges měl oprávněnou obavu, že desátník by se podplatit nenechal. Hagenbard ho však ve své dobrotě kryl zadarmo. Pak už jim nic nepřekáželo každé úterý se sejít na Křivém plácku, nakoupit rybu k večeři a pak zalézt do pronajatého Arisina pokojíku, kde přijímala pány.

Arisa se vlastním jménem volala úplně jinak, po elfsku, ale pro lidi, kteří tvořili velkou většinu její klientely, přijala obchodní jméno, které se jim při tom dobře vyslovovalo. Jonges jí, pakliže na ni někdy promluvil, říkal Rýzo. Znělo mu to hezky, tak nějak rodinně. Arise to bylo jedno. Slyšela na všelijaká jména.

Z kádě se kouřilo. Na hladině horké vody se lámalo světlo desítek svíček, které osvětlovaly sklepení, dlážděné žulovými kameny, klenbu plnou pavučin, měděný kotel v rohu, dubovou kád', šatstvo rozházené na podlaze. A samozřejmě Arisu a Jongese. Arisa byla celá pod vodou. Když vstupoval do kádě, ponořila hlavu až po nos a upřeně si jej prohlížela. V očích se jí leskly svíčky, vlnité vlasy měla rozprostřené po hladině. Lákala ho k sobě. Jonges opatrně vstoupil do kádě. Vařící voda ho šimrala na lýtkách. Důvěrně známý dotek Arisina těla v neproniknutelně temné vodě, vůně pryskyřice z nedávno vysmoleného dřeva. Rty, rozechvěné a horké. Arisa se zachvěla, bozi vědí, jestli to uměla tak dobře hrát, nebo třeba opravdu nebyla taková profesionálka. Její tělo vonělo anýzovým mýdlem. Jonges k němu čichal, hladil je a laskal. Vybíral si odměnu.

Leželi. Jejich srdce bila ve společném rytmu. Za zavřenýma očima měli obrazy a barvy. Představy, touhy a oni dva. Teď existovali jen sami navzájem. Byla

tu už jen ta Arisina rozvrzaná postel, a ani ta ne, a strop a pak už jen šindele na střeše, po níž se proháněly kočky, je dělily od něčeho tam výš. Kdo ví, snad tam tu noc byly hvězdy, snad bohové, snad astrální sféry. Snad se tam ženili všichni čerti nebo prolétl osamělý vampýr. Ať tam už ale bylo cokoli, nic to nemohlo změnit, že ti dva spolu byli té noci šťastni.

Jonges otevřel oči a pomalu se z dalekých výšin vrátil zpět k realitě. Pohládl prostitutku po rameni a spustil, proč vlastně dnes přišel. "Něco bych od tebe potřeboval, Rýzo", řekl.

Když se Hagenbard probral, bylo slunce už vysoko na obloze. Noční služby ho začínaly zmáhat, věk se mu usazoval v kostech a kostem se to nelíbilo. Bolelo ho celé tělo.

"Bětko!", zavolal, když na sebe navlékal košili. "Je ráno! Skoč mi k paní Fenrulfově pro pár koblih". Zaklepal přitom klouby prstů na dveře dceřina pokojíku. Měl hroznou chuť na teplé koblihy plněné marmeládou, a tak, když se Bethien neozývala, nechal ji Hagenbard spát a sešel dolů do krámu sám.

Bethien byla jeho jediným dítětem. Narodila se v době, když už se se ženou rezignovali, že by ještě někdy mohli mít děti. Hagenbard tehdy skoro uvěřil svojí ženě, která říkala, že si to dítě vymodlila u bohů. Když potom zemřela, aniž se dočkala Bethieniných prvních narozenin, utvrdil se ve svém názoru, že každá církev je jenom nástrojem k ohlupování lidí.

Vraceje se z pekárny, zakousl se do čerstvých koblih, až mu marmeláda vytekla na bradu. Myslel na to, jak budou Bethien chutnat, když bral za kliku dceřina pokoje.

Bethien tam nebyla, jen na posteli ležel list papíru. Nechtěl ho číst. Věděl, že tam nebude napsáno nic pěkného. Nechtěl, ale přece jen zvedl dopis a četl. Písmo vypadalo jako nadržané prasečím během.

Máme jí. Dej nám prachy a dostaneš jí zpátky. Pět tisíc položí zejtra tvůj člověk v poledne na oslím trhu pod šibenici. Ty tam nebudeš a nebude tam ani nikdo z domobrany. Až budem mít prachy v suchu, dostaneš jí zpátky. Celou. Buď rozumněj a bude to dobrý.

"Hádám, že tolik peněz nemáš", řekl Jonges a podal desátníkovi papír zpět. Starému drábovi se ruce třásly jak ostříhané ovce v únorové vánici.

"Kde bych je vzal...", zasténal. "Bethien!"

"Tolik taky nedám dohromady", pokračoval zachmuřený Jonges.

"Beth..."

"Je to teda síla", poznamenal Jonges. Hagenbard vypadal o deset let starší než včera. Rezignovaně.

Jonges si zamnul čelo. "Myslím, že řešení existuje", řekl po chvíli.

Hagenbard s nadějí vzhlédl. "Půjčit si? Kde?"

"Pche, půjčit si. A od čeho máš svoje konfidenty?"

Hagenbard nasoukal břicho do kalhot a utáhl přezku na řemeni. “V mém rajónu se tohle dít nebude”, sykl zlostně. “Od čeho mám svoje konfidenty”.

“Zatraceně!”, zařval Hagenbard a pěstí bouchl do pultu, až džbánky poskočily. “Teď mě dobře poslouchej, Swono. Dycky sem ti přál. Leckterá levota by ti dávno zlomila vaz, kdybych za tebou nestál. I krev by se našla, co jsem zahladil. Ale teď to přestává všechno. V tvém rajónu se dějou divný věci. Buď máš mezi svejma lidma nějakou krysu, anebo seš neschopnej. Pro mě to vyjde nastejno. Řeknu ti jedno: Mně dneska ráno unesli dceru. V poledne chtěj vejkupný a já nebudu riskovat, že jí ublížej, když se jí pokusím osvobodit. Takovej fanatikům není co věřit. Proto jim zaplatím a protože je to v tvém rajónu, tak to platit budeš ty. Jestli seš pořád pánem ve svejch ulicích, tak ty bastardy najdeš a dostaneš peníze zpátky”. Další rána do stolu. Tentokrát několik hrnků spadlo na zem a rozbilo se.

“Mluvil jsi o nějakých fanatikách”, zeptal se Swona opatrně. Na keramice mu, na rozdíl od dobrých vztahů s desátníkem, málo záleželo. “Máš nějaký konkrétní podezření?”.

“Mám. Nic konkrétního. Ale do toho ti nic není, nebudu ti to usnadňovat”.

“Nechci se přít. O jakou částku se jedná?”.

“Pět tisíc”.

“Ve zlatkách?”, otázal se Swona.

“Co já vím”, vybuchl Hagenbard. “Asi ve špercích, to by byl pěkněj pytel peněz, kdo by se s tím tahal!”.

Swona sáhl do kapsy a po krátkém zaváhání vytáhl lněný pytlík, ve kterém byl Rosolcův předvčerejší lup. Nakonec, bude to tak lepší. Smete tím všechny problémy se stolu.

“Tohle by mělo bejt akorát”.

Neměl bys tam chodit sám. Je to nebezpečný, víš... citový pouto. Tvoje dcera může jednat zkratově, neměl bys...”, Jonges nevypadal moc sebejistě a věděl to. “Dej mi to výkupný, vyřídím to”, řekl.

“Ne”.

“Je to riskantní. Co když tvoje dcera zpanikaří, nechceš přece, aby se jí něco stalo”.

“Je to moje věc a chci být u toho. Chci, abys tam byl taky. Budeš mě jistit”.

Jonges vyskočil. “Počkej, to ne, já nemám odpoledne službu...”, zaklel v duchu. “Nech mě teda jít tam samotnýho”.

“Ne!”, řekl pevně Hagenbard. “Běťka je moje dcera, nenechám to vyřídít nikoho jinýho. A ty, Jonges, půjdeš tam taky, uděláš to pro mě”.

Tržiště vřelo. Hlava na hlavě, smrad oslí moči a výkalů. Popraviště bylo obleženo tlupou komediantů, kteří žonglovali míčky a něčím, co vypadalo jako barevná královská žezla. Jen idiot by si tady nechal předávat výkupné. Na druhou

stranu, ztratit se v davu by nemuselo být až takovým problémem. Zvlášť, kdyby mezi čumily a trhovci bylo pár kompliců... Hagenbard si otřel zpocené čelo. Už dlouho si lámal hlavu zásadní otázkou. Kdo. Kdo. Kdo jenom by mohl provést takovou pitomost a unášet dceru desátníka domobrany. Šílenec. Jenom šílenec. Nebo... Ano. Organizace se solidním ziskem. Tušil to přece.

“Možná mi začíná svítat”, ucedil Hagenbard. Náhle koutkem oka zahlédl mihnout se v davu holou hlavu. Zprvu si nebyl jistý, ale pak jej uviděl. Byl tam. Měl hrdě vztyčenou hlavu. Stále otočenou k němu, i když se proplétal davem, jako by jej sledoval. Když zjistil, že se na něj Hagenbard dívá, pokusil se odvrátit zrak a nenápadně se dívat jinam. Jejich oči se ale už setkaly, a tak se mnich na Hagenbarda podíval a omluvně pokrčil rameny.

Mnich v rudé sutaně sirazil cestu davem z tržiště směrem k chrámu na druhé straně oslího trhu. Hagenbard sevřel jílec meče, až mu zbělely klouby. “Počkej tady”, zavrčel k Jongesovi a vrazil mu do ruky lněný pytlík. “Zpod kůže mu žíly vytahám”, zamumlal pro sebe.

“Co? Co mám dělat?”, Jonges si nedůvěřivě prohlížel pytlík v jeho ruce.

“Tenhle výslech bude ryze soukromej. Ty tady počkej. To je rozkaz”. Hagenbard se rozhodl. Tohle byla jeho osobní záležitost. Vyrazil za mnichem, bezohledně si raze cestu davem.

Jonges odpověděl: “Rozkaz, pane”, chvíli ostražitě vyčkával, ale když viděl, jak se za desátníkem zavírají řady lidu, rozhlédl se a tiše se vytratil.

Udýchaný desátník vběhl mezi sloupy. Na druhém konci sloupové síně stál mnich. Čekal na něj. Ruce skryté v rudém hedvábném rouchu měl svěšené podél těla a nevypadalo, že by byl ozbrojen. Usmíval se. V tom úsměvu bylo cosi důvěrného, leč káravého. Byl to úsměv kočky, která se konečně dočkala své myši. Chvilí na sebe tiše hleděli. Pak Hagenbard vytáhl meč a rozhodně vykročil k usmívajícímu se holohlavci.

“Ve jménu krále!”, zahřměl. “Jste zatč...”.

Mnich byl prostě rychlý.

“Tati”, vykřikla holčička. “Táto, táto, už ses vrátil!”. Obličej jí zářil štěstím. Rozeběhla se k Hagenbardovi a ručičkama se pověsila na jeho uniformu.

“Bětko!”. Hagenbard nechápal, co se děje. Nedovedl si vysvětlit, jakým způsobem se ocitl v příkopu nurnské stoky, s roztrženou uniformou, bez čepice, avšak se svojí služební zbraní. Netušil, kde se mu vzala ta ohromná boule na hlavě, ale byl si jistý, že ve stoce musel ležet dosti dlouho, neboť už nebylo daleko do soumraku. V hlavě mu dost hučelo, a tak zamířil domů. Tam, k jeho překvapení, na něj čekala jeho dcera, kterou, pokud si pamatoval, měl někdo unést. Asi už je na službu starý...

“Holčičko moje”, řekl s ulehčením. A vzal dceru do náručí. “Kdepaks byla?”.

“Teta Rýza si se mnou moc pěkně hrála. Dala mi na hraní panenku”, zamávala hadrovou panenkou Hagenbardovi před očima. “Ale já jsem stejně nejradši s tebou”.

Starému desátníkovi spadla ze srdce snad celá skála.

“Bratře!” Hlas kněze, který vykonával obřad, se několikanásobnou ozvěnou rozezvučel kaplí a pomalu odumřel. “Byli i tací, kteří pochybovali. Byli i tací, kteří tě zatracovali. Ba byli tací, kteří ti už nechtěli dál říkat: BRATŘE”. Kněz rozepjal ruce. Okolo shromáždění lidé v rudých řízách stáli se sklopenými hlavami. “Kladli ti za vinu, že ty a jenom ty jsi byl vinen tím, že se Murganina slza ztratila. Podstoupil jsi proto zkoušku věrnosti. Jako každý, kdo kolísá, kdo je sláb a komu se nedostává vůle, musí podat důkaz věrnosti, síly a pokory naší paní. Jako naše světice ronila krvavé slzy, i ty jsi dokázal obětovat své schopnosti, napnout všechny síly, abys splnil svůj úkol. Tím, že jsi obstál ve zkoušce věrnosti, jsi vnesl radost do našich srdcí. Protože jsi nás nezklamal. Dokázal jsi, že přání Věrných je ti svaté.

“Bratře, buď vítán opět mezi nás”. Mnich pozvedl ruce do výše, aby všichni shromáždění viděli, co drží. Mosazný odznak domobrany s číslem 104.

Jonges vyšel z města po jižní silnici. Odpolední větřík čechral jeho vlasy a jarní slunce ho šimralo přátelsky po tvářích a hladilo jeho nový kabátec, na němž se pod velkou kapsou rýsovaly obrysy knihy. Jonges mimoděk vsunul ruku do kapsy u kalhot a pevně stisknul velký červený drahokam, vsazený do zlatého šperku. Rozesmál se. Tráva kolem se sytě zelenala a stromy rozevíraly své květy. Šel a věděl, že svět na něj čeká. A z plna hrdla se smál, dokud mu Nurn nezůstal za obzorem a ještě dlouho, dlouho potom.

XXI. Prokletí krve

Getd z Ruindoru

Voda se začínala vařit. Týlie přestala drhnout špinavé prádlo a přešla k plotně. Vroucí vodu nalila do konvice s čajem a promíchala vařící se fazole. Její muž byl ještě na poli a děti si hrály venku. Jejich křik se rozléhal po okolí. Něco se jí otřelo o nohu. To se kocour Majk hlásil o večeři. Týlie ho podrbala za ušima a nalila mu do misky trochu mléka. Ještě jednou zamíchala fazole a vrátila se k prádlu.

Dodělala posledních pár kusů oblečení a mezitím vůně vařených fazolí naplnila dům. Týlie šla k plotně a ochutnala. Hotovo. “Večeře”, zavolala a začala plnit dřevěné misky. Najednou se zarazila. Očekávaný řev dětí, blížících se k jídlu, nepřicházel. Najednou si uvědomila, že křik ustal už před chvílí. Pohlédla na Majka. Kocour stál naježený na okně a prskal.

Týlie zděšeně vyběhla ven. Dvorek byl prázdný, jen dětské hračky se nepořádně válely po zemi. Uprostřed dvorku byla temně rudá skvrna. Vtom Týlie zahlédla jakýsi pohyb. Pohlédla tím směrem a spatřila malou, shrbenou, téměř groteskní postavičku. Její lebka byla podivně nelidsky deformovaná a dodávala jí démonický vzhled. Jen na kratičký okamžik se Týliiny oči setkaly s prázdnými očima, které nebyly očima lidské bytosti. Pak postava zmizela v křoví. A Týlie začala křičet.

Když se Tirdan vrátil vyčerpán z celodenní práce na poli, našel svou ženu zhroucenou na prahu. Rychle k ní doběhl a vzal ji do náručí. Skoro se lekl, když spatřil její bolestí zkřivenou tvář pokrytou slzami. “Co se stalo?”, zeptal se Tirdan zděšeně. Pak se zarazil. “A kde jsou naše děti?”. Jeho žena se mu zkroutila v náruči a ztratila vědomí. Vzal ji do náručí a odnesl do postele. Pak se rozběhl pro felčara.

“Stop je tu hodně”, prohlásil Kardes, když dokončil prohlídku zahrady. Jako letitý pytlák k tomu byl z okolí nejpovolnější. “Lidské, i když poněkud menší, všechny bosé”.

“Pojídači”, zašeptal Tirdan, sedě na prahu s hlavou v dlaních.

Okolostojící sousedi neříkali nic. Několik z nich už také přišlo o některé ze svých potomků. Pravda, děti se tu ztrácely, co si kdo pamatoval, ale poslední dobou začaly únosy přibývat. Na stížnosti chudých vesničanů vrchnost nijak nereagovala, žádné dítě ze šlechtického rodu se nikdy neztratilo. A vesničané měli příliš starostí, aby stačili uživit živé, než aby truchlili dlouho. Vždyť je mohly potkat horší věci, sucho, mor nebo válka.

Zajuk vyšel ze dveří a položil Tirdanovi ruku na rameno. “Dal jsem jí vypít nějaké bylinky, to by ji mělo uklidnit. Ale byla to pro ni těžká rána, nemohu říct, za jak dlouho se z toho vzpamatuje”.

Tirdan zvedl hlavu a očima plnými slz se podíval na doktora. Pak vstal a pomalým nejistým krokem přešel ke kůlně. Na chvíli zmizel vevnitř, a když

vylezl, držel v ruce velkou dřevorubeckou sekeru. “Nenechám jim svoje děti”, oznámil sousedům a vykročil k lesu.

“Počkej”, zavolal na něj Kardes. “Nemůžeš tam jít sám”.

Tirdan se na něj podíval a v jeho očích bylo zoufalé odhodlání. “Musím”, řekl potichu.

“Říkám, že nemůžeš jít sám”, opakoval Kardes. “Potřebuješ někoho, kdo bude držet jejich stopu”.

Ostatní vesničané obrátili pohled na usmívajícího se pytláka. Myslí to skutečně vážně? Pak se rozběhli domů pro zbraně.

“A ta žena?”, zeptal se kníže Lorngh. Byl to vysoký muž ušlechtilých rysů. Vlasy měl černé jako havraní peří a jeho bradu zdobil nakrátko sestřižený vous. Jeho jasné hnědé oči se teď rozhlížely po opuštěném dvoře.

“Našli jí před několika dny”, odpověděl důstojník. “Ležela na zemi a měla rozbitou hlavu. Místní felčar usoudil, že zřejmě bila hlavou o zeď, až ztratila vědomí a následně zemřela. Prý byla položená, od té doby, co ztratila děti”.

“Proč mě nikdo neinformoval?”, otázal se kníže a v očích mu jiskřilo.

“Nevím, pane”, pokrčil rameny voják. “Zřejmě vás nechtěli obtěžovat hned po stěhování. Měl jste mnoho starostí...”.

“Starostí?”, zvýšil kníže hlas. “Tady se ztrácejí děti mých poddaných, a mně nikdo nic neřekne”.

“Nestává se to příliš často, pane”, důstojník se snažil zachovat klid. ‘To je zase služba’, pomyslel si, ‘Co po mně chce? Abych šel pro ty haranty na Bílá blata? To určitě’.

“Nestává se to často”, zopakoval kníže, “Nestává se to často a jsou to děti chudáků, tak proč se obtěžovat, že? Třiadvacet mužů je už měsíc nezvěstných. Oni se vydali ty děti hledat, když vojáci neudělali nic. Tak to teď musí skončit”.

“Jak tomu mám rozumět, že jste ze zvědů, které jsem vyslal na Bílá blata, jednoho chytili?”. Lorngh začínal mít čím dál častěji pocit, že není úplně při smyslech. Správa nového panství byla těžší, než zpočátku předpokládal.

“Chtěl prchnout, aby nemusel splnit rozkaz, pane”, vysvětloval důstojník. “Prohlásil, že ho na blata nikdo nedostane”.

‘To je vojsko. Jenom chlastat a válet se s děvkama, ale když dostanou rozkaz, tak rači utečou. Ale co by se taky dalo čekat od naverbovaných chlapců?’. V Lornghově hlavě se rozčilení mísilo s pochopením. “A ostatní?”.

“Nikoho ze zvědů jsme neviděli od doby, co opustili hrad, pane”, pokrčil rameny důstojník. “Těžko odhadnout, kolik se jich pokusilo splnit rozkaz. Každopádně pochybuji, že se ještě někdo vrátí”.

“Díky, můžeš jít”, propustil důstojníka kníže. Pak složil hlavu do dlaní. Proč se ze všech míst zrovna na jeho panství musí dít tohle? Myslel si, že je šťastný, když získal tyto pozemky a se ženou a dětmi se sem přistěhoval, ale nyní začínal pochybovat, že to bylo to nejlepší, co mohl udělat. Už několikrát si v životě musel poradit s lapky či zbojníky, ale tohle připomínalo spíš zápas s přízraky.

“Tati, tati, já dostal kance”. Do sálu se vřítíl Targ, mladší syn knížete, se zářivým úsměvem na tváři.

Následovala ho však Llianne, jeho matka a žena Lornghova, která jeho radost ani v nejmenším nesdílela. “Vrhl se na divočáka jen s oštěpem, ten mladý blázen, měl bys mu lov zakázat, dokud nedostane rozum”, sdělila Lornghovi přísně.

“Ale jdi”, vstal kníže a oba objal. Nálada se mu zlepšila. “V jeho věku jsem už také kance složil. Jsem rád, že můžu být na něj hrdý”.

“Přestaneš být hrdý, až si zlomí vaz”, prorokovala stále rozzlobená Llianne.

“Ale jdi, je silný a obratný, a bratr na něj dá pozor”.

Posel předstoupil před knížete. “Tak jak to dopadlo?”, zeptal se Lorngh, který ho již netrpělivě očekával.

Posel se mírně uklonil a cvičeným hlasem přednesl zprávu: “Král vzkazuje, že v současné době nemůže poskytnout vámi požadované zvědy. Kvůli problémům na východě nemůže postrádat ani jediného muže”.

“Cože?”, vybuchl Lorngh. “Ani jednoho zatraceného chlapa? Copak mu je jedno, že tady umírají jeho poddaní?!”.

“Nevím, pane”, odvětil vyrovnaným hlasem posel, “Já pouze tlumočím, co mi řekl. Mohu odejít?”.

Lorngh jen mávl rukou, posel se uklonil a opustil místnost. Kníže zuřil. Měl chuť vstát a rozbít všechno, co mu přijde pod ruku. Přesto ale zůstal sedět a ani se nepohnul, jen jeho rudá tvář dávala tušit, co se uvnitř něj děje, a také to, že by se nemuselo vést dobře komukoli, kdo by se přiblížil.

“Tak král nemůže postrádat ani jediného muže”, procedil Lorngh po chvíli mezi zuby. “Ani jediného muže”, zopakoval, obraceje při tom každou slabiku několikrát na jazyku.

V tom se otevřely dveře a do místnosti vešla Llianne. Bez okolků zamířila k trůnu. Doslechla se, co se stalo, věděla rovněž, jak jejímu muži na celém případu záleží, a za léta manželství ho znala dobře, aby předvídala jeho náladu a postavila se mu po bok. Přistoupila k manželovi a jemně ho objala.

“Ani jediného muže”, zašeptal Lorngh, přestože dobře věděl, že jeho žena ví všechno. Potřeboval si však někomu postěžovat: “Králi nezáleží na nějakém poddaném, stará se jenom o svoje spory se šlechtou”.

“Ale no tak”, chlácholila ho Llianne. “Přece si s tím poradíš i bez královny pomoci. Vždycky si se vším poradíš”.

Lorngh se na ni podíval, pak ji obejmul a přitáhl k sobě. Její přítomnost ho vždy uklidnila. S klidnou myslí se lépe přemýšlí. Musí si poradit sám. Samozřejmě. Byla hloupost spoléhat se na někoho jiného. A už se i rozhodl, co udělá.

Políbil ženu a vstal. “Vypíšu odměnu”, prohlásil s úsměvem. “Potuluje se tu spousta žoldáků, někteří se jistě nechají najmout. A nezaleknou se nebezpečí, jako tihle bažanti”.

Lianne se na něj usmála a objala ho. Kníže se chvíli těšil z jejího doteku, ale pak ji jemně odstrčil. “Půjdu to hned oznámit”, prohlásil a vydal se za svým písařem.

Lorngh seděl v křesle a přemýšlel. Na průzkum Bílých blat se nikdo nehlásil, a to už zvedl cenu na celých pět tisíc zlatých. Pověst o jejich tajemnosti a nebezpečnosti už se příliš rozšířila, nikdo nechtěl riskovat život.

Pojednou se ozvalo zaklepání a na Lornghovu výzvu vstoupil do komnaty sluha. “Pane, někdo se přihlásil”, oznámil knížeti.

“Vážně?”, zaradoval se kníže, “Rychle ho uveď”.

Do místnosti vstoupil muž. Byl vysoký, černovlasý a se sebevědomým výrazem pozoroval knížete. Oblečen byl v hnědé kalhoty, tmavě zelenou kazajku a vysoké kožené boty. U pasu mu visel meč. Lehce se uklonil a prohlásil: “Jmenuji se Brant. Slyšel jsem, že potřebujete zvěda, který by prozkoumal Bílá blata”.

Kníže přitakal.

“Dobrá”, pokýval muž hlavou. “Požaduji dvacet tisíc zlatých”.

Lorngh nevěřil svým uším. “Cože? Za to bych postavil celé vojsko”.

“Můžete”, ušklíbl se Brant. “Pokud by to vojsko bylo ochotno dojít na blata, proč ne. Moje požadavky znáte. Pokud byste si to rozmyslel, najdete mě v hostinci. Odjíždím zítra dopoledne”. S tím se muž rozloučil a opustil komnatu, zanechávaje tak zmateného knížete vlastním myšlenkám.

Lorngh držel svou malou dceru za ručičky a snažil se ji přimět k udělání kroku, ovšem bez valného úspěchu.

“Ale no tak”, ozvala se s úsměvem Lianne. “Nech jí. Je ještě malá”.

Kníže vzal dítě no náručí a pevně je objal. Malja byla jeho největším potěšením. Po dvanácti letech, které uplynuly od narození Targa, už rodiče ani nedoufali, že by jim bohové nadělili ještě další dítě, ač si holčičku tuze přáli. Ale nakonec se dočkali, a Lorngh byl přesvědčen, že je nejšťastnějším člověkem na světě. Zvláště, když se mu krátce po narození Malji podařilo získat alterské panství. Tehdy ovšem netušil, jaké tajemství skrývají Bílá blata. Ale při hraní se svou holčičkou zapomínal na všechny strasti všedního života.

Najednou vběhl do komnaty sloužící. “Pane, vrátil se”, vyhrkl kvapně, “ten muž se vrátil”.

“Vážně?”, nevěřil kníže svým uším. Jemně uložil Malju do postýlky, políbil ji, a už rychle spěchal ven, aby získal dlouho očekávané informace o blatech.

Brant seděl na lavici a usrkával přinesenou kořalku. Jeho tvář byla bledá, ale vyrovnaná.

“Tak co jste zjistil?”, dotázal se ihned Lorngh.

Stopař k němu zvedl oči, v nichž byla vidět únava. Vyndal zpoza opasku svitek a podal ho knížeti. Ten se na něj bez váhání podíval.

“Je tam kompletní plán cesty do jejich tábora”, podotkl Brant.

“Ano, ano. Jistě”, studoval Lorngh mapu. “Kolik jich tam je?”.

“Asi padesát”, odvětil Brant a pořádně si lokl kořalky. “Nedá se to dost dobře spočítat. Příliš se pohybují. A taky mají výbornej čich, nedá se nepozorovaně přiblížit moc blízko”.

“A ten jejich tábor, jak vypadá?”, zajímal se dál kníže.

“Tady je mýtina”, ukázal zvěd, “A na stromech kolem ní jsou takový rákosový hnízda. V tom žijou”.

“A tohle?”.

“To je skála. Z té mýtiny tam vedou velké dveře, za kterejma bude nejspíš jeskyně. Asi svatyně, či co”, pokrčil rameny Brant.

“Dobrá”, pokýval hlavou kníže. “Ještě probereme podrobnosti s velitelem posádky a co nejdřív vyrazíme”.

“Beze mě”, podotkl stopař.

“Co?”, podivil se Lorngh.

“Říkám, beze mě”, zdůraznil Brant. “Stačilo mi to jednou, nehodlám se nechat zabít”.

“Ale my vás potřebujeme”, prohlásil kníže, ale mlčení mu bylo odpovědí. “Zaplatím”, zkusil to z jiné strany.

Brant se mu podíval přímo do očí. Pak pokýval hlavou. “Deset tisíc zlatých a dovedu vás sem”, zabodl prst do mapy, “ani o míli dál”.

Lorngh se zadíval do mapy. “Ale to je jenom na kraj jejich území”.

“Já už dál byl”, prohlásil Brant pevným hlasem. “A rozhodně se tam nehodlám vydat podruhé”.

“Proč nemohu jet s tebou, tati?”, dotazoval se Lorngha Grek, jeho starší syn.

“Je to nebezpečné”, odvětil kníže, zapínaje si zbroj.

“Nebezpečné?”, podivil se Grek. “Sám si říkal, že nebezpečí zoceluje pravé muže”.

“To je pravda”, přiznal Lorngh, “ale ty nejsi ještě dost starý a tato výprava bude těžká i pro ostřílené muže. Navíc tě matka bude potřebovat tady, seznámíš se alespoň s povinnostmi, které ti případnou, až po mně převezmeš panství”.

“Ale já bych ti mohl být v boji přínosem, umím bojovat”, naléhal mladík.

“Už jsem řekl”, prohlásil rozhodně Lorngh. “Po dobu mé nepřítomnosti se budeš starat o běžný chod panství, spolu se svou matkou. A teď se pojd’ rozloučit”.

Lorngh následován svým synem vyšel na nádvoří, kde již čekala připravená setnina vojáků. Objal Targa, políbil Malju, která všechno dění kolem sebe pozorovala z náruče své chůvy, a pak k sobě přitiskl svou ženu.

“Vrať se brzo”, zašeptala.

“Vrátím se”, odpověděl kníže, “jen co bude tahle ohavná záležitost vyřízena”. Naposledy se na Llianne povzbudivě usmál a vyhoupl se do sedla svého koně. Pak v čele svých vojáků opustil brány usedlosti.

Vojáci se plížili lesem. Podle plánu se již blížili k hranicím území nepřítelů. Najednou se z křoví neslyšně vynořil Brant. Přistoupil ke knížeti.

“Dva tu byli na hlídce. Když budete mít štěstí a nebudou se tu potloukat další, můžete zůstat ještě pěknou chvíli nepovšimnutí. Asi půl hodiny tímto směrem je jejich vesnice. Držte se stále přímo na sever. Je tu malá stezka, pokud ji dokážete sledovat. Pozor, asi sto sáhů napravo od vás začíná močál. To je vše, buďte s bohy”.

Kníže pokynul stopaři, a ten se opět ztratil v podrostu. Tentokrát však mířil opačným směrem, pryč z nehostinných blat.

Kníže se svými vojáky postupovali podle Brantovy rady lesem. Blížilo se poledne a začínalo být nepříjemně dusno. Vtom se zepředu ozvalo zachroptění. Jeden z vojáků, kteří šli vpředu a prozkoumávali terén, byl zřejmě zasažen. Lorngh dal pokyn k útoku. Jeho muži okamžitě vyrazili. Záhy je obklopily svištěcí šípy a několik mužů s křikem padlo.

“Držte se při sobě”, vykřikl kníže, když viděl, jak se vojáci rozbíhají do všech směrů potrestat neviditelné střelce.

A pak je spatřili. Nebylo pochyb o tom, že to byli lidé. Jejich pokožka však měla nepřirozenou bílou barvu a jejich hlavy byly na temeni nepřirozeně zúžené, jako by od malička nosili na hlavě těsný hrnec. Oblečení byli jen do několika hadrů. Jejich démonický vzhled způsobil, že Lornghovi muži zaváhali. Tvorové však nikoli a s kopími se vrhli na vojáky. Ti se ovšem záhy vzpamatovali a začala lítá řež.

Tvorové nebyli příliš zběhlí v boji jeden na jednoho, ale byli velice obratní a bleskurychle se pohybovali mezi stromy. Převaha vojáků však způsobila jejich porážku. Několik tvorů stačilo zmizet mezi stromy, většina však byla pobita.

“Nemáme čas”, vykřikl Lorngh. “Musíme rychle za nimi, než se znovu připraví”. Vojáci následovali knížete, kromě několika, kteří se měli postarat o raněné. Většinu však nebylo pomoci, neboť zbraně tvorů byly otrávené, proto nezbyvalo vesměs nic jiného, než přihlížet bolestivé smrti druhů.

Kníže zatím postupoval lesem bez vážnějšího odporu, pouze občas zasvištěl nějaký osamělý šíp. Vojáci se nakonec octli na mýtině. Na jejím konci se nacházela malá skála, v níž byly vsazeny obrovské dveře. Směrem ke skále se táhla souvislá řada hořících kůlů. Podél mýtiny rostly stromy, v jejichž větvích bylo vidět podivné koule z rákosí a větví, hnízda tvorů.

Odpor opět narostl. Tvorové neměli už kam ustupovat a zuřivě se vrhli na vetřelce. Přestože hromadně umírali, nezdolně se vrhali do boje a vojáci křičeli bolestí po zásahu jejich otrávených čepelí.

Lorngh rozdával rány na všechny strany, když tu si všiml postavy vycházející ze dveří ve skále. Postava byla zahalena v plášti a obličej byl ukryt pod rozměrnou kápí. Pak se zastavila, zvedla ruce a začala se kolíbat, jakoby tančila v podivném rytmu.

Najednou Lorngh ucítil, že se mu pod nohama ztrácí země. Chtěl jí opět dosáhnout, ale zjistil, že ho ruce ani nohy neposlouchají tak, jak by měly. Rozhlédl se kolem sebe. Stromy kolem mýtiny nabraly démonických tvarů a zároveň

gigantických rozměrů. Kníže měl pocit, že k němu natahují své větve a chtějí ho uchopit. Chtěl prchnout, ale jeho tělo se jen neovladatelně roztrásl. Pak zahlédl své muže. Zuřivě tloukli rukama kolem sebe, ale jakoby viděli jiného nepřítele než tvory, kteří se k nim blížili a postupně je pobíjeli. Kníže si všiml, že skupina tvorů se blíží k němu. Viděl výraz jejich očí, v nichž se zračilo šílenství. A náhle jeho mysl zahalila hustá mlha.

Po cestě jel osamělý jezdec. Foukal studený vítr a už udeřily první mrazíky, ale jezdec si toho nevšímal, ač měl na sobě jen lehkou tuniku. Vítr si pohrával s jeho vlasy a ty mu padaly do očí, ale jako by to nevnímal. Jeho oči stejně nevnímaly dění okolo, jen hleděly před sebe, jakoby někde v dálce cosi hledaly. Kůň kráčel volným krokem a jezdec v sedle se ani nepohnul, jakoby nechával koně, ať si jde, kam uzná za vhodné. A kůň mířil k domovu, tam kde tušil teplou stáj a plný žlab.

Ač bylo na dvoře usedlosti mnoho lidí, bylo tu patrné podivné ticho. Lidé spolu téměř nepromluvili, a když, tak jen několik tichých vět. Kníže odjel už před dvěma měsíci a od té doby o něm nikdo neslyšel. Ani jeden z jeho mužů se nevrátil. První měsíc ještě uběhl ve znamení napjatého očekávání, ale nyní již všechny obcházela beznaděj.

Náhle vjel na dvůr jezdec a oči všeho přítomného služebnictva se k němu obrátily. Chvilí bylo ticho. “Pán se vrátil”, vykřikl náhle kdosi a všichni se náhle rozeběhli do všech stran tu novinu rychle oznámit dál. Po dlouhé době se lidé zase probudili k životu.

První sloužící přiběhl ke koni, aby pánovi pomohl slézt. Ve chvíli, kdy se přiblížil, však jezdcova ruka nacvičeným pohybem sáhla po meči a jedním dlouhým pohybem vytáhla zbraň z pochvy a odsekla muži hlavu. Ti, kteří to viděli, strnuli uprostřed pohybu. Mnoho ostatních však již předávalo zprávu dále. Jezdcovy oči se náhle rozšířily, jako by až teď zjistil, kde vlastně je. Už neměly ten nepřítomný výraz. Jezdec nasál vzduch, který byl cítit krví. Pohlédl na ohromené přítomné a pojednou se usmál a ladným pohybem seskočil z koně.

“Tatí”, vyběhl ze dveří Targ s rozevřenou náručí a chystal se skočit otci do náruče, když si všiml sloužícího ležícího na zemi v kaluži krve. Jeho překvapený výraz mu zůstal ještě po té, co mu čepel meče prořízla hrdlo.

“Tatí, cos to udělal?”, vykřikl Grek, který vyběhl za bratrem. Lorngh udělal několik kroků ke svému nejstaršímu synovi a napřáhl meč. Grek zůstal stát na místě, jakoby tomu nemohl věřit, a jen na svou obranu pozvedl ruku. Ta zůstala ležet vedle jeho bezvládného těla.

“Nééé”, ozval se plačtivý výkřik, “Proč?”. Lianne právě viděla smrt svých synů a v zoufalství se vrhla na vraha svých dětí, toho, jenž býval jejím mužem. Její šat rychle začala barvit karmínová krev, když se nabodla na připravený meč.

Vše se odehrálo velice rychle. Zkoprnělí sloužící pozorovali krvavý výjev, a až když se zrak knížete Lorngha obrátil na ně, pochopili nebezpečí a začali

prchat. V tom jim však bránili ostatní, kteří se naopak hrnuli na dvůr, aby zjistili, co se děje. Ti, co se ke knížeti stačili ve chvíli své smrti obrátit čelem, viděli v jeho tváři široký úsměv. Jeho pohyby byly vycvičené mnoha hodinami šermu a rány dopadaly s ohromující silou. Zakrátko byl celý dvůr pokryt krví a kusy těl. Někteří prchli do domu, ale i tam si je kníže našel a dal svému meči ochutnat jejich krev. Jako by mu nadpozemská síla dala schopnost dohonit každého, kdo se mu pokoušel uprchnout, a rozsekat ho na kusy. Netrvalo dlouho a všichni obyvatelé domu byli pobiti.

Všichni? Lorngh procházel domem a rozhlížel se, jestli se ještě někde někdo neskrývá. Vtom za jedněmi dveřmi uslyšel šramot. Bez okolků vstoupil s mečem připraveným udeřit.

Uprostřed místnosti sedělo na poduškách děvčátko a hrálo si s hadrovou panenkou. Zvedlo své velké modré oči k přicházejícímu muži a pohlédlo mu přímo do očí. Chvilí tak na sebe hleděli. Náhle Malja otevřela pusku a vypadalo to, jako by o něčem přemýšlela.

“Tá-ta”, vysoukala ze sebe nakonec pomalu a roztáhla pusku do širokého úsměvu. Pak vztáhla ruce ke svému otci.

Meč v Lornghově ruce začal klesat a on udělal pomalý krok blíž k dítěti. To k němu stále natahovalo své ruce, dávajíc najevo, že touží po jeho objetí. Lorngh se spuštěným mečem pomalu došel až k holčičce. Už už se ho její ručičky dotýkaly, když se vymrštil meč a rudá krev potřísnila jemné polštáře. Kulaté dívčiny oči se stále upíraly na muže a zabodávaly se mu do mysli, ač v nich už nebyl žádný život. Náhle se před Lornghovým očima zatmělo a on upadl v bezvědomí na zem.

Lorngh se probral a ucítil v ústech vlhko. Uvědomil si, že leží na břiše a obličej má v kaluži teplé a slané tekutiny. Zvedl se a zjistil, že je to krev. Podíval se vedle a pohlédl do páru velkých modrých očí, které na něho vyčítavě hleděly. A v tu chvíli si na všechno vzpomněl. Vzpomněl si, jak přijel do svého domu, jak sáhl po meči a jak poprvé udeřil. Jakou radost mu udělala vystříknuvší krev. Jak zabil své syny a ženu. A jak před ním služebnictvo prchalo a on jej nemilosrdně zabíjel. Nemohli uprchnout, toužil vidět a cítit jejich krev a to mu dodávalo energii potřebnou k tomu, aby je všechny chytil a zabil.

Znovu si vzpomněl na tváře svých dětí a své ženy. Dívali se na svého milovaného otce a manžela a přitom hleděli do tváře smrti. Výraz jejich tváří mu nezmizí z mysli, ani kdyby žil navěky. Jeho zrak znovu pohlédl do modrých očí. Chvilí do nich hleděl a po tváři se mu koulely slzy. Pak ukryl hlavu v dlaních a plakal.

Až po dlouhé době se zvedl. Vyhnul se pohledu očí své mrtvé dcery, ač ho cítil v zádech, a vyšel z místnosti. Na chodbě se pevně chytil zábradlí lemujícího schodiště. Cítil, jak se chvěje. Před očima se mu stále honil obraz jeho příjezdu domů.

Ale co bylo předtím? Pamatoval si, jak se se zbytkem svých mužů probojoval na podivnou mýtinu. Tam se jeho mysl ztratila v hluboké mlze nečistých magických sil. Ale pak? Před očima se mu objevila tvář. Vrásčitá tvář staré babice, odpudivá, ale nejhorší byly její oči. Z jejích očí se dívala smrt. Nebo ještě něco horšího. Setkal se však s touhle ženou? Byla to skutečnost nebo zlý sen? Nemohl se upamatovat. Byla toto čarodějka, která způsobila jeho nynější stav? Byla to ona, kdo z něj udělal stvůru?

Rozhlédl se kolem sebe. Všude se válela bezvládná těla. Ani jedno nejevilo známky života. Ale to bylo dobře. Lorngh si uvědomil, že pokud by spatřil čerstvou krev, neovládl by se. A začalo by to znovu. Jeho zrak padl na nůž, který ležel na stole. Sáhl po něm... Ale nodokázal si vzít vlastní život. Chtěl ukončit své trápení, ale jeho vlastní ruka odmítla udělat jednoduchý pohyb. Tělo už ho neposlouchalo. Nebylo mu dovoleno celou věc milosrdně ukončit. Se vzpomínkou na smrt svých blízkých je mu souzeno žít dál. Jeho prokletí na něj znovu dopadlo jako kámen. Najednou se rozběhl a běžel pryč z místa svého žalu. Běžel pryč, daleko. Daleko od lidí, kterým ublížil. Daleko od lidí, kterým ublížit mohl.

XXII. Meneineth

Klabzej Myšilov

Spala neklidně. Les šuměl a nad korunami stromů se vyhoupl srpek měsíce. Ostrý jak šavle námořníka, bílý a drásající. Světelný koráb z dob, kdy ještě všechno dřímalo v údolí Čekání. První paprsek protnul temnotu, dotkl se jejího čela. Celá se zachvěla. Její horký dech se srážel, kapénky v svitu luny tančily, byly živé. Tvořily obrazce, plovaly vzduchem, lehce a něžně, než je pohltil. Občas její krásnou tvář přelétl stín. Mohl to být let nočního ptáka, skok laně nebo odraz vnitřního světa. Toho, nad nímž neměla vládu, který vznikl jen v jejím podvědomí, tam hluboko. Byl to zlý sen. A v tom snu byl den a ona stála a věděla nebo alespoň tušila, že přijde.

Všude byla mlha, dusivá a bytnější. Stravovala tvary, požírala nepozřitelné a v hluchém tichu se líně převalovala. Sálala ze země, padala z mraků, tekla. Bílá obludná nicota. Jak cáry košile nebožtíka plující krajem. A ona s hrůzou poznala samu sebe, kráčela, malá postava vstoupila do popředí vlastní mysli. A kolem ní okruh snu, náhle jasný a zářivý, a ta zvláštní perspektiva. Bylo v ní oko vznášejícího se sokola a pohled z nitra mozku ven. Rozhlédla se. Krajina okolo byla opravdu hnusná. Kámen, štěrka a bolest beznaděje, co zalyká. Dech smrti z prázdnoty. A ten zvuk při každém kroku! Skřípot zubů? Škrábání nehtů na víko rakve? Otrásla se a dlaní mimoděk se dotkla chladné rukojeti nože. Cítila jeho mohutnost a tíhu, tak nepřirozenou na útlém dívčím pase, zdálo se že bytní s každým okamžikem a tepe. Jakoby kovové srdce uvnitř vědělo, sdílelo pocity a bušilo stále rychleji až k šílenství. Ten zvuk jí cuchal nervy, hrud' se napjala, bradu bojovně vystrčenou.

„Vstaň“, vzkřikla, „přijď ke mně, když já nemohu za tebou“. „Chci tě už konečně pořežat, ty stvůro! Chci projednou spatřit svou bolest na tvé tváři. Chci tě už konečně najít. Nemůžeš přede mnou utíkat až do smrti, zrudlo prokletá! Chci tě už...“. Byla odhodlaná.

Rozplakala se. Klesla na zem, oči v dlaních, tenké řetízky slzí kanuly po šatech, na kolena, rozpálenou zem. Kutálely se jako stříbrné kuličky perel korálků. Když slza skápła na kámen, zasyčela. Chvíli se jen tak třásla a zmizela. Zbyla po ní jenom bílá solná skvrnka na hrubém čedičovém loži. Mateřské znaménko, pigmentová tečka, malá jizvička na kůži kamene.

Stružky vyschly, nebylo proč tišit bolest, tu ničitelku. Ne, teď už ne. Už nemohla vláčet kámen všech svých dívčích let. Prokletých roků plných touhy po pomstě. Plných zrady a marnosti. Země se zachvěla. Nejspíš poprvé jen tak vzdychla, ale otřesy se staly stále hmatatelnějšími. Byl v nich rytmus kladiva kováře, přesnost kata, a ona věděla, že přichází. Cítila jej. Všemi póry, chřípím, jasně vnímala jeho blízkou přítomnost. Semkla ústa, tenké čárky bez barvy, přesto ladné, vytrhla nůž, chladného druhu. Slabě se blýskl, jeho ostří, ožil. Jediné, co teď cítila, byla úpornost, křeč svalů. A on se šoural, blížil se. Byl nejspíš skutečně silný, silnější, než si vůbec dokázala představit.

Obraz se změnil. Přišlo to prudce, jak výpad útočníka. Mlha prudce zavířila, zdvihla se. Obrovský kužel, špici zaraženou do kamene, nasál vzduch kolem ní. Vířil a syčel, roztácel se stále rychleji, bílé plachetky běloby tvořily proudy, které prudce stoupaly. Připomínal klubko hadů cestou do hadích lovišť. Syčeli, ona stála pevně a jejich těla ji mačkala. Mrštné jazyky bičovaly prostor, braly si ho. Cítila jejich mastné doteky, odporné jako pohlazení nebožtíka. Prudký víchr jí vysával plíce, rval vlasy, byl neúprosný. Zdálo se jí, že padá, když všechno okolo utíkalo vzhůru. A pak náhle kvílení zlé metelice ustalo. Ani počasí v horách, ta smrtící nevěrnice, by nedošlo změny rychleji. Ocelová oblaka cáry vysála, spolkla, a ona stála nad propastí Ozvěn. A tam, na vrcholu... dřepěl on.

Zrůda. Bezejmenná. Její jméno bylo tak strašné, že proň lidská řeč neměla vyjádření - v záplavě slov nepřiznačné. Kývala se, obzorem ohraničená nepřítomnost, rozplizlá tkáň rudých boláků a vředů. Zbytečnost netvorova těla tkvěla v něčem naprosto nejasném, na pohled snad konzistentním shluku rosolovitého slizu, zažloutlých chrupavkových výztuh nebo blanitého pojidla nade vším. V hrudi se hýbalo maličké srdce, černé a patrné přes tenkou stěnu hrudi, chlopně plácaly o sebe, pumpovaly žluklou směskou kornatými trubicemi kapilár. A nejhorší snad byla jeho tvář, tam, kde ji oko tušilo, zela nejhlubší prázdnota, plytká a stravující. Pach, který šířil, byl nelidský. Z otevřených pórů, širokých a sípajících, v sloupcích páry stoupal jeho dech. Jako tisíce činných sopouchů v rozpraskané krajině slintaly malé erupce hlenu. A beztvářný tvor se scukl, napružil a skočil, stín se mihl vzduchem a jí se před očima zatmělo. Amébovitá tkáň ji celou pohltila, obtekla. Bodla nožem tam, kde cítila netvorovo srdce. Minula, pokud bylo vůbec možno neminout, strašlivá síla jí vytrhla zbraň z ruky. Poslední, co spatřila, byla zelenká tkáň sytá čirých bublin, slyšela čvachtavý zvuk šťáv, přelévaly se a formovaly obal k poslednímu stisku. Přišel s rozhodnou konečností a ona svůj boj vzdala. Ztratila vědomí. Van černoty ji vlekl kamsi dolů, do hlubiny.

„Ne!“, vyjekla a překvapeně zamžourala do temnoty. Byla zmatená, strnula, chvíli jí to trvalo uvědomit si, že všechno byl jen sen. Zlý sen, který ji občas děsil svou věrohodností. Otrásla se ranním chladem, snad i úlevou, když vzpomínka zalétla o pár chvil zpátky. Les byl klidný. Na nebi už dávno nebyl měsíc, jasný bod, jen tenký světlý proužek obzoru, jako slabý a třpytivý lem večerních šatů, šeptal spáčkům o probouzení nového dne. Zpěv ranního ptáka, zprvu střízlivý a nesmělý, letmo dotkl se poklidu, zlatý klíč odmykání. To prosté klap, jasně postřehnutelné, znamenalo hranici mezi tím, co bylo, a tím, co je, a dívka věděla, že je na konci cesty. Na tento den se tolik těšila, tisíckrát o něm snila, poznala jej hned, jak přišel na svět.

Meneineth se samoty nebála. Když byla malá, často si hrávala v rohu zpustlé zahrady, kam děti nechodily rády. Její hračkou byl starý strom a slámová panenka s trnkovými očima. Kopřivové království bylo malé, voňavé, tolik nepodobné studeným zdím městského sirotčince, když si lehla do trávy, viděla mraky plující oblohou do dálav, kam nesměla. Někdy si vzpomněla na matku. Její

tvář neznala, ve snech však byla krásná a mladá, tančila ve větru, zpívala, zvala ji za sebou. Tam, mezi oblaka, bílá a svobodná, stáda divokých nebeských koní nepokořených, bez uzdy a sedel. Zemřela a nechala ji světu, který pro ni nebyl stvořen. Byl krutý a neúprosný, bral si svou daň, tolik jí ublížil, a to málo, z čeho se kdy radovala, bylo tolik pomíjivé.

Uvědomila si, že má hlad. Pečlivě složila přikrývku vedle svých věcí a ve vyhaslém ohništi, z poslední jiskry, rozdmýchala plamen. Smrkový věchýt zapraskal, vzňal se. Prohlédla kabelu a z toho mála, co zbylo, uvařila polévku. Hbitými prsty nakrojila jablko, rozloupila jej a jen tak ze zvyku pohledem smýkla o fresku jádřince. Najedla se. Když jasné slunce protklo stromy pavučinou svých paprsků, věděla, že je čas jít. Byla připravená, ten pocit ji svíral uvnitř, prazvláštní svrbění prostupovalo celým tělem, ke kořínkům vlasů. Rozhodnost, s jakou vykročila směrem k městu, Meneineth zaskočila.

Kráčela pěšky, volnou chůzí. Ladnost a lehkost, s jakou se pohybovala, byla tak podobná rodícímu se letnímu dni, a když vítr čechral její vlasy, zářily a blyštěly se ve slunci jako provázky horských bystrin zjara, bublavé a divoce ševelící. Prašná cesta, která Meneineth táhla k cíli, se vinula mezi poli, kroutila se, lemována topoly a hraničnickými kameny, mýjela samoty, roztroušené domky se slaměnými střechami a květinami v oknech, a koleje vozů, dvě vyježděné čáry, se kdesi na obzoru sbíhaly, protínaly, jakoby rameno stezky bylo slepé a konečné. A Meneineth s každým krokem jakoby se nepřiblížila ani o píd'. Ten klam byl pro ni ne právě nepřijemný, oddaloval to, co si přála a čeho se tolik obávala. Když ji začínala pálit chodidla, zastavila trhovecův povoz, prostý a nekrytý, nechala se vézt. Patřil prostému muži, hrnčíři, voněl pálenou hlínou a koňským potem. Meneineth se pohodlně natáhla vzadu, opřena o vrklavou postranici ponořila se do vlastních úvah. Krajina se pozvolna měnila, přibývalo známek lidského konu, tu a tam vůz minul poutníka, belhavou stařenu, osamělého jezdce. Slunce se dávno přehouplo přes nejvyšší bod nebeské pouti a jak zlehka a vláčně padalo k zemi, stíny se prodlužovaly a bytněly. Město se každým zaskřípěním kol přibližovalo, vítalo příchodí kolotem lidského hemžení všech svých uliček, plácků a náměstí.

Střídma malebnost, co zdálky tolik oslepovala, byla jen klam oka, jeho mrzký blud. Blud osidel, jež do svých tenat táhnou duše zbloudilců, je pojmu a přetvoří. Snad magnetová hrouda skrytá někde uvnitř slepence baráků a děr z nejhorších, živé jádro jejich koncentrace, šlehala do vzduchu neviditelnými chapadly cizí energie. Byla lepkavá a pružná, a přesto prázdná na dotek. Jejich přítomnost znal jenom ten, koho vtáhla a přesto unikl. Kdo se zázrakem nestal součástí celku, který byl ve své podstatě sebezáhbný, ke svým otrokům v úplné konečnosti smrtelný. Lomoz, křik a pobíhání, nesrozumitelné výkřiky žebráků, nárek strhaných ženských, to vše jakoby neodmyslitelně patřilo k děsivé šedi zdi. Stejně jako vyšeptalé pohledy kurev na rohu nebo mžouravá prosba prašivého psa o utracení. Nezaměnitelný zvuk tohoto místa neměl jinde obdoby. To město ve dne mřelo, jako uvězněné tělo lososa, toužícího po přílivu. Přílivem byl soumrak a otevřené dveře taveren, co za bouřlivých nocí praskaly ve švech. Hospody ožívaly jako houby po dešti, do své tkáně sály tenkou mzdu bezzemků a přidavačů.

Almužnu žebráka, lup kapsáře nebo jenom nalezený peníz vytáhlého spratka. Tehdy vládla královna zapomnění, tlumička bolesti, tekutá radost. Ona mohla za bujarost šňůry veselíc a chlupských pitek i ranní kocovinu opilce. Jak rádi sáli z jejích žláz, nekonečně bezedných. Byla pozlátkem z pouti, opilý pohledům tak věrohodným. A do tohoto města Meneineth odvážně vkročila rovnýma nohama, protože dobře věděla, že právě tady ho potká.

Už se cítil lépe. Přišlo to pozvolna, jak čepel oposuma ztrácela svůj říz, pulsující hlavybol.

Pocítil dokonce něco jako chuť k jídlu. Přicházelo to odněkud z nitra hlasitým mručením, žalostnou prosbou útrob. Zašátral po paměti. Jediná almara všivého pelechu vydala to nejlepší, co mohla. Rozlomil ztvrdlý pecen, namátkou uhryzl zkusmý hlt a žvýkal. Ta chuť nebyla nejhorší. Alespoň přebila kyselost hlenů na jazyku a v podrážděné trubici jícnu. Sousta pozvolna měkla a stávala se polknutelnějšími. Kochman hltal, ta činnost soustředěvala veškerou jeho pozornost. Řídké zuby krájely pórovitou výplň mezi kůrkami, drtily ji, cpaly mezi vnitřní stranu pysků. Slinné žlázy, zprvu vyschlé noční pitkou, jak černí pavouci obalily obě vlákna sekretu, zajaly ji, bez milosti trávily. Muž funěl, dýchal ztěžka. Jednotlivé vzdechy vířily moučný posyp, bílý prach pokryl desku stolu, jeho tvář. Kochman zbavil poslední skrojek pecnu obav před zelenými štětičkami rozkladu a ve vítězném tažení mocně říhl. Už to byl zase on, pán svého těla, vládce nervů. Krev sytá živin hnala je do všech koutů, na místo určení, podle důležitosti. Mozek rozjitřil vjemy, řídil pohyby. Přežil další den v tomto městě, a když to věděl, cítil to i muž.

Kochman nejspíš ani nebyl starý. Ten tvor, který na něj zíral ze zrcadla, zdál se být bídným odleskem daleké budoucnosti. Tukovitá odulost, chorobně rozřesená, byla rozhodně nepěkná. Černé kruhy pod očima jako levné šminky děvky měly v sobě něco z přízraku. Mimoděk se dotkl čela. Bylo chladné, zrosené krůpějemi, výměšky potních otvorů. Přízrak učinil taktéž, v jeho pohledu se zračil úlek, zdálo se, že tápe. I Kochman přemýšlel. Byl to snad jeho skutečný obraz? Byl to on sám, koho se lekl? Ta malá ošklivá troska, plačtivý výkřik beznaděje?

Zařval. Zařval jako poraněný medvěd, zběsilý a šilející, který na útěku o třech tlapách svou zbylou, chromou, vláčí v železech. Zvíře, které z posledních sil zbídačený pařát raději uhlodá a sežere, i když stejně ví, že zajde. Nějaká temná síla Kochmanovi vymrštila paži, pěst sevřenou. Zabil ten hrůzný přízrak, zrcadlo se rozletělo na tisíc kusů, drobné úlomky třpytivého skla rozlétly se vzduchem, po podlaze. Jeden střep, ostrý a mečovitý, oťel se o hřbet ruky a v místě dotyku bílá kůže rozevřela rudý chřtán. Rozšklebená držka vyplivla tmavé cákance nenávisti, krev stékala, kanula po předloktí. Rána nebyla hluboká, přesto se Kochmanovi podlomila kolena náhlým návaem slabosti, hlavu mu naplnil monotónní zvuk skřípavého rumpálu.

Den se sešeřil. Kochman dřepěl na židli a zamlžený zrak upíral neurčitě skrz okno, ven do města. Na konci pohledu, kde se myšlené čáry zornic nejspíš protínaly, lpělo šedé nic. Brzy se v jeho soustředění uhnízdil chladný závan

smíření. Zklidnil se. Tep byl vyrovnaný, bolest, která cukala nervy pravého předloktí, naučenou lstí zatlačil do pozadí. Utlumil ji. Teprve teď si všiml na skle černých map špíny. Zdravou rukou hmatl po modré přikrývce a cípem obkroužil okenní tabuli, vyčistil průzor. Hemžení venku nestálo za nic. Ne. Ještě nebyl čas radosti a zapomnění. Ještě ne. Ale blížila se, blížila hodina vlády královny Veselice. Královny opice s tělem panny. Kochman ji cítil a věděl, že to bude jeho poslední noc. Snad už této noci se propije ke Smrti. A tam, na druhé straně, bude krásný.

Meneineth se opřela o zeď domu. Tak málo stačilo k tomu, aby našla své místo. Lidé, kteří ji míjeli, byli skutečně nehezci. Soucit si nezasloužili. Žili na odkladišti tohoto světa, byli jeho otroky i původními strůjci. Nepřítomná fádnost plouhavého přesunu bez cíle, holého hybu mezi dvěma body, čpěla svou neopodstatněností. Hrůznost tohoto místa netkvěla v přímém nebezpečí, spíš netečnost a prázdňá odevzdanost jakoby mořila zbytek živého. Třeba ti lidé na něco čekali. Možná to byl výraz prosby o pomoc. Meneineth nechtěla podlehnout soucitu, nepřála si to. Její srdce mělo být ocel, chladné a kruté, scvrklé do malého pulsujícího předmětu bez místa pro jiné. Ani pro lásku, již nepoznala, ani pro tu ne.

Kolem osmé otevřeli nejbližší knajpu. Muselo to tak být, i když tady čas nehrál zvláštní roli. Plameny smolnic ozářily okna, odlesky jako lapače nočních motýlů ověnčily náměstí paprsky lákadel. Meneineth v jejich svitu zahlédla hemživý rej. Chudáci zmateně pobíhali, tažení třpytem, jeho síla byla nejspíš skutečně silná. Davy proudily jedním směrem, tam, kde dokořán otevřené dveře pojímaly nejtěsnější shluk těl. Ozval se smích, první od té doby, co sem vkročila. Nezněl šťastně, byl hrubý a vulgární, vtíravě nepříjemný. Meneineth popošla na místo, odkud lépe viděla vstupní otvor a kde tmavá zeď baráku alespoň trochu vystupovala z šeré anonymity. Nechtěla propást svou chvíli, zanedbat jedinou maličkost.

Vytáhla z kabely zrcátko, hezký kousek vyleštěného plechu, naposledy se prohlédla. V tomto směru byla přesná. Vypadala opravdu svůdně, až se z toho pomýšlení pod pestrými líčidly začervenala. Letní sukně, kterou v opuštěném průchodu patřičně zkrátila, odkrývala dlouhé štíhlé nohy, nahá kolena. Preciznost proměny byla dokonalá. Ráno dívka, teď žena, vyzývavá a magnetická, bytost plná energie a sebestřednosti. Hrud' se jí vzrušením chvěla, a jak zrychleně dýchala, malá ňadra vyplňovala skrytý prostor, nejkrásnější tajemství, jehož krása tkvěla právě v základní podstatě tajemna, jeho neobjevenosti. Meneineth si úplnou smyslnost své ženskosti neuvědomovala, ale to nebylo nutné, cítila svou krutou převahu.

Poznala ho hned. Nikdy nespátřila jeho tvář, to, co jí dávalo jistotu, byl instinkt, snad vnuknutí. Něco, co neuměla pojmenovat, bylo to nejisté a přesto neomylné. Tělem jí projelo zachvění, nepřítomný polibek mrazivé jsoucnosti. Potácel se přímo proti ní, kování těžkých bot klapalo po dláždění rozpraskaném věky, s nosem zdviženým lapal po vábničce nezmylné, vtíravé vůni kvasnic. Táhl ho to. Meneineth učinila vyzývavé gesto, on ji minul, nevšiml si. Dětilo je několik

stop těžkého vzduchu, cítila pach jeho kůže, vlhký pot. Zachvěla se nechutí, skousla rty, odněkud z plic se vydral vzdech, jenž rozkomíhal vějířky hlasivek, ten náhlý zvuk se prodral ven. Jakoby to ani nebyla ona, kdo řekl: „Vem si mě. Chceš? Chceš, pane?“. Ta prudká válka, která vzplála kdesi pod škraboškou od stěny těla po hluboký střed svého já, trvala jen okamžik, přesto věky. Zachvátila ji svou horkostí, vlny pnutí narážely do břehů, tříštily se, utichly. Lesklý pohled, který snad věnovala nepříteli, odrážel dětskou prosebnost a krutost hada. A on se otočil, zaváhal. Měla to být jeho poslední noc, černá a konečná, noc prožitku. Otevíral bránu smrti a vykoupení, těch několik hodin, které zbývaly, byly prostorem vrcholné proměny. A jeho trup, pozemsky chatrný, nádobou těkavých hmot a substancí. Kolot vření, náhodné pohyby uvnitř organismu, pociťoval v každém pohnutí. Mínil vyšítet smysly k nejvyšší hranici vnímání a aktivity, tam na rozhraní naprostého pominutí a snu očekával průvlak do něčeho zatím nepředstavitelného a nejspíš krásného. Bod, ve kterém by se všechno zlomilo, zářil v tmavých komorách hlavy, svých představách, na sítnici oka. Uvězněn lebečními kostmi a švy blikal zlou pustinou hladomorny, Kochman jej vnímal, chtěl se ho dotknout. V tom posledním doteku mělo puknout jeho srdce a dojít ke konečnému úniku. A Meneineth byla v hnusu města skutečně krásná a Kochman tušil, že s pomocí dívky zbylou vzdálenost překlene. Hodila se mu. Sáhl do kapsy, nahnátl její dno a tvrdě věci kolem. Vydala ze sebe poslední kov, lesklý a chladivý, když roztáhl prsty, zlato švihlo vroucím leskem směrem k té holce. Byly to jeho poslední mince, Kochman už další peníze nepotřeboval. Tam, kam směřoval, nebylo nejspíš nutné vydávat něco ze sebe, myslel si to, byl přesvědčený. Ona tu nutnou obět fyzické lásky přijala, beze slov a bez mrknutí, byla v tom už vážně dobrá. A namísto přitakání zavěsila se do něj, jeho tlustá paže ji objala kolem boků, obtočila ji. Ve způsobu, jakým ji uchopil, nebylo náznaku něžnosti, snad v pohlazení švába našlo by se více citu, než v objetí Kochmana. A potom vraceli se liduprázným seřadištěm baráků, těch němých svědků lidské hniloby, rozeklaných a zpustlých, až k jeho poslednímu brlohu.

Kochman odemkl a vstrčil dívku do temnoty pokoje. Zvuky, které ji obklopily, rozhodně nebyly přátelské. Bouchnutí dveří, klapnutí západky, skřípavé sténání skleněných úlomků pod těžkou botou, to všechno ji dráždilo. Směsice pachů, těžká a nezdravá, Meneineth páčila při každém pohybu bránice. Cítila plíseň, kyselost moče, pozvolný rozklad odložených nedojdků. Rozeznávala i něco dalšího, jí zatím nejasného. Dýchalo to ze zdí, odevšad. Snad zlý duch této části domu otíral se o nočního návštěvníka. Meneineth čekala, štitila se v té tmě dotknout čehokoli neznámého. Muž došel ke stolu, rozžehl karbidovou lampu. V jejím světle pokoj obnažil své tvary, vyhrězly v celé své obludnosti. A on, živočišný tvor, dřepěl si na kavalec vedle neurovnané modré pokrývky. Vypadala spíš jako pytel, hrubý a neútluný, brázdily ji mastné skvrny nepranosti, zašlé cákance lhostejnosti. Dívka se opatrně pohla směrem k jediné židli, odložila kabelu. Kochman jí nevěnoval pozornost, jediný pohled. Věnoval se svlékání svrchních hadrů, ponořen do divných úvah svého nitra. Upnul se na jedinou věc,

s níž dívka souvisela jen okrajově, ruce samovolně běhaly po knoflících a úponech, které byly součástí oděvu. Rozloupł tu vnější stěnu těla, vysoukal se z ní. Připomínal kuklu smrtihlava, snad motýl noci, deroucí se na svět skrz tenkou skořepinu obalu ještě věděl cosi o své hnusotě a bezbrannosti, však za pár chvil, až křídla napnou se a zbarví mimikrami, bude rychlý jako vítr a stejně bezcitný. Kochman byl navlečen ještě v čemsi nezvyklém. Nebyla to vrchní strana kůže, ta lněná přize však jakoby tvořila její součást, z ní vystupovala a slupkou jistila ji. Úbor ten byl chránič těla, pružný vak s otvory pro jeho údy a také otvory tělesné potřeby. Jej Kochman nikdy nesvlékal, ani v létě ne, možná to už ani nebylo možné, třeba se svým neživým krunýřem srostl, tělo jej přijalo za své, prolulo tkanou strukturu úponky vaziva a nervů. Ten muž se vždycky bál choroby a jejích posílů. Štítíl se těch tvorů. Hrozil se hvizdu komára, bodnutí včely nebo jen doteku bahenního brouka. V té fobii tkvělo jeho šílenství, možná tím všechno začalo, možná šlo jen o vedlejší produkt mozku mrzáka, zkroucené myšlenky. Neprodyšnost obalu dávala Kochmanovi pocit jistoty a bezpečí, uvnitř zela jeho niterní skryš a noční vetřelec, lačný a úporný, marně hledal teplou žílu spáče, místo žíznivého vpichu nekryté.

A takto jej Meneineth spatřila, za zády nůž, a tušila, kam nejspíš bodnout, aby ostrá čepel zabijáka prošla masem, hladce a neúprosně, vyhla se kostem a vzduchovým výdutím a s konečnou rozhodností přetřela čáru jeho chudého bytí. Toužila, aby příchod smrti vnímal střizlivými smysly, aby pocítil její nepřítomné objetí, krutý stisk spravedlnosti. Ten okamžik byl plný symbolické obřadnosti a zadostiučinění. Dívka v sobě shromáždila energii všech těch starých let pohany. Usměrnila ji do jediného bodu, odlesky ohromné síly rozšířily panenky modrých očí, byly to oči šelmy, číhající na kořist, která ještě netuší nic. Sykla, slabý zvuk nenávisti předznamenal skok, ona se vymrštila. Kochman netušil, nevěděl nic. Překvapení dalo jeho vzhledu něco z dítěte, prudká dráha nože našla svůj cíl dole pod ohryzkiem hrdla, špice sjela po obratli, prorazila kůži druhou stranou ven. Bolest přišla později. Chudák zachroptěl, vyplivl krev, jeho tlusté prsty se zaryly do dívčinyh ramen, sápal se výš. Meneineth nůž nevytrhla z rány. Uchopila jej oběma rukama, otočila ke straně, tam, kde tušila krční tepnu, a zapřela rukojeť vahou těla. Kochman kopal, snažil se vyprostit, jeho velké tlapy ji škrtily, braly jí dech. Ostří zabijáka prořízlo tenkou stěnu tepny, krev vystříkla, ona ji mezi vzlyky polykala. Ta chuť byla strašná, šířila ji, dusila. Už ani nevnímala svého nepřítele, stála před celým světem, rvala jeho vnitřnosti. Její zuřivost se stupňovala s tím, jak jeho síly ubývaly. A potom se ozvalo poslední zachroptění, temné a smrtelné. Prsty povolily stisk a v místě doteku se objevily fialové otlaky. A Kochman se svalil, oči vytřeštěné. Nedýchal. Krev z posledních stahů srdce bublala a tmavá kaluž se zvětšovala. Meneineth byla nejspíš bledá. Bylo ticho. Lampa na stole syčela, jak krůpěje vody rozežíraly bílý kámen.

Místnost osiřela. Otevřenými dveřmi proudil dovnitř čerstvý vzduch, který si slabě pohrával s kadeřemi mrtvého. A kolem něj rozeseto dvanáct zlatých penízů házelo leskem. To ona je vrátila muži, kterému patřily. Světlo vrhalo stíny,

zlověstné a strašidelné, přesto nic nenasvědčovalo zlé přítomnosti nebezpečnosti. Nejspíš byly posledním záchvěvem hrůz zde vykonaných, tady prožitých. Němé odrazy minulosti tápaly po stěnách, plazily se, oživovaly je prostými výjevy šerosvitu, jako dávné jeskynní malby praotců. Poslední erupce plynu v kahanci, životadárce plamene, pozvolna skomíraly. Ze skrýší civěla očka havěti, zvědavá a čekající. Brzy ten pokoj, místo předposledního dějství, měl se pohroužit do tmy, té smířitelky.

A Meneineth zatím stála nad roklinou, zoufalá a udýchaná, město za zády. Slzy jí tekly po tvářích, čekala, až tam, zpoza kopců, vypluje sluneční kotouč. Chtěla se s ním polaskat, přijmout do své duše obraz něčeho skutečně krásného. Přemýšlela o svém otci, jak tam leží a krvácí. A jeho zbabělý duch klouže do hlubin štolou Zatracení. Měla jej snad nechat žít? Měla snad právo rozhodnout o něčím nebytí? Hledala zrůdu a našla ubožáka. Chtěla zardousit zlosyna a ukončila trápení muže, který o všechno přišel. Meneineth hleděla k obzoru, slyšela hlasy. Přicházely z veliké dálky. Hrozivé kňučení bloudícího Kochmana a zvonivý zpěv matky. „Už jdu, maminko, už jdu...“, zavzlykala. Tmavý lem zvlněné krajiny zahorel, paprsky jako hebké perutě divokých labutí zamířily k ní, hladily ji po vlasech, konejšily. A Meneineth k nim vztáhla ruce a skočila...